

Pavel Hudík

Adam

v

Gaponu

Obsah

0. Předcházelo	004
Dosavadní události a jména, s nimiž se musíte seznámit.	
1. Následuj mne!	009
Zdánlivě jednoduchý příkaz, ovšem realizace může být složitá.	
2. Radioaktivní sardinka	014
Jedinec může být sám, a přesto se jako sardinka cítit.	
3. Gipani z Gapenu	020
Adam konečně dostane zajímavé informace z místopisu.	
4. Leden	026
Neexistuje způsob, jak se připravit na ztrátu milované osoby.	
5. Výměnný obchod	033
Budou se vyměňovat informace, žádnou slepici nepotřebujeme.	
6. Únor	038
Doba přešlapování a váhání je pryč, je třeba se přizpůsobit.	
7. Překvapení na Gapenu	044
Adam je obviněn ze lži a následně konfrontován s realitou.	
8. Zachránce a zachráněný	050
Gipani žádají Adama, aby je zbavil problému, což rád učiní.	
9. Březen	057
Oldverz letí na Sarpedon. Šlápne do vosího hnízda?	
10. Těžáři na cestě	065
Retrospektiva ze samého počátku budoucího problému.	
11. Rána za ranou	072
Retrospektiva o hledání Základny pro budoucí civilizaci.	
12. Jedovatá sprcha	081
Retrospektiva o výpravě ze Základny za esencí života.	

13. Rychlý přítel	090
Adam se zase jednou ukáže při řešení problémů druhých.	
14. Dostaveníčko u měsíce	098
A teď všechny ty dějové linie smícháme dohromady...	
15. Příprava na budoucnost	105
Adam naváže potřebné nitky mezi těžaři a zbytkem vesmíru.	
16. Vyjeté koleje	112
Kapitola opravdu, ale opravdu není o dnešních silnicích.	
17. Veledíra	125
I díra může být znakem úrovně znalostí a vyspělosti techniky.	
18. Noční přesun	134
Adam najde řešení hodné výjimečného pozemšťana.	
19. První chrám	142
Kam se Adam podívá, tam jsou nějakí mimozemšťané.	
20. Úprava TRAKTORU	149
Gipanští technici si vezmou na paškál Newmanův hvězdolet.	
21. Tajná místnost	156
Adam je pozván do vládního paláce na úvodní jednání.	
22. TRAKTOR na cestě	163
Jako dopravní prostředek za mimozemšťany je Traktor ideální!	
23. Bábel	171
Hebrejský název Babylonu znamená zmatení. Už zase?	
24. Silvestr	180
Jak na Nový rok, tak po celý rok. Hodně špatná perspektiva!	

Předcházelo

Adam Hopsal žil na **Azerii**, kolonii s nulovým epidemiologickým nebezpečím, kde všechno bylo jen pokračováním Země. Po rozchodu s **Markétou**, dcerou generálního ředitele **KKM** (spojené kosmické montovny), byl propuštěn a jako jediná podnikající osoba na Azerii si založil **vrakoviště**. Postupně přijme tři zaměstnance: **Trevora**, **Emana** a **Bufa**. Trevor nyní vrakovišti šéfuje.

António Herman, původně technický ředitel KKM, se s Adamem spřátelí a pomáhá mu v podnikání, za což ho propustí. Aby Adam Antónia a jeho ženu **Mirandu** ochránil, schová je na Zemi a oba je zaměstná v nové firmě.

Vrak hvězdoletu velkopodnikatele **Milana** Hrabala je převezen na vrakoviště k likvidaci, ale Adam loď opraví a pojmenuje ji **Amina**. Pod přísným komisařem jménem **Michael** Dur si udělá pilotní průkaz a podepíše smlouvu s firmou **SPGV** (Společnost pro galaktický výzkum) na průzkum planet určených hvězd. Na planetě, později nazvané **Duhová**, pak objeví duhové kameny vhodné do šperků, které se stanou základem Adamova bohatství.

Jedné noci zachraňuje Adam hvězdolet pozemské cestovky **XMKT** (**Xavier** Mortimer & **Klára** Turasová). Majitelé se stanou jeho přáteli. Na hvězdoletu se poprvé setkává se zeleným svinstvem, které nazve **Sirup** a dá ho k rozboru **Editě** Salachové, laborantce v KKM, která navrhne Adamovi použít Sirup jako palivo.

Jednoho krásného dne si Adam udělá dovolenou a letí prozkoumat hvězdnou soustavu, která v holografickém katalogu podivně bliká. Objeví zde Sirupem nasáklou planetu, kterou nazve **Hopsinkou**.

K načerpání Sirupu pro testy si na Hopsince Adam zvolí náhodou oceán, kde za dlouhá staletí vznikl z biologické složky Sirupu superinteligentní obří mozek. Adam s ním naváže kontakt a pojmenuje ho **Fil**.

Hrabal nechá z Azerie unést Editu a **Amandu** Fairovou. Adam se za rukojmí vymění, ale pak zaútočí **Nebojácné kočky**, teroristická organizace, vedená bezohlednou feministkou **Milie**, matkou Edity Salachové. Poté co zahyne mnoho lidí, se Adam vydá do rukou Milie a dovede ji nad Hopsinku, kde však Nebojácné kočky svrhnu na Fila tachyonovou bombu. Převzít kontrolu se ale Adamovi nepodaří, a když pilotka navede hvězdolet ke srážce s Hrabalovým, čeká jen na smrt.

V jiné galaxii zjistí jistý **Bog**, kontrolor junior, že došlo k porušení zákona a biologicky aktivní odpad z továrny na exoskelety není deponován do určené singularity, ale již pět set let poslán kamsi do Mléčné dráhy. Letí se tam podívat a zdokumentovat zločin. Díky Bogovi Adam srážku hvězdoletů přežije. A Bog mu daruje **transgalaktický vysílač**, zabudovaný do pŕlmetrového modelu Aminy.

Dian, kontrolor senior, Bogův nadřízený, rozhodne, že s odpadem smí nakládat jedině Adam. Dian přistoupí na Adamův nápad a přesune Hopsinku k červenému **trpaslíkovi**, kterého Adam pojmenuje **Brumla**. Adam a Xavier

založí na Zemi firmu **Rhodos** (Raketová HOpsalova DOpravní Společnost).

Díky **Altarovi** Newmanovi, majiteli kolonie na **Doře**, se Adamovy sny realizují desetinásobně rychleji. Newman se přesvědčí o kvalitách Sirupu ve svých lodích a umožní Adamovi jeho dodávkami hradit práci svých továren a později také stavební práce v kolonii.

Projektant **Lucien** Wynn navrhne kolonii, kterou Adam pojmenuje **Brumlan**. Od Newmana zakoupí tankery **KOPRETINA** a **KAPKA**. První posádka – **John** a **Marie** Oldverzovi (velitel a technik) a **Anastázie** Toreová (astronavigátorka) – zůstává bytem na Doře. Druhé posádce – **Stenovi** a **Nele** Balonovým (technik a navigátorka) – velí Adam.

Po jednání se senátorem **Araberou**, členem vyšetřovací komise, která řeší zmizení Hopsinky, navštíví Adam policejní stanici. Edita Salachová, která dala v KKM výpověď a znovu staví Nebojácné kočky na nohy, čeká jen na to. Dá policejní stanici přepadnout. Adam je těžce raněn. Pomáhá mu detektiv **Alan** Rádoby, zatímco **Erik** Laman postřelí útočníky. Oba policisté jsou propuštěni, ale Adam se o ně postará.

Firma **ADS** instaluje na Hopsince městský počítač, který se nazve **Cib** (Centrální Inteligence Brumlanu). Při jednání v ADS se Adam seznámí s šéfinženýrkou **Ivou** Tenkou, která se nakonec dá dohromady s Alanem.

Brzy je postaven základ kolonie. Když sem Adam dopraví zařizovače z Dory, napadnou je žahavé potvory. Nebojácné kočky totiž Fila jen poškodily, ale nezabily. A ten zbytek se snaží lidi zničit. Po těžkém boji se však podaří pomstychtivého Fila odstranit.

Amanda je v jiném stavu! Uspořádají na Zemi svatbu, kde Adama málem zastřelí **Jiří** Pitóm. Adam ho za trest dopraví na **Ikárii**, pozemskou kolonii bez návratu. Ukáže se, že to byla akce Nebojácných koček, a Adam musí ještě zachránit jeho partnerku a dceru, **Sylvii** a **Lenku** Syslovou. Pitóm se na Ikárii s Lenkou ožení a přijme její příjmení.

V **Calosu**, hlavním a zatím jediném městě na Ikárii, zničí záplava úrodu i staré zásoby. Většina techniky je neopravitelná. Lidé prozkoumají okolí a objeví **Duhovou louku**, kterou sklídí. Jde však o pole mimozemšťanů, kteří si obilí před škůdci chrání jedovatou kombinací rostlin. Testy ale nic neodhalí a lidé začnou umírat na otravu! Adam jde za lidi orodovat, ale mimozemšťané pomoci odmítnou. Adam zavolá Boga, který kolonisty vyléčí a mimozemšťany donutí přijmout dohodu s lidmi – každý druh bude mít polovinu Ikárie.

Cestou za mimozemšťany Adam zjistí, že se zde ještě vyskytuje pták, řádově velikosti orla, který prokazuje všestrannou inteligenci, velkou kreativitu, komunikativnost a společenskou hierarchii. Na žádost **Ferdy** zachrání jeho mládě, Ferda s ostatními později zachrání jeho.

Adam odveze Amandu na Zemi a po porodu zase zpět, ale po třech dnech hádek se ukáže, že Amanda i dítě jsou podstrčení roboti. Edita označí za únosce senátora Araberu. Adam zachrání Amandu s pomocí bezpečnostní agentury, kterou vlastní Xavierův přítel **Martin**. Senátor Arabera je odsouzen za zločin proti lidstvu. Hopsal junior se však narodil mrtvý!

V Brumlanu vytisknou Newmanovy týmy kolonii verze nula, kam se jako

první nastěhuje Lucien a **Zdena** Plandová, bývalá vedoucí laboratoří KKM na Azerii a šéfová Edity, které Adam světil vybudování hydroponických zahrad. Zdena je naivní a předá informace o poloze Hopsinky Editě.

Brumlan začíná fungovat: chemik **Irk** Poitigé si zařídí a zprovozní laboratoř na výzkum Sirupu, Alan Rádoby si zařídí kancelář v bezpečnostním sektoru, Nela Balonová zprovozní medicentrum, **Stela** Chlupáčová a **Nadire** Zumová rozjedou kuchyni a brzy celou kolonií voní čerstvý chléb z vlastní mouky a gulášek z vlastních rajčat a paprik.

Idylka končí záhy, protože čerpadla pod Brumlanem nasají Filovy vyslance, inteligentní pŕlmetrové členovce, schopné další reprodukce, poškozování nádrží a ovlivňování lidského vědomí. **Valja** Kasparová dá housence s deseti nožičkami přiléhavé jméno: **hop**. Hopi projdou celým řetězcem dopravy Sirupu až do jedné z nádrží tankeru KOPRETINA, který havaruje. Záchranná akce je úspěšná a Dora tanker opraví.

Mimozemský **biolog** na Ikárii má k lidem jiný přístup než ústředí. Pošle létajícího robota, aby mikrovlnným laserem prorazil přehradu jezera, kam říčka za desetiletí zanesla kusy supravodivého **calositu**, a prostřednictvím snů vyprovokuje lidi, aby uspořádali k jezeru výpravu. Adam kontaktuje firmu **Aidena** Hagena, jež postaví sací bagr na pontonu, kterým z bahna calosit vytěží. Najdou ho pouze dvě bedny, což stačí na překladiště Sirupu nad Calosem. Kosmický ostrov kolonisté nazvou **Daidalos**.

Libor Telíšek a jeho žena **Lili** mají dva kluky a žijí v kolonii **Parnas** na vodní planetě **Gé**. Zatím jediné město se jmenuje **Delfi** a je to prstenec kolem největší místní hory v hloubce šedesáti metrů.

Parnas vyváží ryby podobné pozemským platýsům, aniž by někdo tušil, že jsou obživou inteligentních **cetů**, kteří se velmi podobají velrybám. Lidé jim znesvětili posvátnou horu, zničili pohřebiště a vylovili všechny platýse široko daleko. Cetům hrozí vyhynutí, ale postavit se zlu nechtějí. Kromě jednoho! S pomocí Boga se Adamovi podaří útok zastavit a kolonii zachránit. Cet jménem **AA** se stane Adamovým přítelem.

Starosta Parnasu žádá Zemi o pomoc. Dřív než záchranáři ale dorazí Sluneční garda, armáda Země, vedená **Andreou** Jestřábovou. Ta se, pod tlakem královny Feminy, pokusí o zničení cetí vesnice. Bog raketu eliminuje, Andreu strčí mezi kolonisty a hvězdolety hodí k Zemi. Parnas je navždy vyškrtnut ze seznamu kolonizovatelných planet a lidé se zavážou obnovit životní prostředí kolem hory. Rodinné ponorky jako jediné smí v globálním oceánu na Parnasu zůstat.

Rhodos si konečně obstaral posádku pro tanker, který bude dopravovat Sirup k Zemi z překladiště nad Ikárií. Velitelem je Harry **Vigor**, navigátorkou Petra **Toulavá** a v roli techniků bratři Rudolf a Roman **Rubínovi**, kteří se střídají také na Daidalosu jako stálý dohled.

Mimozemský robot, který měl jiným civilizacím předat znalosti eksterů, se musel po selhání generátoru strukturálního pole vrátit do 3D prostoru a našel lidi. Konkrétně Adama. Po sérii testů prohlásí Adama za člověka hodného přijmout za lidi tento dar a uloží ho do svého simulátoru. Dohodnou se na

jméně **Esencie**.

Díky Esencii vybuduje Adam kontejnerový dopravní systém, vypracovaný Lucienem. Obnáší to katapult, který na Hopsince plní kontejnery Sirupem a odesílá je na oběžnou dráhu, a dva křížové hvězdolety: **CROSS** a **KOLOS**.

Iva Tenká, šéftechnik z firmy ADS, už nějaký čas směřuje k propuštění. Poslechne Adama a složí na výbornou kapitánské zkoušky. Láska k Alanovi přeroste v manželství. Alan Rádoby přijme příjmení své ženy. Opět další svatba, kde se odehraje pořádné drama!

Hvězdolet CROSS přepravuje Sirup mezi Hopsinkou a Ikárií (velitel Iva Tenká), hvězdolet KOLOS mezi Ikárií a Zemí (velitel Harry Vigor).

Na Ikárii hledá Adam Ferdu, který je zde starostou. Mimoszemská pole po svém rozšíření vyhnala místní a predátor je následoval. Při tom objevil Ferdovu vesnici. Ferdova partnerka a syn zahynou, ale Ferdu zachrání **Em**a, která loví zvířata pro zoologické zahrady. Zákazníky jí shání bezohledný šéf, kterého Adam donutí Ikárii zaplatit za ulovená zvířata zákonnou sumu.

Generál **Spinner** se silami spojených kolonií zaútočí na Hopsinku a na Doru, ale Adam je díky Esencii ubrání. Generála přenese do vězení na Zemi a postupně přenese královnu a půlku vlády planety Femina na věžeňskou planetu **Kerberos**, kam také odnese ze Země většinu Nebojáčných koček včetně Edity Salachové.

Při této čistce také zjistí, že senátor Arabera, kterého nechal zavřít za zločiny proti lidstvu, nebyl ten, kdo nechal vyrobit roboty v podobě Amandy a jeho syna. Byla to Edita, senátorova dcera. Adam Araberu přenese na Ikárii, kde žije jeho bratr **John**.

Adam využije schopnosti Esencie umožnit telepatický rozhovor s jinými tvory. Takto se domluví s novým starostou ptačí vesnice **Honzou** a rozhodne se k návštěvě Parnasu. Tam se ale od jeho potomka dozví, že AA byl unesen. Patrně na Zemi. Adam s pomocí Ministerstva pro správu kolonií AA najde. Syn majitele **Útuku intelligence** v Green Bay u Michiganského jezera chtěl AA použít jako atrakci otcova zooparku. Adam ale situaci zvrátí a lidé z AA udělají prvního velvyslance jiné civilizace.

Jednoho krásného dne pohádka skončí a pro Esencii si přijdou potomci jejich tvůrců. Z Adama je zase obyčejný člověk – Hopsal už dohopsal.

Ke konání dobra však Adam Esencii nepotřebuje! Odveze Andreu Jestřábovou, kterou Sluneční garda degradovala a propustila, na Ikárii. Ukázalo se, že žila s Araberou a stále ho miluje.

Mimoszemský biolog na Ikárii – konečně se dozvíme, že jde o **Altuřany** – předá Forsetimu malou krychli se souřadnicemi jejich dolu na calosit, který před sto sedmdesáti lety opustili, protože vyrobili lepší materiály.

K Ikárii přiletí šéf Emy a vydírá ji – chce přístup k jejímu účtu. Ema přes tiskového mluvčího Rhodosu jménem Felix **Xaver** Shalda pošle Adamovi vzkaz. Nad Calosem se strhne drama a Altuřané zachrání kolonii i Adama dálkově řízenou singularitou. Událost svede Emu a Xavera dohromady.

Adam se s pomocí Stena Balona dostane k informacím v krychli z Ikárie a vydá se ramenem Orionu k jeho okraji. Třítýdenní cesta skončí na

Sarpedonu propadem přistávací plošiny, rozmáčknutím stroje uvnitř a poškozením motorů Aminy. Alturští roboti však Aminu opraví a Adam se vydá obhlédnout třetí planetu – kyslíkatý svět velmi podobný Zemi.

Fyton, milá celoplanetární rostlinná bytost, naváže s Adamem telepatické spojení. Altuřané při těžbě calositu na Sarpedonu využívali k čištění materiálu jeho gravitaci a část odpadu se dostávala až na Fytonovu planetu a kontaminovala ji těžkými kovy. Adam přislíbí nalezení metod na dekontaminaci a výrobu robotických opylovačů, kteří na planetě vyhynuli.

Když Altuřané Sarpedon přesouvali dál od hvězdy, posunula se také Fytonova planeta, kterou ničí zalednění. Na vyřešení tohoto problému povolá Adam Boga. Ten místo přesunu planety naučí Fytóna, jak ovlivnit gravitaci hvězdy a umístit svou planetu na vhodnější dráhu.

Chemik v Brumlanu, Irk Poitigé, vytvořil materiál ze dvou základních složek Sirupu, který pojmenoval **enerit**. Materiál jímá energii dosud neznámým způsobem a přetváří ji na elektrický náboj. Po mnoha pokusech se navíc ukáže, že při silném zchlazení a následném dodání energie (ozáření laserem) dojde k teleportaci, tj. přesunu tělesa čtvrtým rozměrem.

Irk Poitigé také objeví krystalizaci, po níž má Sirup menší objem a nádrže ho pojmu více. K opětovnému zkapalnění pro spalování je třeba elektrický impulz, jehož energie zůstane v Sirupu uložena a zvýší výkon hvězdného pohonu. Adam neodolá a nechá předělat nádrže Aminy.

Lucien Wynn navrhne linku na těžbu a základní zpracování calositu na Sarpedonu. Altar však navrhne, že odebere nejen calosit, ale i odpad, plný mědi, zinku a dalších kovů. Lucien musí pětinasobně výkon linky navýšit.

Adam s Amandou, Oldverzova posádka a Lucien naloží půjčený hvězdolet díly, kompozitem a stavební tiskárnou a letí na Sarpedon. Během letu se Lucien Wynn důvěrně seznámí s Anastázií Toreovou. Po návratu se Lucien s Anastázií rozhodnou žít spolu na zkušenou a Adam povolí dočasné přestěhování Luciena na Doru.

Třeba zmínit nové jméno: v srpnu se narodila **Zuzana** Hermanová, dcera Antónia a Mirandy.

V polovině listopadu Adam naloží sto tisíc včeliček a Irkovy nápady na dekontaminaci Fytonovy planety a letí na Sarpedon. Tam zjišťuje, že linka je z větší části zničena. Fytonovy hrátky s gravitací poškodily mimozemský hvězdolet, který se tam neočekávaně zjevil, a ten havaroval na Sarpedonu.

Mimozemšťan však havárii zvládl, svůj stroj opravil a vrátil se domů. Na krytu elektrárny zanechal schéma okolních soustav s určením té své. Adam se rozhodne vydat se na uvedené souřadnice, ale Eva přečte schéma obráceně a Amina se vynoří v jiné soustavě.

Jako na potvoru je i tato soustava obydlena. Amina je lapena v bublině meziplanetárního silového pole a raději vypne motory. Následně je obklíčena křižníky se zbraněmi připravenými k výstřelu...

+ + +

1. Následuj mne!

Adam se otočil s pilotním křeslem do kabiny:

„Evo, ukaž mi hologram.“

V prostoru se ukázaly nerovnoměrně umístěné křížníky různých barev, představující tuny výtlačku dané třídy křížníků. Samozřejmě zde šlo o pouhý odhad, navíc podle pozemských měřítek. Amina uprostřed byla jen nepatrný modrý váleček.

Stroje byly zleva i zprava po třech, pod Aminou byly dva, nad ní jen jeden. Všechny dodržovaly obecný vřetenový tvar, ale rozmístění účelových nástaveb mnoha tvarů se lišilo podle třídy. Nejmenší byla asi tak pětikrát větší než Amina, ta nad ní ale byla větší desetinásobně.

„Docela dost na pětimístnou jachtu beze zbraní,“ komentoval to ironicky Adam a vstal. Šel doprostřed kabiny a ukazovákem vybíral lodě, jejichž detail mu pak Eva zobrazila.

Nástavby dělaly z lodí ježky s chaoticky rozmístěnými bodlinami, byť určitý opakující se vzor se dal vysledovat. Některá zařízení, jejichž funkci dokázal Adam určit, byla umístěna tak, jak by to žádný pozemský inženýr neudělal.

Samozřejmě, že by tak umístěna nebyla, kdyby nebyla funkční, ale někdy to bylo hodně zvláštní. Například takové motory: všechny lidské stroje, a zdálo se to být logické, je měly na jednom konci, nebo ve speciálním případě jako tanker KOPRETINA na obou. Ale vřetena měla motory na prstenci uprostřed. Přece nepoužívají hlavní motory k manévrování?!

Evě se jevila situace už natolik nebezpečnou, že se zeptala:

„Adame, proč nezavoláš Boga? Odtud neunikneme!“

„První důvod je, že to patrně nebude fungovat. Abys věděla, pokusil jsem se navázat spojení s Fytonem – a podařilo se mi to. Přijal jsem ale jen jedno slovo a pak se spojení přerušilo. Přesně ve chvíli, kdy jsi oznámila, že jsme lapení v meziplanetárním silovém poli...“

S tím souvisí druhý důvod: děsím se okamžiku, kdy příliš často volaný Bog nepřijde. Právě tehdy, když nám opravdu půjde o život. Zatím se nám přece nic neděje. Už dávno nás mohli přeměnit na světlo a teplo, ale neudělali to!

Třetí důvod je praktický: Bog nás zachrání, a pak co? Už sem nikdy nepřiletíme? Nebo sem přiletíme s celou eskadrou? Podle logiky: *Bud' budeme přáteli, nebo vám to tu rozstřílíme?* Vždyť jsme, Evo, našli další

vyspělou civilizaci! Dejme jim čas a nepropadejme panice. Takže, drahá přítelkyně, zachovejme klid.“

„No jo, ty tu velíš... Přemýšlel jsi někdy nad tím, jak v takovémhle případě zahájit komunikaci?“

„Přemýšlel. Základem je, že použijí rádiové vlny. Bude-li to něco jiného, máme smůlu. Ještě by mohl někdo vystoupit do kosmu a začít signalizovat pomocí praporků jako na pozemských lodích před dvěma sty lety.“

„Zase si z toho děláš srandu... Napadlo mě vyslat všesměrový signál na určité frekvenci: nejdřív nosnou, potom amplitudově modulované jedničky a nuly a nakonec frekvenčně modulované. Jednoduché signály snadno zachytí a binární signál hned pochopí. Důležité je, že určíme frekvenci, na které přijímáme, kam nám pošlou pozdravy nebo spíš pokyny.“

„Dobrý nápad, Evo. Co pošleš v těch jedničkách a nulách za zprávu? Aby se třeba neurazili.“

„Žádnou zprávu, jen nekonečný proud jedniček a nul.“

„Vylepšíme to: po konečném proudu jedniček a nul pošleme informaci o nás. Nemusíme nic vymýšlet – poslali jsme ji už v minulém století z jednoho obřího teleskopu...“

„S tím nesouhlasím. Zprávu ze Země zachytí jiná civilizace za tisíce let. A to ještě jen možná. Tou dobou se lidé buď vyvinou, nebo také už nemusí existovat. Tady to dekódují za pár hodin a zítra nebo za tři týdny máš jejich armádu na Zemi. To bys chtěl riskovat?“

„To víš, že ne! Dobrá – pošli jen ty jedničky a nuly.“

* * *

Nedostavila se žádná reakce.

Adam s ní ani nepočítal, ale když se nic nedělo ani po patnácti minutách, začal uvažovat nad tím, zda nezkusit složitější signál, tedy řeč. Než se dobral rozhodnutí, upozornila Eva na pohyb.

Adam se obrátil k hologramu: menší hvězdolet z dvojice pod Aminou zažehl motory, pomalu se sunul vpřed a zároveň stoupal na úroveň Aminy. Cíle dosáhl za deset minut, když byl přes pět tisíc kilometrů před nimi.

„To nejspíš bude náš průvodce,“ zaradoval se Adam. Potom mu došla další věc:

„Také to, Evo, znamená, že pochopili, kde máš začátek a kde konec.“

„No jo, jsou tam samí géniové!“

„Proč ta ironie? Jen jsou trochu pomalejší.“

„Nelíbí se mi to! Spíš začínám pochybovat o naší inteligenci – z malé pasti se dobrovolně chytíme do větší pasti?“

„Chceme-li navázat komunikaci a snad i spolupráci, musíme za nimi. Tou větší pastí myslíš jejich planetu? Možná ale nějakou stanici na oběžné dráze. Teď mě napadlo: jak určí velikost gravitace, kterou vydržíme?“

„Jednoduše,“ prohlásila Eva a hlasový syntezátor tou ironií málem shořel. „Donutí tě přistát a vylézt z lodi – když to nepřežiješ, byla ta gravitace moc

velká.“

„Chápu, že máš o mě obavy, máš to v popisu práce, ale lidé říkají, že když se neriskuje, ničeho se nedosáhne. Tak zas tolik nebrblej.“

Hvězdolet vypnul hlavní motory, zažehl korekční a vzdálenost se téměř ustálila. Potom se z mikrofonu ozval hrubý hlas, mluvil rychle a odsekával jednotlivá slova. Adam ani Eva nerozuměli nic, ale Eva udělala analýzu:

„Použili podstrčenou nosnou s amplitudovou modulací. Co teď? Jak se dalo očekávat, řeč neznámá... Ach jo, proč asi jsem jim posílala ty jedničky a nuly?! Přece vidí, že nejsme jejich!“

„Třeba jsme první cizinci, které potkali. Sice jsi žádné stavby na jiných planetách nehlásila, ale třeba se jejich společnost skládá z několika frakcí a jedna z nich si staví lodě podobné Amině. Tak zkusili jejich řeč.“

„Takových teorií můžeš vymyslet desítky, ale bude to k ničemu. Měli...“

Evu přerušil jemný hlásek, který se dotkl samého Adamova srdce. Což neznamená, že čemukoliv rozuměl.

„Vidíš, jdou na to jinak. Znají spoustu jazyků... Budeme tady až do Vánoc poslouchat tu jedinou větu.“

„Děsíš se zbytečně – od konce února, nanejvýš od začátku března už neuslyšíš nic. Dojdou ti zásoby.“

„Milá poznámka... Už toho nech, Evo, ironický mám být já.“

„Tak dobře, zamyslím se. Více řečí nemusí být až tak beznadějná metoda, pokud budou neustále opakovat to samé. Navíc toho po nás moc chtít nemůžou, nejsou-li ovšem úplně blbí.“

„Tvůj vážně skvělý plán trochu hatí realita – stejně nemůžeme dělat nic jiného než čekat a poslouchat, přestože víme, že naši řeč nemohou znát!“

Po pěti minutách další hlas: trhal uši, protože byl pisklavý a chvílemi ho ani reproduktor nedokázal přenést.

„Evo, nasad' frekvenční filtr, prosím!“

„Provedeno.“

„Fakt by mě zajímalo, zda to tvoří nějaký počítač, nebo zda dokážou hlasivky místních vyluzovat zvuky v takovém rozsahu... A taky, kolik těch řečí mají připraveno.“

„Ani jedno nevím. Já vlastně ani nevím, kolik těch řečí bude potřeba. Zkouším to už teď, mé procesory se přehřívají, ale třeba něco najdu.“

Nebylo to však třeba. Z reproduktoru se ozval hluboký hlas a se zřetelnou výslovností je vyzval:

„Následuj mne!“

„A do prdele,“ ujelo Adamovi.

V šoku zíral na telestěnu a nechápal. Dost ho to vyděsilo, s tímhle nikdo nemohl počítat. Co jsou zač???

„Neuvěřitelné! Kde přišli k lidské řeči?“

„Možným vysvětlením je telepatie,“ nadhodila Eva. „Nebo to jsou velcí cestovatelé, kteří za svou historii navštívili spoustu planet se vznikajícími civilizacemi a teď zjišťují, odkud vlastně jsme.“

„Telepatie asi ne – to by se mnou rovnou navázali kontakt jako Fyton.“

„Nevím, ale měli bychom reagovat, ať ví, že tohle je ta správná řeč.“
„Dobře. Zažehni hlavní motor, ale jen na pár procent výkonu.“
„Správný krok. Také oni se pohnuli a zrychlují. Následuju je.“
„Kam míří?“
„Podle všeho na pátou planetu. I když by to ještě mohla být také šestá.“
„Jak letíme rychle?“
„Třicet procent a pořád zrychlují... A také zrušili tu bublinu.“
„Mohli bychom uniknout?“
„Ne. Ohlédni se.“

Adam se podíval do kabiny a na hologramu viděl, že ostatní lodě nezaváhaly a letí kolem nich. A jedna i za nimi.

„Sestřelí nás, než vstoupíme do subprostoru... Máš, co jsi chtěl.“

Po deseti minutách se rychlost ustálila na polovině rychlosti světla. Také už bylo téměř jisté, že letí na pátou planetu. Eva spočítala, že je čeká osm a půl hodiny cesty.

„Vyspím se. Půjdu se natáhnout, ale zůstanu oblečený. Vzbud' mě za šest hodin nebo při nějakých změnách, které bys snad nezvládla rozhodnout.“

„Rozumná volba. Dobrou.“

* * *

Adam skutečně usnul, byť tomu moc nevěřil. Otevřel oči a hned zjišťoval:

„Jaká je situace?“

„Nezměněná. Máme hodinu k páté planetě.“

„Neříkal jsem, abys mě vzbudila za šest hodin?“

„Nemohl jsi usnout a pak jsi spal jen pět a tři čtvrtě hodiny. Nebyl důvod tě budit dřív.“

„No dobrá. Něco málo posnídám... Říkali něco?“

„Ne.“

„Brzy budou muset...“

Eskorta se přiblížila na půl milionu kilometrů k planetě, cudně se halící do mračného příkrovu, a průvodce zpomalil na desetinu rychlosti světla. Museli se přizpůsobit.

Bylo vidět, že tento svět hostí civilizaci, pro niž využití okolí planety dávno ztratilo nádech dobrodružství. V okolí neviditelné přímky, v širokém koridoru, jehož středem letěl průvodce, byl absolutní klid, ale všude okolo byl vidět provoz jak na rušné třídě pozemského města.

Ovšem celý obraz byl takový šedivý, smutný. Adam zaraženě pozoroval cvrkot, jaký byl někdy vidět i v okolí Země, a přemýšlel, co tomu chybí. Samozřejmě: světlo! I když se vyloučí citový vztah k mateřské planetě, je krása Země způsobena vším tím světlem – bělostné mraky se v záři Slunce třpytí, až oči přecházejí, odražené světlo nedá vzniknout stínům a povyšuje ten pohled na umělecký zážitek.

„Moc světla tu tedy nemají,“ povzdechl si Adam. „A co teprve na povrchu pod takovými mraky!“

„Není se co divit: jejich hvězda je menší než naše a tahle planeta je dál než Mars. Musíme očekávat, že se nám příliš podobat nebudou. Možná nebudou mít ani žádné oči.“

„Máš pravdu, musím se připravit na všelijaké podivnosti. Moje xenofobie bude zase napnutá k prasknutí... Uvidíme, zda budou děsivější než eksterové s tím jejich zobanem... Tušíš, Evo, co jsou ty červené jehly vystupující z mraků? Vypadá to na laser.“

„Je to skutečně laser. Má ale minimální energii. Pravděpodobně budou sloužit pro navigaci.“

Jako by je místní slyšeli – rudé jehly, pronikající mraky, rázem zhasly a z reproduktoru obdrželi další pokyn:

„Přistát na světlo!“

„Chápu: přistát po paprsku. Ale jak, když je zhasli?“ divil se Adam.

„Všechny ne, jeden nechali... Nahoře, nedaleko rovníku.“

„Nevidím ho, ale hlavně že ho vidíš ty... Chci vidět dokonalou balistickou křivku, Evo, rychlost klesání malá a rovnoměrná. Aby nás neodpařili, když se jim bude zdát, že padáme. Třeba řízenou singularitou, jako jsme to viděli loni u Ikárie.“

„Neboj se, dám si záležet.“

„Tak do toho... Ukaž mi prostor pod námi, ať se nenudím.“

Nejprve viděl jen převalující se mraky. Přestože se zdálo, že se nepřibližují, za deset minut byli v nich. Zešeřilo se a dalo se očekávat, že pod mraky to bude ještě horší. Ale opak byl pravdou!

Povrch zářil miliardou světél v bledých odstínech žluté, zelené a červené a nízké mraky, duhově nasvětlené, ho většinu odrážely zpět. Množství vodních ploch různých velikostí působilo jako modré díry v ementálu. Kromě malých perel, rozhozených po krajině jako z přetrženého náhrdelníku, byla přímo pod nimi jedna velká.

Adam hned pochopil, že to jsou stavby místních, postavené z nějakého bělostného materiálu, který se třpytil odraženým světlem v tisícovce odstínů. Ty malé budou asi vesnice, to velké je opravdové velkoměsto. Amina klesala k jeho okraji.

Vysoké, válcovité stavby v centru města mizely za krychlemi středně vysokých budov a i ty se zanedlouho skryly za účelovými stavbami nejroztodivnějších tvarů na kosmodromu.

Amina přistála.

+ + +

2. Radioaktivní sardinka

Jenže tady veškerá sranda končila!

Věděl, že bude muset vystoupit z ochranného obalu lodi a pak bude mít jen tenký skafandr. Amina dosedla a Adam přemýšlel, který typ skafandru si vzít. Všechny bezpečnostní algoritmy šlely a počítač se snažil zabránit logickému kroku:

„Vážně chceš vystoupit? Nebudu tě moct chránit!“

„Co jiného? Budu tady sedět a povídat si s nimi přes rádio? Samozřejmě že nemáš jak mě chránit, ale už jsem velký kluk. Nepostavili jsme si vás, abyste nás všude vodili za ručičku... Myslíš si, že jsem sebevrah, že nemám strach? Mám, ale také se snažím dospět k cíli – najít civilizaci, která se bude bavit se Zemí, s lidmi, nejen se mnou... *Být výjimečný mi stále častěji leze na nervy,*“ dodal jen tak pro sebe.

„Vezmi si těžký skafandr! Je nejlépe vybavený.“

„Taky nad tím bádám... Asi tě poslechnu.“

Reproduktor zavibroval hlubokým hlasem, kterému se intonace moc nedařila. Přesto byla otázka zřejmá:

„Počet?“

„Dva,“ reagoval hned Adam, „vystoupí jeden.“

„Snad nebudou chtít, abych vystoupila taky,“ prohlásila Eva.

„Já jim to vysvětlím,“ zasmál se Adam. „Půjdu si vzít ten skafandr. Pak konečně zjistím, jak je možné, že znají naši řeč.“

„Blíží se sem nějaká vozidla. Celá kolona, každé jiné. Řekla bych, že levitují na magnetickém polštáři. Aktivují silové pole... Jak dlouho tam chceš být? Atmosféra obsahuje málo kyslíku, hodně metanu a vzácných plynů. Nezapomeň, že máš kyslík jen na třináct hodin.“

„Předpokládejme, že si mě budou chtít prohlédnout,“ uvažoval Adam cestou ze schodů, „a potom si popovídáme. Může to být dlouhé, takže mi v hermetické místnosti připraví pozemskou atmosféru. Problém bude s jídlem a pitím. Ale určitě mi alespoň vodu dají... Mám nápad,“ zarazil se Adam na dalším schodě. „Vrátím se a ty mi nech syntetizovat jednu řádnou housku, pěkně sypanou. Vezmu si ji s sebou a oni si ji zanalyzují. Klidně budu týden o suchých houskách a vodě.“

„Houska připravena. Dej si ji do boxu...“

Adam si ze skříně vyndal malinkatý jídelní box se zlatým monogramem, který mu kdysi dala Amanda k narozeninám, ze syntezátoru si vzal čerstvou housku a opustil pilotní kabinu.

„Jak budeme postupovat?“ zajímala se Eva.

„Vystoupím, dojdu k silovému poli, které vytvoříš v maximální vzdálenosti, a ty hned vytvoříš pole blízko sebe. Nastoupím, kam mi řeknou. A ty tu budeš trpělivě čekat a nebudeš dělat žádné blbosti. Přestože oba víme, že bys mohla. I když si nebudeš jistá, nebudeš jim nadávat, vyhrožovat nebo odlétat a padat na město a podobné nesmysly. Když jsme došli až sem, není pravděpodobné, že mi ublíží. To je rozkaz! Je ti to jasné, drahá přítelkyně?“

„Ano, pane!“ odpověděla Eva řízně, ale Adam dobře slyšel ten ironický podtón.

„Beru zpět, je to prosba... Vzpomínáš, co jsem ti řekl na Azerii, když jsem ti dával jméno? Je hezké, že se tvá osobnost vyvíjí, ale jsi nebezpečně blízko k tomu, před čím jsem tě důrazně varoval – abys na mě zkoušela ženské zbraně a logiku!“

„Děkuji, Adame... Přidej s tím skafandrem, už vystupují. Panenko skákavá, co to je? Někteří jsou nazí – vidím jim až do žaludku.“

„Jsou děsiví?“

„Ne... Jsou šílení!“

* * *

Adam, resp. jeho skafandr, prošel nejdokonalejší dekontaminací a Eva otevřela vnější dveře. Během dekontaminace velmi pomalu vysouvala schůdky, aby místní viděli nějaký pohyb a příliš neznervózneli.

Adam se zastavil na prvním schodě. Levou rukou se přidržel stěny, pravou tomu shromáždění na ploše zamával. Přišlo mu to jako dobrý vtíp a pobavila ho představa, jak teď všichni, kdo to viděli, blázní ve snaze dobrat se významu takového gesta. Počítače i jejich tvůrci.

Hned si ale uvědomil, že zas takový problém to pro ně nebude – evidentně měli dvě ruce a dvě nohy. Shodná topologie by mohla vést alespoň k podobným gestům. Snad. Navíc takhle vidí, že nemá žádnou zbraň.

Adam pomalu sestupoval ze schůdků, protože v těžkém skafandru by snadno mohl šlápnout vedle, a rozhodně nechtěl zahájit mezicivilizační návštěvu komickým výstupem. Na druhou stranu by se alespoň dozvěděl, zda se umí smát.

Než vystoupil, rozestavili se místní podle plánu: přímo proti schůdkům, nějakých třicet metrů od silového pole Aminy stálo malé, ale viditelně opancéfované vozidlo, přesněji jeho zadní polovina. Deset metrů od pole až k otevřeným dveřím stál vojenský špalír: dvacet ozbrojenců bylo navlečeno v ocelově šedých skafandrech ne nepodobných Adamovu.

Každý měl v levé čtyřprsté ruce zbraň ve tvaru kříže: krátký váleček o malém průměru dovoľoval pohodlné držení třemi sevřenými prsty a pod palcem určitě byla spoušť, váleček o velkém průměru pod dlouhým loktem byl energetický zdroj a generátor nějakého paprsku, který vycházel tenkým válečkem, nesměle vyčuhujícím mezi druhým a třetím prstem.

Za vojáky, v bezpečné vzdálenosti, stáli civilové, nejspíš vědci, soudě podle všelijakých krabiček v jejich rukou, připnutých k širokému opasku nebo

zavěšených na krátkém popruhu na dlouhém krku. Kdyby Eva nenahlásila, že jsou nazí, myslel by si, že jsou oblečení do šedozelených uniforem s asi třicetimetrovým růžovým pruhem okolo těla. Takhle bylo třeba uvažovat nad tím, že se jedná o nějaký orgán – potom ti vojáci v brnění musí mít problém.

Šílený vzhled, jak to řekla Eva, se zajisté vztahoval na jejich hlavu. Neměli tykadla nebo oči na stopkách, jak si Adam představoval, ale jinak s Evou musel souhlasit.

Přiléhavější slovo by ovšem bylo *přeplácáný*. Adamově matce přišlo slovo *mazanice* urážlivé, a když viděla nějakou velmi drahou mazanici, z níž nebylo zřejmé, zda malíř zvětčil žně, tank schovaný v obilí nebo zpustlé vrakoviště, prohlásila, že ten obraz je přeplácáný.

Jako by Eva vytušila, kam se ve svém pozorování dobral, oznámila neutrálním tónem:

„Spustila jsem korelační program a výsledek je dost jednoznačný: vyvinuli se z ptáků. Sedmdesát dvě procenta.“

Mohla to být pravda. Měli lebku jakoby ze dvou částí se švem vpředu. Dalo se představit si, že lebka, protáhla dopředu a přecházející v zobák, se moc neměnila, ale zobák se zmenšoval, až zůstal na lebce jen jako ten šev. Byly tam i nosní dírky – na bocích lebky, kousek od švu. Přibližně v geometrickém středu lebky bylo také ucho. Dírka neměla typický kornout pro zachycení zvukových vln, zato měla, alespoň podle Adamova názoru, záklopkou. Šev byl vodorovně přeřatý na dvou místech: ve spodní části to byla ústa s hodně velkými rty, v horní části ploška s očnicemi. Oči měli dvě, ale byly malé a blízko sebe.

„Řekl bych, že oči jim moc neslouží. Vypadají zakrněle.“

„Ano, to jsou... Nastoupíš?“

„Samozřejmě. Jdu k poli.“

„Sbohem, drahý příteli.“

„Nech si toho,“ protestoval o to víc, že cítil to samé. „Přecitlivělý počítač, to mi ještě scházelo... Připrav se na přepnutí, Evičko – teď!“

Změna průměru energetického štítu vědcům neušla. Upozornili vojáky a ti zareagovali jako všude v Galaxii: pozvedli ruku se zbraní, krajní ji namířili na Adama, ostatní před sebe někam k nohám kolegů na druhé straně špalíru. Bezpečnost především!

Adam, vědom si, že ze sebe dělá šaška, neodolal a zvedl ruce nad hlavu. V těžkém skafandru docela akrobatický úkon. Potom se otočil kolem dokola a honem dal ruce dolů, protože mu za tu krátkou chvíli zdřevěněly. Od vědců se dostavila útlivá reakce: jeden otevřel ústa, ale místo předpokládaného povelu řekl hlubokým hlasem dlouhou větu, která donutila vojáky nechat ruku se zbraní zase klesnout. Zřejmě i tady znají ironii – například: *No tak, chováte se jako strašpytlové! Dejte ty zbraně dolů!*

* * *

Vozidlo bylo na polštáři, a je jedno, na jakém.

Naprosto hladce, potichu a bez otřesů, proplouvali městem. Ale nemířili do centra, celou dobu se drželi na jeho okraji. Možná to dokonce bylo proto, že chtěli, aby je z hvězdoletu mohli neustále sledovat. Bylo to však iluzorní: pancéřování jeho samotky bylo dokonalé a zcela rušilo spojení. Teď je Eva skutečně sama. Co když se spojení neobnoví ani zítra či pozítří? Jen aby neudělala nějakou hloupost!

Ulice byly jako vymetené a přeprava netrvala nijak dlouho. Po nějakých deseti minutách dokonce z města vyjeli do krajiny, *polštář* se evidentně změnil a trochu to začalo házet. Za normálních okolností by si toho možná ani nevšimli, ale těžký skafandr zabral téměř celý prostor, především na výšku, a Adam si připadal jako sardinka v šejkru.

Zakrátko konvoj zastavil, vojáci se rozestavili do půlkruhu a nechali Adama vystoupit na pravé straně. Objevil se vědecký šéf, ten, který na astroportu okřikl vojáky, a rukou Adamovi naznačil, kudy má jít. Bylo to ostatně zřejmé: jednolitou žlutou plochu přetínala cestička sypaná bělostnými kamínky.

Ovšem ta plocha byla podivná. Teprve když došli na okraj cestičky, došlo Adamovi proč: celá světle žlutá plocha, každá jednotlivá rostlinka – svítila! Tak tady je zdroj všeho toho světla. Žádné umělé slunce nebo něco takového. Bude se na to muset zeptat.

Adam šel po cestičce za vědci, za ním šel jen jeden voják, ostatní zůstali stát ve stěhu na začátku cestičky. Vědecký šéf šel ještě krok za vojákem. Adam odhadl vzdálenost od astroportu na pouhých deset kilometrů vzdušnou čarou, spojení by mohlo fungovat. Zkusil to:

„Jsi tam, Evo?“

„Ano, mám tě na zdravotních senzorech i na kameře na špici. Co tě tak vzrušilo na tom trávníku?“

„To světlo pochází z rostlin. Skoro každá rostlina svítí. Víš, jak by to vypadalo na Zemi, kdyby třeba obilné pole svítilo?“

„Tady je to možná přirozené, ale na Zemi by museli do obilí přenést geny ze světlušky a pak by zavládlo šílenství – takové GMO by nikdo nechtěl jíst.“

„Pravda. Vstupuji dovnitř – zatím ahoj.“

„Hodně zdaru.“

Vědci před ním se někam ztratili, zůstal jen voják a vědecký šéf. Prošli krátkou chodbou, na jejímž konci přistoupil voják ke dveřím vpravo, otevřel je stiskem čtverce na stěně s lehce jiným odstínem a zopakoval pokyn rukou, o kterém už věděli, že mu Adam rozumí. Stále stejný hluboký hlas ho rádiem vyzval:

„Vstoupit dovnitř. Sednout.“

Místnost byla malá, obdélníková a vedlo z ní několik dveří. Ovšem nejzajímavější byla delší stěna proti dveřím – byla průhledná a rozdělovala místnost na dvě části. Adam usoudil, že jeho část bude hermetická. Z obou stran byly židle, ta na jeho straně byla spíš pro slona.

Adam se posadil. Před sebou měl široký pult po celé délce průhledné stěny. Proti němu se posadili dva: podle vybavení to byl jeden vědec a jeho šéf. Voják odešel a zavřel za sebou. Vědecký šéf řekl:

„Začneme,“ a zopakoval to pro ostatní. Chvilí něco říkal, zřejmě povely elektronice, protože vzápětí se před Adamem objevila holografická klávesnice se všemi lidmi používanými znaky a část stěny, asi tak dvacet krát dvacet centimetrů, se změnila na displej.

„Máš jméno? Piš.“

Adam ho vyslovil do vysílačky a také napsal na klávesnici. Bylo to náročné, protože standardní rozložení kláves či abecední pořadí tady nikomu nic neřikalo. Znaky se objevily na displeji, ale na stisk zalomené šipky se nestalo nic. Adam ji provokativně několikrát stiskl, pokusil se na displeji prstem znázornit přechod na další řádek a řekl:

„Nový řádek.“

„Jinak,“ požádal ho vědecký šéf po tom, co si vyměnil s vědcem nápady.

Adam několikrát přejel vodorovně po displeji:

„Řádek, řádek, řádek...“ naznačil zlom, „další řádek.“

Šéfovi to konečně došlo. Jednou větou to vysvětlil ostatním a pokynul rukou k displeji. Adam stiskl enter a znovu napsal své jméno, tentokrát na další řádek. Pak začal hledat mazací klávesu. Byla tam, ale nedělala nic. Tak napsal své jméno i na třetí řádek, ale udělal překlep a naznačil stisk klávesy:

„Smazat, zrušit, odstranit... Pořád nic? Pryč!“

Když pochopili a doprogramovali důležitou funkci mazací klávesy, vznesli další dotaz:

„Odkud ty?“

„Planeta Země. Daleko.“

„Proč ty tady?“

„Chyba. Navigační chyba.“

„Jinak.“

„Takhle to nejde. Pojdte začít od začátku.“

Nereagovali.

„Já,“ ukázal na sebe, „mluvit a psát. Vy,“ ukázal za stěnu, „poslouchat a učit se.“

Chvilí se dohadovali mezi sebou, také byly slyšet nějaké rozkazy, ale vědecký duch zvítězil.

„Ano.“

Adam se rázem cítil jako ryba ve vodě, však už to bude dělat poněkolkáté. Pak si ale vzpomněl na housku v kapse:

„Vy – musíte jíst?“ zeptal se a ukázal si do pusy. „Jídlo. Energie.“

„Energie,“ přikývl vědecký šéf. „Musíme. A ty?“

Adam vytáhl z kapsy box s monogramem a otevřel ho. Vyndat housku v rukavicích se mu povedlo až po mnoha marných pokusech. Vítězoslavně ji podržel před stěnou:

„Jídlo. Moje.“

„Rozumím. Není potřeba... Dvanáct hodin. Ty tady dvanáct hodin. Nejíst.“

„Jenom dvanáct hodin? Vodu ve skafandru mám a za dvanáct hodin bez jídla ještě nikdo neumřel... Problém bude s dýcháním. Rozumíte? Dýchání, vzduch, atmosféra. Dvanáct hodin moc!“

Pak si vzpomněl, že si na Evinu radu vzal lahvičku s kvalitním uzávěrem:

„Mám vzorek. Vy vyrobíte můj vzduch... Sakra, už mluvím jako vy!“

Tentokrát pochopili rychle. Do místnosti vstoupil voják s kovovou krabicí. Bylo vidět, že je opravdu těžká. Adam chtěl lahvičku vojákovi podat, ale ten se zarazil a Adam dostal povel:

„Sedět! Nehýbat.“

Voják položil krabici metr od Adama a otevřel ji. Jak se přiblížil, zelený pásek na jeho brnění, tam, kde má člověk srdce, zazářil. Všiml si toho také a hned udělal krok zpět.

V Adamovi hrklo a zastavil se uprostřed pohybu – takto používají detektor ionizačního záření i lidé. Evidentně je pro ně radioaktivní! Proto ten cirkus s vojáky a brněním. Zastyděl se:

„Omlouvám se. Něco takového mě vůbec nenapadlo.“

„Jinak!“

„Radioaktivita,“ ukázal si na hrud'. „Já nebezpečný. Pro vás.“

Ukázal na vojáka a vědecký šéf pochopil:

„Ano,“ ťukl do průhledné stěny. „Proto stěna. Neprojde nic.“

Adam se sklonil, rychlým pohybem položil lahvičku do krabice a rukou ji poslal k vojákovi. Výraz vojákova obličeje se prokazatelně změnil, ale mohlo to znamenat tisíc věcí.

Když voják odešel a zavřel za sebou, otočil se Adam k vědcům a zahájil výuku *lidštiny*, jako to již dělal s Filem a s Altuřany na Ikării.

+ + +

3. Gipani z Gapenu

Výuka probíhala podle náhodného schématu.

Když učil Altuřany, zalitoval, proč si po výuce Fila na Hopsince neudělal nějaký plán nebo alespoň seznam témat, jak by měla jít za sebou. Jenže ten seznam neudělal ani potom. Přišlo mu nepravděpodobné, že by ve zbytku svého života potkal další mimozemšťany, kterým by to musel vysvětlovat. Ale až tohle skončí, seznam si určitě udělá! Co kdyby!

Členění, které fungovalo v lidských školách, stálo na tom, že dítě oním jazykem již komunikuje, zná dostatek slov, aby se daným jazykem o tomto jazyku dozvědělo skryté detaily. Tady se to, co se považuje v pozemské škole za základ, jako základ použít nedalo.

Rozhodně nebylo třeba nějak rozvíjet abstraktní myšlení – to tihle dospělí, vědecky smýšlející tvorové mají zajisté rozvinuté dost. Naopak je třeba začít věcmi, které pevně spojují abstrakci a realitu, kde si pro vyjádření abstrakce tou realitou můžete pomoci a korelace je vždy jednoznačná: čísla.

Udělejte pokus: požádejte někoho, aby si chvíli hrál na blbého (ideálem je samozřejmě ten, co to hrát nemusí), a vy mu vysvětlíte čísla. Snadno si ověříte, že to není tak jednoduché, jak se na první pohled zdá: jakmile přejdete od jednotlivých číslic a hrátek s nimi (sčítání, odčítání atd.) k číslovkám řadovým, použité kostičky přestanou stačit.

Povšimněte si, jak diametrální rozdíl je v abstraktním myšlení mezi pokládáním jedné kostičky (klidně jedné a té samé), o které řeknete, že je první, druhá, třetí a tak dále, a situací, kdy přidáváte další a další kostičky do řady (nejde jen o to, že vám ty kostičky za chvíli dojdou).

Zajímavý je vedlejší efekt, který je vlastně cílem: poskytnete druhé straně totiž dostatek vzájemně provázaných, a tedy z různých stran ověřitelných informací. Jinak řečeno: strukturu jazyka a svého uvažování. Opět vynikne rozdíl mezi výukou neznaného jedince a výukou vědce, za nímž vlastně stojí znalosti a technika celé civilizace.

Když Adam skončil s čísly a matematickými operacemi, požádal vědecký šéf o krátkou přestávku. *Uplynula sotva hodina a už chtějí přestávku?* Neznal však realie jejich světa, jejich fyziologie, tak mohl jen souhlasit. Oni by si ji udělali stejně. Rozvalil se ve své těžkotonážní židli a chtěl přemýšlet nad tím, co probere dál, když tu ve sluchátkách zašumělo a ozvala se Eva:

„Adame?“

„Slyším tě.“

„Jsi v pořádku?“

„Ano, v naprostém. Učím je jazyk. Také jsem jim předal vzorek vzduchu a očekávám, že mi přizpůsobí atmosféru. Ani s jídlem není problém, vody taky mám ještě přes půl litru. Víš, kde je problém? Jsme pro ně...“

Lup! Spojení vypadlo.

„Evo?“

Žádná odpověď. Ani šum.

Dlouho se tím netrápil. Musel se zase ponořit do výuky, protože se vědci vraceli na místo. Sice je neměl šanci od sebe odlišit, ale podle jiných drobností, asi přístrojů, ale možná že ozdob, poznal, že vědec vedle šéfa je někdo jiný. Vědecký šéf se posadil a řekl:

„Neřekli jsme, že měníme atmosféru.“

„Když se stane něco, co se stát nemělo, používáme slovo *omluva*,” řekl Adam a vyťukal slovo na klávesnici, „A ten, kdo to udělal, se omlouvá. Řekne *omlouvám se, že*.“

Vědci se učili rychle a tak nějak radostně nový poznatek ihned aplikovali:

„Omlouváme se, že měníme atmosféru beze slov. Už by to mělo být. Máte ve svém brnění zařízení, které to pozná?“

„Mám. Rozlišujeme mezi zařízením obecně a přístrojem, který nám umožňuje poznat realitu do hloubky. *Přístroj*,” napsal slovo na další řádek displeje, „dělá analýzu, analyzuje. Proto mu říkáme *analyzátor*.“

Adam vyvolal analýzu prostředí a z vnitřní strany přílby se objevily tabulky a grafy.

„Ano. Takhle to mé tělo potřebuje... Potřebuji ale vyšší tlak.“

„Nerozumím slovu *tlak*.“

„Můj prostor,” mávl Adam rukou do místnosti, „je pevný, nemění velikost.“

„Správně.“

„Když sem pustíte více atmosféry, její molekuly budou častěji narážet do stěn a do věcí. To označujeme jako tlak. Víte, co je to molekula?“

„Domysleli jsme si.“

„Ještě je tady problém s mikroorganizmy. Jejich ničení označujeme slovem *dekontaminace*. Lze provést dekontaminaci atmosféry a všeho v této místnosti, aniž by mě to zabilo?“

„Všechno tohle je nám samozřejmě známo. Včas to uděláme.“

„Děkuji. Teď bych se chtěl věnovat mikro- a makrokosmu. Bylo by ideální, kdybych mohl kreslit.“

„Vysvětlí slovo *kreslit*.“

Adam přešel prstem po průhledné stěně před sebou:

„Teď jsem nakreslil čtverec. Měl by být vidět.“

Ukázal si na oči. Raději to však rozvedl: psal, mluvil a gestikuloval:

„Oko. Oči. Dívat se. Koukat. Vidím, nevidím. Kreslím čáru, ale není vidět.“

„Již rozumím. Vstaň a jdi ke stěně.“

Adam samozřejmě poslechl. Tabulky se složením atmosféry v místnosti ale

měl stále před očima – před stěnou se zastavil a řekl:

„Atmosféra má správné složení i tlak. Můžete provést tu dekontaminaci?“

„Ano. Zavři oči. Posvítíme... Otevři.“

„Už si přestanu vymýšlet a tu přilbu si sundám.“

Uvědomoval si, že když si ji sundá, přijde o displej a případnou změnu neuvidí. Ale když nechá analyzátor běžet, dozví se alespoň zvukovou signalizací, že klesl obsah kyslíku nebo že je v atmosféře něco jedovatého. Otázkou zůstávalo, zda bude mít čas reagovat. *Kde je hranice mezi nutnou důvěrou, bez které se nepohnou dál, a pudem sebezáchovy?*

Vzduch byl dokonalý i na vlastní plíce. V zásadě nijak nevoněl, jen v něm byl trochu cítit ozón, nejspíš svědčící o umělé tvorbě. Položil přilbu na podlahu, otočil se čelem k vědcům, rozhodil ruce a řekl prostě:

„Člověk.“

Otočil se ke stěně, ukazovákem pravé ruky po ní přešel, a když se za ním vytvořila modrá stopa, otočil se k vědcům, ukázal na stěnu a řekl:

„Čára. Nakreslená. Viditelná.“

Zvedl pravou ruku:

„Ruka... Pravá... Kreslí.“

Zvedl levou ruku:

„Ruka... Levá... Maže.“

Chvilí trvalo, než pochopili, co chce, ale pak se Adam rozjel. Definoval pojmy od atomu, přes molekulu, planetu, hvězdu, hvězdnou soustavu a skončil u Galaxie. Pak nakreslil Mléčnou dráhu, rameno Orionu a v něm pozici Hopsinky. Pozici Země z bezpečnostních důvodů raději ne, byť chybělo jen čtyřiašedeset světelných let.

Ještě udělal místní výřez: soustavu Sarpedonu a jejich soustavu. Už chtěl doplnit do obrázku i druhou soustavu, tu správnou, kam měl namířeno, ale jakési tušení z nehlubších hlubin podvědomí mu šeptalo, že to není dobrý nápad. Raději ho poslechl.

* * *

V tom zápalu si ani nevšiml, že uběhla další hodina, a vědecký šéf si opět vyžádal přestávku. Adam se sklonil pro přilbu a šel se posadit. Jak se k ní sklonil, zaslechl rádiový šum. Rychle si ji nasadil:

„Evo, jsi tam?“

„Ano.“

„Také jsi v pořádku? Neútočí na tebe nebo se nesnaží do tebe proniknout?“

„Ne. Povídáme si.“

„S místními nebo s jejich počítači?“

„S místními.“

„Neprotrazuješ pozice soustav?“

„Ne. Však jsme o tom mluvili. Jen pozici Brumlanu, dost nepřesně, aby věděli, že jsme zdaleka. Také jsem jim vysvětlila, co děláme na Sarpedonu.“

Mám zaznamenáno, jak jsi vyučoval Fila, tak jsem postupovala podle toho.“

„To je dobrej vtíp, já dělám to samé... Proč se nám to spojení přeruší?“

„Protože větší část budovy, ve které jsi, je kryta...“

Lup!

Spojení se přerušilo.

Kryta čím? Asi silovým polem. Ale proč?

Nyní odešel vědecký šéf a vrátil se jeho kolega, který tu s ním byl první hodinu. Druhý vědec ho v rychlosti seznámil s průběhem druhé hodiny. Příchozí opakovaně kýval hlavou a Adam usoudil, že kývání hlavou znamená souhlas. Příchozí se choval jako by odškrtával body na nějakém seznamu. Pak oslovil Adama:

„Stále mluvíš ty. Návrh: seznámíme tě s vývojem naší hvězdné soustavy.“

„Ano.“

„Otoč židli, ukážeme ti obrazy na stěně.“

„Pohyblivé obrázky nazýváme *video* nebo také *film*,“ řekl Adam a slova zase vyťukal na klávesnici.

„Ano. Je to video pro výuku.“

„Budu tomu rozumět?“

„Ano. Nebude to nic zvláštního, mluvit budu já... Tak začneme.“

* * *

Akreační disk budoucí soustavy zběsile rotoval.

Mohla za to mladá hvězda, která se krátce předtím zrodila nedaleko, a vytlačena nedůtklivou sestrou, prolétla kolem. Možná proto nevznikla dvojhvězda, byť tomu vše nasvědčovalo.

Hvězda, která byla blíž ke středu disku, rotovala pomaleji, ale rostla dvakrát rychleji. Také byla agresivnější – když zažehla termojadernou reakci, pokusila se menší skorohvězdu pohltit. Nepovedlo se! Proto ji alespoň vystrnadila z akreačního disku. Odstředivé síly v jednu chvíli překonaly narušené gravitační pole a plynný obr odlétl do prázdna.

Mělo to být navždy, ale plynný obr se opakovaně vracel a hvězdě, která mezitím dospěla, vždy škodolibě rozhodil planetární systém. Jak čas plynul, hrany se postupně obrušovaly a plynný obr se smířil s rolí planety. Jednoho dne vyvolal v soustavě chaos téměř absolutní, ale pak už soustavu neopustil a stal se její součástí na nejvzdálenější dráze.

Návraty plynného obra nejvíce trpěl život, který v soustavě opakovaně vznikal a zanikal. Zvláště pak čtvrtá a šestá planeta běsnění plynného obra odnášely nejvíce – prakticky při každém jeho návratu si prohodily oběžné dráhy.

Ale život si, jak se říká, dokázal najít cestu. Na šesté planetě se zrodil život s nebývalou schopností se přizpůsobit chladu a temnu. Při posledním návratu plynného obra, přibližně před milionem let, se šestá planeta nevrátila na čtvrtou pozici, kde by mateřská hvězda takový život jistojistě spálila, ale na pozici pátou. Kompromisní.

O trochu více tepla a světla spolu se stabilitou prostředí vyvolalo bouřlivý rozvoj života všemi směry. Protože evoluce je slepá, nevšimla si, že další planetární kulečník nebude, a pokračovala ve vývoji tak, jak ji návraty plynného obra po miliardu let trénovaly. Na páté planetě tak dál vznikaly univerzální organizmy, které hned tak něco nezahubilo.

Nás samozřejmě zajímá směr k inteligentní bytosti. Tak jako jinde ve vesmíru, i zde byla inteligence jeden z posledních vynálezů, ovšem tím nejlepším. Tehdy se evoluce, vyčerpaná vymyšlením stále dokonalejších principů, rezignovaně posadila do kouta a bytosti obdařené inteligencí prohlásila za vrchol svého snažení a už je jen pozorovala.

Jako by se to vyčerpání evoluce z neustálého boje přeneslo na její výtvoř. Ne snad, že by tu byli samí býložravci, ale chuť válčit a zabíjet se mezi sebou, tak často inteligentní druhy doprovázející, byla na páté planetě na minimální úrovni, možná dokonce nejmenší v Galaxii. Ovšem o to více měli v genech zakofeněn strach z těch ostatních.

Říkali si gipani, pátou planetu nazvali Gapen a svou hvězdu Gepar.

* * *

Adam zase šel ke stěně.

Nakreslil dům, místnost, dveře, okno. Vedle toho člověka, psa a květinu. Určitě ne v měřítku. Pes se mu nedařil nikdy a pokaždé vypadal jako malý kůň, ale to našťastí neví. Postavička a květina byly jak z první třídy a mezi gipany vyvolali veselí. Mohl-li soudit. Málem je okřikl.

K okraji znovu nakreslil sluníčko s několika paprsky a k němu slova *svítí, září*. Stejně čárky pak dokreslil ke květině. Nad to napsal Gapen. Otočil se a ukázal do podlahy:

„Tady, zde.“

Když přikývli, přepsal Gapen na Země, čárky u květiny smazal a naopak dokreslil mnoho dalších ke slunci:

„Na Zemi květiny nesvítí, naše hvězda je blízko a svítí hodně... Zajímá mě, jestli jsou ty květiny vámi upravené vytvořené.“

„Nejsou změněné. Takové byly vždy.“

Adam smazal celou stěnu, už sám ztrácel přehled, a začal kreslit malé domy. U pátého ho to přestalo bavit, dokreslil věž a k tomu napsal *město*. Ukázal na gipany a řekl:

„Vaše město... Jak se jmenuje?“

„Gapon.“

Málem se zasmál nahlas: *Takže gipani v Gaponu na Gaponu u Geparu. Dobrý chaos! To si nikdy nezapamatuje!*

* * *

Rozhodl se, že bude pokračovat člověkem. Ale aby popsal vstupně-výstupní

zařízení, musel nakreslit ústa, vlnovku zvuku a ucho. Začal zlehka: pravá ruka a noha, levá ruka a noha, hlava, tělo. Potom nakreslil hlavu, docela odpovídala skutečnosti, a přidal názvy a funkce jednotlivých orgánů.

Když to strávili, nakreslil o kousek dál hlavu gipana. Neurazili se, přestože to, co Adam nakreslil, vypadalo spíš na pštrosí vejce po lobotomii. Z následujícího Adam poznal, že kreslicí stěna je napojena na počítač: kolem gipaní hlavy se doplnil popis.

Ted' se Adam divil: velké dírky u švu hlavy nebyly nosní, byly to zvukovody. Proto byly natočené dopředu. A to, co Adam považoval za uši, byl cich a ještě něco – usoudil, že asi velmi citlivý senzor teploty. Něco, co na Zemi měli jen hadi.

A ted' přijde to nejzajímavější: Adam nakreslil baňaté tělo s nožičkami a přes ně úzký pruh. Otočil se na gipany a palcem a ukazováčkem si přešel po břiše:

„Co je to?“

Počítač vygeneroval další obrázek a Adam hned pochopil: echolokátor. Štěrbinou vysílala do okolí ultrazvukovou vlnu v úhlu přes tři sta stupňů a množství senzorů po těle přijímalo odrazy. Předci gipanů asi žili ve věčném šeru, možná jako krtci v podzemí – proto echolokátor a s tím související nedokonalý zrak.

Gipani si opět vyžádali přestávku. Adam si nasadil přilbu, protože očekával spojení s Evou, a tak si všiml, že tentokrát si povídali celé dvě hodiny.

Ty hodinové bloky předtím tedy nejspíš nesouvisely s nějakými fyziologickými věcmi, ale byly spíš z důvodů praktických, uvažoval Adam. Jsou to vědci různých oborů... to je nesmysl, můj výklad se nějakými obory neřídí. Prostě jen jdou na chvíli ven, utřídit si myšlenky, zpracovat, co slyšeli. To je ono – a porovnat to s tím, co se dozvěděli od Evy.

+ + +

4. Leden

Silvestr bez Adama byl smutný, ale to, co následovalo, bylo kruté.¹

S každým dnem narůstalo podezření, že nejde o pouhé zpoždění, a s narůstajícím počtem bezesných nocí rostl i počet zpráv, které Amanda zaslala přátelům, dodavatelům i odběratelům, aby jim sdělila tu smutnou zprávu a vysvětlila důvod, proč Adam nemohl dostat svému slovu, pokud se s nimi na něčem dohodl.

Kromě tlaku, co se jí roztahoval v hrudi, svíral srdce a nedovolil se pořádně nadechnout, tlačilo Amandu vědomí zodpovědnosti za kolonii. Ještě horší byla nejistota v některých detailech. Kéž by se mohla sebrat, sbalit kufry a odjet k mamince. To ale nešlo – nejen proto, že by to nebyla ona, kterou život donutil svést mnoho takových bitev, ale hlavně proto, že její rodiče už tu dávno nebyli.

Nicméně i bezesná noc může být k něčemu dobrá. Ztrápená, nevyspalá, zmámená duše se snadněji zbavuje nechtěné zátěže, tedy zábran. A přestože bývá pravidlem, že nápady, zdající se v takovém stavu přijatelné, nepřežijí první paprsky vycházejícího slunce či Brumly, Amanda ten svůj dotáhla do konce. Zda vítězného, se teprve uvidí.

Alan nad takovým nápadem kroutil hlavou a koulel očima. Dlouho ji pozoroval a všechny otázky se nakonec slily do jedné:

„Proč?“

„Protože na to má každý nějaký názor,“ povzddechla si Amanda, „a jak znám ženy, tak velmi vyhrazený... Klid v kolonii je snad i tvým cílem, ne?“

„Jen žádnou manipulaci, Amando,“ zvedl Alan obě ruce v obranném gestu, „A netvař se tak zuřivě. To, že ti to přijde na jazyk samo, tě neomlouvá. V této otázce se s tvým mužem shodnu naprosto dokonale. Proč myslíš, že jsem si nenašel nějakou ženu dřív?! A pak taky mám roční praktickou zkušenost s ženskou představou demokracie, víme!“

„To si říkáš přítel?“

„Řízení výčitkami taky nemusím... Chci zůstat přítelem, chci také zůstat manželem, ale bez boje to nepůjde, protože má přítelkyně i má manželka ze mě chtějí udělat pouhého příkyvovače. Je to ženský ideál, ale zkušenost říká, že není stabilní a dost dobře být ani nemůže. Čest výjimkám. Musím se tedy

---

1 Kdybych někdy klesl na úroveň současných masmédií, použil bych slovo *brutální*.

smířit s rolí pouhého odpůrce... Je zajímavé, že když se takové věci vytáhnou na světlo, tak ženy šílí, ale přitom tvé zdůvodnění je ze stejné stáje – ty víš, že ani technické vzdělání nezmění ženskou povahu, že i tady hrozí brblání po straně, pomluvy a odmítání jakékoliv hierarchie.“

„Vida, ty to chápeš!“

„Samozřejmě že ano. Dosavadní rozhovor byl o procesních věcech, ne o hledání řešení. Ve svém věku také vím, že byl naprosto zbytečný, protože když skončí, je to považováno za uzavřenou věc, a příště se zase budeš divit, proč okamžitě nepřikývnu na všechno, co budeš chtít. S Ivou jsme už prodělali tolik cyklů, že to ani nepočítám. Je to jeden z fundamentálních principů: důvod, proč se muži v moderní společnosti bez neustálých přírodních katastrof, kde se neloví ani neválcí, dožívají nižšího věku než ženy... Budeš-li chtít, povím ti i o dalších dvou principech. Jen někdy jindy: teď už jsem příliš znechucen připomínkou reality... Kdy chceš, abychom se sešli?“

„Zítra odpoledne. To je dost daleko, ne?“

„Myslím, že to je akorát.“

„Zatím se měj, Alane. A děkuju za přednášku.“

* * *

A tak se sešla třetí brumlanská konference.

Sál pro sto padesát lidí zel prázdnotou. A to i přesto, že se zde sešla celá kolonie. Za předsednickým stolem seděla Amanda, Alan a Nela, v prvních dvou řadách zbývajících čtrnáct kolonistů. Amanda se postavila:

„Tak vás tu vítám. Adam chtěl, abychom našemu setkání říkali konference. Takže budiž to třetí v pořadí. Důvodem je změna situace, byť to není poprvé, co tu Adam není. Ale vezmu to pěkně popořadě...“

První věc je Lucien. Toho Adam přestěhoval na Doru, aby mu umožnil žít s jeho milou tak říkajíc na zkoušku. Základní informace o vztahu Adama a Luciena jsou na síti, bez Luciena by tahle kolonie nestála. Nicméně dohoda je taková, že jakmile Dora dostaví čerpací stanici na oběžné dráze, přestěhují se Oldverzovi a jejich navigátorka s Lucienem na Hopsinku. Pokud se Anastázie s Lucienem rozejdou, zůstane vše při starém a Lucien se vrátí do Brumlanu. Ještě připomenou, že na začátku listopadu došlo na Azerii ke srážce dvou dopravních lodí a Adamovo vrakoviště nestíhalo. Proto je Ajax s Benem stále na Azerii a nemá je kdo dopravit zpět...

Druhá věc, ze které mám obavy, je rozdíl v pohledu na zásadní věc: kdy si připustit, že tu Adam není, a začít jednat, jako bysem... jako bychom o něj přišli. Měl se vrátit před třemi týdny. Asi si nikdo nemyslí, že budeme odkládat rozhodnutí donekonečna, ale kde je ta hranice mezi ignorací ztráty nenáviděného člověka a nekonečným lkaním nad ztrátou milované bytosti? Na telestěně máte tři možnosti: už je čas, ještě týden, ještě čtrnáct dní. Poprvé použijeme hlasovací zařízení na sedadlech. Žádný další čas na přípravu nedostanete, chci bezprostřední odpověď od každého z vás. Teď se

podívejte na svou pravou ruku, nikam jinam. Připravte se... teď! Děkuji...

Cibe, prosím výsledek... Předpokládala jsem, že to takhle dopadne: pro á je pět lidí, pro bé jen dva, zbytek pro cé. Já si myslím, že tři týdny jsou až dost, ale přizpůsobím se. Nemusíte mít obavy, žádnou revoluci nechystám. Vedla jsem kolonii snad padesát procent její dosavadní existence a v tuto chvíli pořád jde jen o přizpůsobení situaci, kdy máme o jednu kosmickou loď méně. Nejsme bez spojení, přenos informací GWW z Dory převzal CROSS a já jsem již před týdnem všechny informovala...

Mnohem více změň se dá očekávat v otázce pátrání po Adamovi. Já, my toho moc neuděláme, ale na Doře probíhají přípravy na záchrannou výpravu na Sarpedon. Zdálo se mi, že váhají, ale dáme jim ještě čas...

Myslím, že jsem řekla všechno, co bylo třeba. Prosím vaše otázky."

„Jednu bych měla,“ přihlásila se Nadire. „Na síti jsem se dočetla, že ta velryba mluvila s Fytonem. Proč to nezkusit znova?“

„Však jsem to udělala hned na začátku ledna. Hnala jsem Antónia, tedy pana Hermana, k Michiganskému jezeru, ale AA mu vysvětlil, že Fyton volal jeho, protože zabírá celou planetu. Obráceně to nefunguje, protože nemá takovou sílu a neví ani, kde hledat... Ještě někdo?“

„Hodláte provozovat těžbu calositu,“ otázal se Albert Neuer, „když je to tak nezářivé daleko?“

„Ano. Je to daleko, ale zisk bude značný. Navíc výhodnost pro Brumlan násobně překračuje finanční zisk – bude to fungovat i bez nás. Od Dory si pronajmeme hvězdolet, což zmenší naše konto u Newmana, dovezený materiál konto zvýší, protože poslední informace od Luciena je, že Newman odebere nejen calosit, ale i kovy, které jsou pro nás odpadem. Nesmíme však zapomínat, že toto naleziště není naše, ale Ikárie. Až budou veškeré naše náklady pokryty, dohodl se Adam na polovině zisku. Pořád to bude více než výhodné – Ikárie bude mít prostředky, za které nakoupí materiál a práce od nás nebo námi zprostředkované...“

Když vás tu mám tak pohromadě, vzpomněla jsem si ještě na jednu pozitivní zprávu: Dora zahájila druhou vlnu předělávek hvězdoletů, které spalují Sirup. Balon a Irk vypracovali krystalizaci Sirupu, díky které se ho do nádrží vejde o polovinu víc. Zkapalnění vyžaduje dodatečnou energii, která však v Sirupu zůstane, vybudí ho, a motory mají o téměř dvacet procent větší výkon. S tím samozřejmě souvisí vylepšené kompenzátory. Výsledek: větší spotřeba Sirupu v delších intervalech, zisk z předělání téměř stovky hvězdoletů, práce pro tým u nádrží a obří zviditelnění paliva Sirup 01...

Ještě nějaké otázky? Když ne, tak vám děkuji, na shledanou... Posádka CROSSu a Alan tu ještě zůstanou."

Iva a Sten stáli u předsednického stolu, a když se poloprázdný sál vyprázdnil úplně, vydala Amanda další pokyny:

„Pokračování bude následující: Já, Iva a Balonovi pojedeme na Brumíka a poletíme na Doru. Tam mě vyložíte na orbitálním ostrově. Já proberu změněnou situaci s panem Newmanem a podívám se na Luciena.. Alan bude mít kolonii na povel... My si popovídáme cestou, takže můžeme odjet třeba

hned. Já mám věci připravené. Co vy? Potřebujete nějaký čas na přípravu?“

Všichni kroutili hlavou.

„Tak pojdte domů. Vezmeme si věci a sejdeme se v relaxační hale.“

„Jak dlouho tam chceš zůstat?“ zeptal se Alan při odchodu ze sálu.

„Když si vezmeš, že výťah jede půl dne tam a půl dne zpátky, jednání s Newmanem a jeho ženou je další půlden, ještě chci mluvit s Wilsonem a navštívit Luciena a Anastázii, tak dva dny jsou málo.“

„Budeme u ostrova čekat?“ zeptala se Iva a bylo zřejmé, že se jí to moc nezamlouvá.

„Ne, vy poletíte s kontejnery na Ikáriu. Zpráva o odběru určitě už bude na Doře.“

„To ale máme za tři hodiny hotové – dřív, než dojedeš výtahem dolů!“

„Mám návrh,“ ozval se Sten dřív, než mohla Amanda odpovědět, „výhodný pro všechny: ty půjdeš za Newmanem, já s Nelou a Ivou za Wilsonem. Ženy ho chtěly poznat, já mu dodám první stovku kostek eneritu. Určitě si s ním pokecám o technice asi víc jak ty. Cestou probereme, co po něm chceš ty. Věřím, že to vyřídím k tvé spokojenosti. Potom zajdeme za Lucienem všichni.“

„Pak to ještě můžeme vylepšit,“ přidala se Iva, protože vycítila Amandin souhlas. „Zaletíme na Doru s prázdným CROSSem a přistaneme. Parkovací poplatky jsou menší než čtyři jízdenky na výťah a všechno zvládneme za jeden den.“

Významně se na Amandu podívala a Amanda si rázem vzpomněla na Alanovu včerejší *přednášku*. Až teď si připustila, že měl pravdu. A ona taky, když varovala Adama před Ivou. I přes ten ledový dotyk na svém srdci se dokázala usmát:

„Výborně, souhlasím... Efektivita především!“

* * *

Tentokrát byl nad Dorou šílený provoz.

CROSS dostal přidělenou pátou parkovací dráhu a upozornění, že musí navíc počkat na čtyři startující hvězdolety. Amanda si nechala spojit majitele kolonie:

„Dobrý den, pane Newmane. Potřebovala bych s vámi probrat změněnou situaci a ráda bych se viděla s vaší ženou. Budete mít čas?“

„Dobrý den. Před hodinou jsem Magdě navrhl, že přiletíte a půjdeme spolu na oběd. Přijímáte? Klidně přibereme i vaše přátele.“

„Když připustíte, že to bude oběd pracovní, pak přijímám,“ usmála se Amanda a vrhla prosebný pohled na Ivu. Ta pochopila hned:

„Děkujeme. My s vámi nepůjdeme. Rádi bychom se sešli s panem Wilsonem a Sten s ním chce probrat technické věci...“

„Něco si později určitě dáme,“ přisadil si Sten, „ale viděl bych to na kafe a dortík.“

Pak se začal smát, protože Iva i Nela se na něho pohoršeně podívaly.

„Vzhledem k vaší linii, dámy, si dáte jen to kafe.“

„Už máte přidělené stání?“ zeptal se Newman.

„Ano. V levém koutě jsou tři stání volná.“

„Vzhledem k situaci řeknu řízení provozu, aby počítali jen jedny poplatky. Přistaňte a přijďte... Přepojím vás na Kena. Domluvte se s ním.“

„Děkujeme.“

„Wilson, dobrý den.“

„Dobrý den. Jsem domluvená s panem Newmanem, ale tady Sten by s vámi chtěl probrat ještě nějaké detaily spuštění předělávek lodí. Kdy byste na nás měl čas?“

„Je mi líto, jsem domluvený se zákazníkem na pracovním obědě. Už je na cestě z astroportu do hotelu. Mimo jiné ho budu přesvědčovat, aby si rovnou nechal namontovat Sirup02. Takže potřebuju tak dvě hodiny, řekněme na třináctou v mé kanceláři. Můžeme se domluvit takto?“

„Samozřejmě, úplně skvělé. Na shledanou.“

„Tak zatím!“

„To byla dobrá poznámka,“ řekla Nela Amandě, když spojení ukončila. „Byl by to správný obchodní tah – začít nabízet Sirup02. Vyjadřovalo by to všechno: větší skladnost, větší výkon, nutnost předělání, odlišení od starého systému na první pohled.“

„To ano,“ přikývla Amanda. „Když to odlišíme, můžeme dát dvojce nižší cenu. Jako pobídku. Uděláme oficiální ceník, který při tankování dostane každý zákazník. Uvidí tam, že existuje i nějaká dvojka, a začne pátrat. Vyžádá si další informace...“

„Upřesnila bych to,“ honem se zapojila do diskuze i Iva. „V polovině, až se na dvojku předělá víc než půlka hvězdoletů, bych zvedla cenu jedničky a dvojku prodávala za cenu současnou. Po předělání všech hvězdoletů bych dvojku zvedla na cenu jedničky a tu vyřadila z nabídky.“

Všechny tři ženy se podívaly zvědavě na Stena, jaké že předloží moudro, když už vlastně bylo vše řečeno. A Sten nezklamal. Zamnul si ruce a nadšeně zvolal:

„A teď hurá na dortík!“

* * *

CROSS přistál.

Amanda si nechala spojit počítač kolonie.

„Dobrý den, madam. Vašeho muže je mi líto.“

„Děkuju, Jerry. Nechci vědět žádné podrobnosti, ale chci pana Winna a Toreovou odpolední návštěvou překvapit. Nemají naplánovanou nějakou akci, třeba divadlo?“

„Ne, madam.“

„Děkuju. Bude to naše krátkodobé společné tajemství... Ovšem v případě, že vymyslí nějakou bleskovou akci, nebude zbytí a musíš mi je spojit.“

„Domluveno.“

Když Amanda vstoupila k Newmanovi do kanceláře, velitelka ozbrojených

složek, jeho žena Magda, již seděla u jednacího stolu. Pozdravili se a Altar si přisedl k nim a začal:

„Omlouvám se, ale Magda si myslí, že vážnými věcmi bychom si neměli kazit oběd. Zároveň si tady nemusíme tolik dávat pozor na jazyk.“

„Souhlasím... Svolala jsem celou kolonii do sálu a polovina osazenstva si myslí, že bych měla počkat ještě čtrnáct dní a až potom začít dělat smutnou vdovu. Tak jsem vám chtěla říct, abyste tu výpravu na Sarpedon ještě odložil. Alespoň se cesta zaplatí, protože bude calositu celý hvězdolet. Opět uvažujete o TRAKTORU?“

„Ano. DUHA musí zůstat u Dory... Drahá Amando, jestli došlo k havárii v subprostoru, nenajdeme ho. Kdyby havaroval nebo měl poruchu na Sarpedonu, Fyton by se ozval AA a už bychom to věděli... Kdyby to byl někdo jiný, žádná výprava by neměla smysl, ale u vašeho muže je v zásobě spousta dalších možností. Pořád je ve hře i možnost, že si přivolal na pomoc Boga.“

„Všechno tohle vím, pane... Kdyby si zavolal Boga, byl by naopak doma už na Silvestra... Zabýval jste se složením posádky?“

„Samozřejmě. Oldverzovi a Toreová. Nemyslím, že by bylo nutné zasvěcovat do toho další osoby. Stejně tak nevidím důvod posílat vojenskou jednotku, ale dva tři roboti by nebyli od věci. Kdyby si Adam obstaral potíže zase s nějakými mimozemšťany, nebyla by patrně nic platná ani celá armáda... Chcete letět taky?“

„Věřte, že bych ráda, ale nebyla bych tam nic platná. A nemám důvod si myslet, že by uvedená posádka nechala Adama na holičkách nebo by přestala hledat, když bude sebemenší naděje. A taky si myslím, že by bezvládí v Brumlanu nemuselo dobře skončit.“

* * *

Odpolední překvapení se vydařilo!

Když zažádali o vstup, přišel ke dveřím Lucien. Překvapilo ho, že se k nim vůbec někdo dobývá, protože kromě prvního večera, kdy je navštívili Oldverzovi, k nim nikdo na návštěvu nepřišel. Chvilí byl v šoku z té hordy, co stála za dveřmi, ale pak přistoupil k Amandě a objal jí.

„Chce to pevné nervy,“ zašeptal jí do ucha, „Adam se určitě vrátí!“

Pak se otočil do bytu a zavolal:

„Stázičko, máme tu návštěvu!“

Postupně všechny uvedl do obývacího a představil:

„Alanova žena Iva. Alan je šéf bezpečnosti v Brumlanu, Iva velí křížovému hvězdoletu. Posádka jsou Balonovi: Sten a Nela. Tihle dva sloužili na Malém medvědovi jako tvůj strýc... Prosím, posaďte se... Copak jste přinesli?“

Sten se chopil slova:

„Chtěl jsem jít do kavárny, ale nakonec jsem byl přehlasován a šli jsme na oběd. Tak ty dortíky neseme k vám! Každý by tu měl mít svůj ideál. Jerry sice tvrdil, že oblíbený dort je neveřejný osobní údaj, ale ukecal jsem ho... Mohu-li prosit, k dokonalosti schází, alespoň pro mě, už jen káva.“

„Udělalí jste mi radost hned dvakrát,“ zasmál se Lucien, „Jednak je tohle důvod, abychom se posadili k jídelnímu stolu, jednak se konečně ukáže, že velký jídelní stůl je důležitý.“

Anastázíe se zamračila, neměla ráda, když do ní někdo rýpal, ale Amanda viděla, že už je to jen slabý odvar toho, jak jí poznala při loňské cestě na Sarpedon. Stačily necelé tři měsíce!

Všech šest se posadilo k jídelnímu stolu a Lucien s Anastázií jim servírovali, co si kdo objednal. Amanda jen zírala – ti dva spolupracovali bez jediného slova jako jeden. S Adamem takové souznění mnohokrát také zažila, ale teď tu její druhá polovina není! Tak strašně zatoužila po jeho objetí, až jí píchlo u srdce. Asi i zbledla. Teprve Nelin jemný dotyk na ruce jí vrátil na zem a ona se dokázala usmát.

Když si Anastázíe i Lucien přisedli, Sten, spokojený, že má ten svůj dortík, a pevně rozhodnutý nepřipustit téma *Adam*, řekl:

„Všichni chceme slyšet, jak zvládáte soužití a jaké máte se sebou plány. Ovšem nejprve bych navrhoval spořádat tu krásnou, nezdravou bombu.“

+ + +

5. Výměnný obchod

Eva se skutečně vzápětí ozvala:

„Tentokrát to trvalo ještě déle. Při posledním spojení jsem chtěla říct, že budovu kryjí nějakým silovým polem, které se chová jako zrcadlo. Stále tvrdíš, že jsi v pořádku?“

„Ano. Bez problémů. Udělali mi tu slušnou atmosféru a jedna stěna funguje jako pořádný epap.² A jak to vypadá u tebe?“

„Probrali jsme naše civilizace křížem krážem.“

„A už ti prozradili, odkud znají naši řeč?“

„Ne. Vymluvili se na tebe. Že tohle řeknou jedině tobě – až se k tomu dopracujete.“

„Aha – kdo se nezeptá, nic se nedozví.“

„Tak nějak... Ale stejně by mě zajímalo, jak je mo...“

Lup!

Spojení se přerušilo.

Odešel třetí vědec a šéf se vrátil. Ovšem jeho komunikační úroveň se diametrálně lišila a evidentně to neměl jen od Adama. Začal mu vykat:

„Posaďte se, prosím. Budeme pokračovat.“

„Přemýšlel jsem nad tím, proč odcházíte. Usoudil jsem, že nechodíte na toaletu. A teď jste mi to potvrdil. Už mluvíte naším jazykem velice dobře. Mají gipani tak skvělou paměť?“

„Naše paměť je stejně biologická, jako vaše. Asi taky nic moc. Ale zvládáme hypnopedii – přímou stimulaci mozkových neuronů. Informace přejdou rovnou do dlouhodobé paměti. Umíte to?“

„Vím o všelijakých pokusech, ale neumíme to. Ve skutečnosti jsou to věci, kterých se bojíme. Cokoliv jsme kdy vymysleli, bylo dříve či později zneužito. Proto jsme tento obor tak říkajíc pohřbili.“

„Ano, to je zajímavé slovo: *pohřbít*. Chápu důvod, ale uniklo mi, jak to funguje.“

„Mrtvého dáme do země, kde se rozloží stejně jako jiné biologické materiály. Říkáme tomu koloběh přírody. Jiní zase říkají: prach jsi a v prach se obrátíš. Kdyby to tak nefungovalo, už dávno jsme se na planetu nevešli. Gipani snad nemají pohřby?“

„Samozřejmě. Ale mrtvé neukládáme do země... Další zajímavé slovo:

2 Elektronické zařízení tenké jako papír, v podstatě rolovatelný tablet.

strach. Ze začátku se zdálo, že takovou emoci neznáme, ale pak jsme to pochopili. Máme totiž mnoho slov, která tuto emoci popisují.“

„To bude nedorozumění – my těch slov na téma strach taky máme spoustu. Ovšem je jich tolik, že se vyskytují jen v odborných textech. Patrně jste přehlédli slovo *obava*. Když se něčeho obávám, mám sice strach, ale... Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel, ale teď mě napadlo, v čem se ta slova liší: strach, zvláště pak panický strach, vychází z podvědomí, kdežto obava je vědomá, vychází ze zkušeností.“

„Ano, to je také zajímavé – vypadá to, jako by lidé byli složeni ze dvou osob. U nás to tak není a moc tomu nerozumíme. Jak to je s tím vaším podvědomím?“

„Nejlépe porozumíte, když vezmu vývoj na naší planetě od začátku. Každý organizmus má nějaké vlastnosti. Ty nejjednodušší mají vlastnosti určené fyzickou konstrukcí, větší sestavením všech svých buněk. Zvířata již mají těch neuronů tolik, že jsou shromážděny do řídicího orgánu, kterému říkáme mozek. V mozku jsou neurony propojeny a určují *chování* organismu, což je víc než vlastnosti. Chování se může měnit, ale vždy jde jen o přizpůsobení okolním podmínkám. Organismy, které to neudělají dostatečně rychle, zmizí. Říkáme tomu přirozený výběr. Všechno se to děje skrze potomky a organizmus nepotřebuje vědět proč, kdy nebo jak. V jednu chvíli pak udělala evoluce na Zemi další krok a přidala vědomí. Ale udělala to jako nadstavbu. Prostě na tu hroudu neuronů, které dovolili organismu existovat, připlácla další hromadu, která již nemusela nic řídit a mohla se věnovat jenom myšlení...“

Když to takhle řeknu, vypadá to, že mezi nevědomou a vědomou částí je jasná hranice – ale není. Podvědomí ovlivňuje vědomí, ale u každého člověka je to jinak. Situace se vyvíjí směrem ke stále menšímu vlivu podvědomí, ale jde to pomalu. Ti, co podléhají podvědomí a nad realitou moc nepřemýšlí, jsou spokojenější než ti, co myslí pořád a pořád něco řeší, pořád se zamýšlí nad sebou, nad svým jednáním, nad společností a nad ostatními. Ti pak trpí, protože vidí, s jakou radostí se ostatní nechávají vláčet zájmy jiných. Vidí, že je nezajímá o mnoho víc než jen spokojenost fyzická a duševní... *Někdy je na nás velice smutný pohled...* Přes všechny tyhle duševní problémy jsme vstoupili do kosmu, protože vyložené hloupí nejsme.“

„Však i u nás se také střídají dobrá a špatná období, myslím, že to ani nejde jinak. U nás evoluce v jednu chvíli přistoupila k vytvoření gipanů a udělala vše od začátku do konce. Co se ale neustále měnilo, bylo okolní prostředí. U nás se vývoj projevil na našich receptorech. Přibývaly a mizely, někdy opakovaně. Naše oči se chvíli vytrácely, chvíli posilovaly, v jednom období, někdy před sto tisíci lety, jsme museli mít superzrak, ale teď je to jen takový průměr. Snažíme se nahradit pomalou evoluci, a to drobnými úpravami krátce po narození gipana.“

„To je zajímavé... Celou dobu čekám na chvíli, kdy budeme schopni si promluvit prakticky o čemkoliv, protože mě velmi zajímá odpověď na otázku: odkud znáte náš světový jazyk?“

„Bylo mi jasné, že na tu otázku dojde, ale já přesnou odpověď neznám. Možná vím o trochu víc než kolega, ale nějaké hlubší detaily neznám.“

„Nenavštívili jste naši planetu kdysi dávno?“

„Ne. Do kosmu jsme vstoupili teprve před osmi lety a v zásadě jen proto, abychom ochránili naši planetu, Gapen.“

„Ale vytvořit silové pole mezi planetami vyžaduje znalosti, větší, než mají lidé. Také vyžaduje velmi výkonné energetické zdroje – nejsem si jist, zda bychom něco takového dokázali. Vaše lodě, které mě zajaly, jsou obrovské a manévrovaly lépe než naše. Mluvíte o osmi letech. Vidím rozpor. Prosim vysvětlete.“

Vědecký šéf váhal. Vtom zasáhl někdo shora a hlasitý rozkaz zněl víceméně jasně: *Neokecávej to, Franto, řekni mu, co víš!*

„Chtěl jsem se odpovědi vyhnout, protože sami tomu příliš nerozumíme. Ale chápu, že vás ta otázka... tlačí? Říkám to správně?“

„Ano. Jen snad by bylo přesnější říct, že mě tlačí zvědavost. Pokračujte.“

„Nejprve gipani a vesmír. Ve skutečnosti jsme ve vesmíru byli už dávno, ještě předtím, než jsem se narodil. Bylo to logické pokračování technického vývoje na planetě. Vybudovali jsme základnu na našem měsíci a na měsících několika dalších planet. Patrně byste tam našel nějaké jejich zbytky. Také jsme vyvinuli subprostorový hvězdolet a vykonali několik cest, ta třetí dokonce byla velmi úspěšná, protože jsme našli jinou civilizaci jen kousek od nás...“

Bylo to období velkého rozkvětu techniky a našich znalostí, ale gipani chřadli. Fyzicky i duševně. Dlouho se to ignorovalo, ale pak naši předci dospěli k závěru, že vesmír nadále nepotřebujeme. Pokorně jsme se vrátili na Gapen a věnovali jsme se sobě. Okolí naší planety jsme používali už jen k vědeckým účelům. Znalostmi získanými v kosmické éře jsme zdokonalili náš každodenní život tak, že jsme se dostali do rovnováhy s přírodou, aniž bychom se vzdali dalšího pokroku...

Před necelými deseti lety se tu objevila cizí kosmická loď. Měla jiný tvar než vaše, ale byla jen o málo větší. Přestože posádka musela poznat, třeba už jen kvůli spoustě satelitů na oběžné dráze, že na planetě je civilizace, ignorovali nás. Zajímali se o rozsáhlou jedovatou oblast v horách, kde před necelými pěti sty lety došlo k záhadné události. Nekomunikovali a my jsme se o nic nepokusili. Trvalo jim to sotva dvacet minut a zase odletěli...

Ozvaly se hlasy, že bychom se měli připravit na obranu, že jde o průzkum před útokem. Toho jsme se vždycky báli a rychle jsme začali budovat průzkumná a obranná zařízení ve zmíněné oblasti. Na planetě a něco málo v kosmu. Před devíti lety skutečně k útoku došlo. Ze subprostoru se vynořil obrovský hvězdolet a letěl rovnou ke Gapenu. Snažili jsme se s nimi komunikovat, ale dostali jsme jen nesrozumitelné odpovědi, a protože naše obranná postavení s nimi nic nezmohla, opět nás ignorovali...

Situace se změnila ve chvíli, když se z velké lodi vynořily dvě malé. S tím, co se dělo potom, moc nesouhlasím, ale stalo se: ty dvě malé lodi byly takové bachraté, domníváme se, že to byly cisterny. Jsem přesvědčen, že jim nešlo o nic jiného, než si odvézt trochu té jedovaté kapaliny. Ale to víte, vojáci tu

ignoraci nepřítele těžce nesli. Vůbec si nepřipustili, že útočníci nepřiletěli kvůli zabíjení, ale jen kvůli té zelené tekutině. Že kdyby chtěli, zničí celou planetu: logicky síla zbraní bude odpovídat výkonu jejich silového pole, které jsme nedokázali prostřelit...

Když se ty malé lodě přiblížily k povrchu, už z principu nemohly mít tak výkonnou obranu a vojáci jednu loď sestřelili. Zaplatili jsme za to ovšem vysokou cenu – padlo přes dva tisíce gipanů, protože ty lodě stihly naše vojska bombardovat. Myslím, že můžeme mluvit o velkém štěstí, protože ten velký hvězdolet se poté obrátil a bez jediné protiakce odletěl. Už se tu nikdy znovu neobjevil. My jsme zahájili druhou kosmickou expanzi a připravili jsme se mnohem lépe...

Studovali jsme trosky jejich strojů a našli jsme dostatek textů, abychom dali dohromady ty tři věty, které jste slyšel. Na komunikační úroveň jsme se dostali teprve nedávno. Viděl jste sám, že stále toho bylo velmi málo. Nevím však, kde a jak jsme k tomu přišli... Je to neuvěřitelná náhoda, že ze tří živých řečí, které známe, je jedna ta vaše. Ovšem celkový obraz to nevyjasnilo, ale naopak zatemnilo.“

„Opravím vás, s dovolením: celkový obraz se spíše *zamlžil*, než zatemnil. Říkal jste, že v horách došlo k tajemné události. Co to znamená, když se u vaší vyspělé civilizace něco označí za tajemné?“

„Gipani samozřejmě znají pojem synonymum, tomu se při vývoji asi nelze vyhnout, ale lidé jsou perfekcionista a váš jazyk tomu odpovídá: pro jeden jev máte mnoho slov podle jeho síly. V naší řeči máme jedno slovo a označení jeho intenzity. Ovšem jen málokdy se to používá, na to jsou gipani moc líní. Klidně bychom mohli použít slova jako záhadný, podivný, nepochopitelný...“

Možná to poslední je nejbližší realitě: *I otevřela se nebesa a z díry temné jako samo peklo vystříkla zelená vlna, která znesvětila naši zemi a otrávil ji navždy. Vězte, že to si sám ďábel odplivl nad naši nemorálností.* To byl citát z historických záznamů. Nevíme, co to bylo, v té době jsme ještě nestavěli města na povrchu a o vesmíru nevěděli nic. Všechno se změnilo s objevem elektřiny o sto let později...

Ovšem otrava rozsáhlého území je skutečnost. Pokud by vás ta látka zajímala, počítač vám ukáže fotografie. Ta látka po chemické stránce pro nás nebezpečná není, bylo by nám z ní jen špatně, zato její výpary působí na gipana katastroficky: již při malém množství začne šilet, protože to ovlivní jeho mozek a receptory, napadá ostatní, a když mu v tom zabráníte, začne poškozovat sebe. Při delším působení už útočí na všechno. Doslova sám sebe roztrhá a umlátí. Je to něco strašného.“

„Můžete mi ty obrázky ukázat?“

Vědecký šéf vydal příkaz a ukázal na stěnu. Adam se otočil a jeho obava se potvrdila: v nádobě byl Sirup – odpad z továrny na exoskelety v jiné galaxii, kterou vybudovala Bogova civilizace a jejíž majitel posílal biologicky aktivní odpad do naší galaxie. Zřejmě sem dopadla první dávka z ještě nestabilního výrobního procesu, potom se souřadnice lehce změnily a dalších čtyři sta devadesát let splašky dopadaly na Hopsinku, kde je našel Adam.

Horečně přemýšlel, jak zareagovat, co říct. Určitě by nebylo dobré, aby se přiznal, že kousek odtud stojí hvězdolet s nádržemi plnými této tak strašlivě nebezpečné látky. Pak si ale připustil, že to k tomu stejně směřuje, protože ještě horší by bylo lhát:

„Asi tu kapalinu znám. Osobně jsem objevil celou planetu, která je tímto jedem celá nasáklá. Tam ale žádný život není, tak to tolik nevadilo... Potom mi není jasné, proč ji ti útočníci chtěli. Co když to byla látka z nějakého jejich výrobního procesu, která se k vám dostala nedopatřením, a oni ji chtěli po sobě uklidit?“

„To je dost nepravděpodobné – potřebovali by tisíce takových létajících cisteren. Tohle mělo všechny znaky rychlé, jednorázové akce. Samozřejmě je otázka, k čemu by jim tak nebezpečná látka byla, co s ní chtěli dělat.“

„Zjistili jste nějaké detaily?“

„Ne... Navrhuji se teď věnovat vám. Vaše loď o vás moc mluvit nechtěla, že se na to máme zeptat vás osobně. Takže kdo jste, pane Hopsale?“

„Do třiceti let věku, u nás je to považováno za mládí, jsem byl docela obyčejný člověk. Dostalo se mi širokého vzdělání těla i duše, ale nikam jsem se nehrnul ani netlačil. Pořídil jsem si Aminu a čistě pro zábavu jsem pořádal toulky po okolních hvězdných soustavách. Při průzkumu zmíněné jedovaté planety jsem se setkal s úředníkem z velmi vyspělé civilizace a spřátelili jsme se. S jeho pomocí jsem...“

* * *

Adam poctivě převyprávěl gipanům celý příběh kolem Sirupu, Boga a Diana, mimozemšťanů na Ikárii, stavbu kolonie na Hopsince, superhrdinské období s Esencí i příběh cetů na vodní planetě. K tomu zabíhal do technických podrobností toho či onoho, až skončil posledním vylepšením Aminy.

Gipani se už nějakou chvíli ošivali. Stále ho zastavovali a dohadovali se mezi sebou. Po popisu krystalizace Sirupu to už vědecký šéf nevydržel:

„Takže nám říkáte, že jste nám na astroport postavil hvězdolet s hektolitry toho zeleného jedu? Jak jste něco takového mohl dopustit?!“

Adam na něj přes tu průhlednou stěnu zíral jak Santa Klaus na prázdné sáně. Je tisíce světelných let od domova, ale chyba v uvažování se dostala až sem. Popření kauzality jak z učebnice! Výstavní *paradox prevence* jako po pandemii! A k tomu řízení nesmyslnými výčtkami jako kosmický princip.

Ovšem potom ho napadla šílená věc: ten gipan za stěnou je samička! Z toho by vyplývala smutná skutečnost, že potíže s respektováním kauzality mají samičky i u jiných druhů, nejenom u lidí!

Zdá se, že biologická forma života má vážný problém...

+ + +

6. Únor

Uplynulo dvanáct dní, během nichž se Amanda snažila neprojevat. Samozřejmě pracovala pro kolonii jako jindy, jen se nikde neukazovala a nikomu nic nepříkazovala. Druhý týden v únoru se pustila do připraveného plánu.

V pondělí po snídani se u Amandy sešli dva technici a chemik. Amanda si je posadila proti sobě a spustila:

„Pro vás, pane Chlupáči, to vezmu od začátku. Před dvanácti dny jsme byli na Doře u Luciena a on chtěl, abychom vyřešili stavbu druhého katapultu. Ne snad, že by stávající katapult nestačil, ale stavbou druhého prodloužíme jeho životnost. Pod dojmem pokusů s eneritem ale jeho stavbu Adam odložil. Měli bychom se tu domluvit, jak budeme pokračovat... Stene, nejdřív mě a Bertovi popiš, jak si to Adam představoval.“

„Seznámil ses s našimi pokusy, Berte?“

„Ano.“

„Pokračování je obdobou: do nádoby obalené eneritem nalejeme Sirup a naplněnou ji teleportujeme na oběžnou dráhu Hopsinky.“

„A jak je to s pokusy?“ zeptala se Amanda. „Kolik toho zbývá udělat, aby se dalo rozhodnout, že druhý katapult nepotřebujeme?“

„Všechno,“ pokrčil Sten rameny. „Vyzkoušeli jsme toho hodně, ale pro teleportovací přepravní systém, zavedl bych zkratku TPS, nevíme to zásadní: při jaké teplotě již přesun nefunguje. Také nevíme, co se v tomto případě bude dít s obsahem.“

„Jak to, že ne?“ podivila se Amanda. „Vždyť mi Adam nadšeně popisoval už v listopadu, že se obsahu nic nestalo.“

„To ano. S pevným obsahem se nic nestane. Ale my chceme přesouvat Sirup, z něhož je enerit vytvořen. Co když bude s eneritem nějak interagovat, přestože od něj bude oddělený? Musíme na to pohlížet tak, že netušíme, co se stane. Takže musíme experimentovat...“

Pak je tu ještě další problém: teleportace nemění hybnost tělesa, takže by nám ta nádoba hned spadla nazpátek. Jenže do libračního bodu soustavy Brumla–Hopsinka ji poslat nemůžeme, tam je ABC.³ Pokud Irka nebo Berta nenapadne něco jiného, musela by ta nádoba mít vlastní raketový pohon jako současné kontejnery a ihned zrychlit na vhodnou rychlost. Místo toho, aby se kontejner vytahoval k Brumíkovi, bude k Hopsince padat. Vyplývá z toho, že Adamova úvaha o současném přesunu milionu tun není reálná. Teleportaci to

3 Antiradiační Brumlova Clona, kterou nechal vytvořit Bog po přesunu Hopsinky.

je skutečně jedno, ale rozhýbat takové množství dřív, než nám spadne na hlavu, bude pořádný oříšek.“

„Když jsme u těch problémů,“ ozval se nesměle Irk, „zabýval jsi se, Stene, dalším drobným detailem – návratem takového kontejneru? Protože nahoru ho posíláš z pevného bodu, a když netrefíš cílovou pozici o deset metrů, nestane se nic. Obráceně už to nefunguje: stačí decimetrová chyba a kontejner se rozmázne o povrch. Navíc bys ho musel nejdřív zastavit, jinak bude mít na povrchu skoro čtyři kilometry za sekundu.“

„Nezabýval,“ usmál se Sten, „ale zastavení prázdného kontejneru by nebyl problém. Ovšem jinak máš pravdu, to nejde... Musel by se vracet standardním způsobem. Pořád by ale bylo energeticky výhodné odeslat stávající kontejner teleportací než katapultem. Myslím, že to bude výhodné i z mnoha dalších hledisek: mechanických, bezpečnostních, časových. Navrhuji druhý katapult nastavět, ale pustit se do experimentů.“

„Děkuji, Stene. Co si myslíte vy, pane Poitigé?“

„Odložme stavbu katapultu až do znalosti výsledků experimentů. Myslím, že do týdne, hmm, do deseti dní, vám řekneme, zda je to Stenovo TPS pro Sirup reálné, nebo ne.“

„A vy, pane Chlupáči?“

„Jestli jsem správně pochopil ty vědecké disputace, tak se může z druhého katapultu použít návratový systém. Také potřebujeme vhodné místo, zdroj proudu a počítač, zdroj Sirupu a kompresory s ponořenýma rourama. To všechno máme. Můžeme postupovat tak, že zatímco Sten s Irkem budou experimentovat, já posoudím a s Cibem upravím plány tak, aby se tyhle věci mohly začít stavět a odesílací část se pak už jen přistavěla. Buď tam postavíme centrifugu a urychlovací tunely jako u jedničky, nebo teleportační zařízení, ať už bude fungovat jakkoli. Také budeme muset udělat ke dvojce servisní tunel tak jako tak.“

„To se mi líbí,“ přikývla Amanda a podívala se na přikyvujícího Stena a Irka. „Jen k tomu budeme potřebovat roboty, kteří jsou na Azerii. To by neměl být problém, za ty dva měsíce určitě udělali se šrotem krátký proces. Doletím pro ně CROSSem, měl by se vejít i na ten mrňavý astroport na Azerii. Plán bude následující: Sten a Irk naplánují experiment s odesíláním malé nádoby do kosmu a řeknou mi, kdy přibližně bude potřeba hvězdolet a Ed, abychom odchytili v kosmu to, co tam pošlou. Jestli to správně chápu, existuje v soustavě spousta libračních bodů, nebo ne?“

„Samozřejmě. Myslíš to tak, že nádobu pošleme až někam ke druhé planetě?“ zeptal se Sten.

„Proč ne?“

„Je to zbytečné. Když nádobu pošleme skoro až k radiačnímu štítu, řekněme do vzdálenosti čtyři sta padesát tisíc kilometrů, bude gravitační zrychlení tak malé, že i po půlhodině ji Ed odchytí sítkou na motýly. Navíc do ní dám maják.“

„Dobře. Směřovala jsem k tomu, že když dnes experiment připravíte a zítra ráno provedete, že to bude ideální, protože rovnou poletíme na tu Azerii. A možná bude taky čas pro doplnění Sirupu na Ikării. Pane Chlupáči,

vy se pustíte do úprav stavebních plánů katapultu a já vám zítra přivezu Ajaxa s Benem. Pozitíí se pustíme do stavby podle vašich plánů. A také promyslete a vyřešte napojení druhého tunelu na ten první. Tunelář by se mohl dát pozitivně do práce.“

„Promiňte, madam,“ ozval se Cib, „vše kolem tunelu ke druhému katapultu je od Luciena připraveno. Včetně napojení tunelů.“

„Skvělé. Díky.“

„Ještě mám prosbu,“ zvedl Sten ruku, a když se na něj Amanda podívala a přikývla, pokračoval: „Až budeme na Doře, měli bychom naložit také nějaký kompozit. Už ho moc nemáme. A možná, má-li Dora jeden na prodej, by nebylo od věci pořídit do Brumlanu mlýn na kompozit. Z těch experimentů je spousta odpadu – enerit přetavíme, ale kompozit se nám hromadí.“

„Přidám to na seznam,“ přikývla Amanda, „a vy se do toho pusťte.“

Sten s Irkem šli do fyzikální laboratoře a zamýšleli se nad hlavním problémem: jak ochladit nádobu s eneritem bez kosmického prostoru. Teplota tekutého dusíku jim pořád přišla vysoká a navíc Cib tvrdil, že ho mají málo. Po hodině to napadlo Stena:

„Cibe, neexistuje tady v technické části Brumlanu místnost napojená na venkovní prostředí? Přece muselo Luciena napadnout, že by někdo mohl chtít experimentovat s místní atmosférou.“

„Existuje, ale není použita a propojení je zapečetěno.“

„Tak ho odpečetíme. Zeptej se šéfové, jestli s tím nemá problém. Kolik stupňů je venku?“

„Brumla už ohřál atmosféru na minus osmdesát, ale když uděláte kryt, ve stínu je minus sto třicet. A paní Hopsalová s otevřením další místnosti problém nemá... Je vám doufám jasné, pane Balone, že nemůžete vnější atmosféru pustit přímo do místnosti, ohrozilo by to kolonii. Tím chci říct, že musíte vytvořit hermetický box, který do místnosti dáte.“

„Samozřejmě. Uděláme box s okénkem, kudy projde laser. V boxu bude kostka z posledního experimentu, do které ještě dáme kostku se Sirupem. To do zítřejšího oběda zvládneme... Počkat, my tu plánujeme, ale nikdo nespočítal, jakou musí mít ten paprsek energii.“

„Spočítal, pane: dva tisíce tři sta šedesát sedm wattů pro vzdálenost čtyři sta padesát tisíc kilometrů. Zapůjčený laser tento výkon ještě zvládne.“

„To jsem rád. Tak, Irku, jdeme na to. Ty to, Cibe, oznam šéfové.“

* * *

Nebylo to tak jednoduché, jak si Sten představoval!

Před druhou hodinou ranní však mohli Cibovi přikázat, aby otevřel záklopy, a oni si mohli jít lehnout. Amanda je nechala vyspat a v devět nastal ten historický okamžik. Na Irkův povel dal Cib vygenerovat laserový pulz a za dvě sekundy hlásil:

„Blahopřeji, kostka je jen o sto šest kilometrů dál, než jsem spočítal.“

Také CROSS byl připraven. Právě vystoupal na synchronní orbitu a řídicí počítač hlásil, že rádiový signál z kostky zachytil a letí pro ni.

Tentokrát ale Ed na laně neskákal. Bert již v listopadu vyrobil chňapací síť, která tak nyní měla premiéru. Přiblížení vyžadovalo od NSH⁴ přímo hodinářskou práci s korekčními motory, protože vůči němu byla kostka nepatrná a v prostoru se téměř nehýbala.

Lov se podařil hned na první pokus. Žádné viditelné poškození kostka neměla, ale na výsledek bude třeba počkat, až ji v dílně otevřou.

* * *

Zaměstnanci astroportu na Azerii byli zvyklí na hvězdolety nejzotodivnějších tvarů, ale křížový hvězdolet ještě neviděli. Ovšem astroport byl, jako obvykle, prázdný, a tak nic nebránilo, aby CROSS přistál do nejbližšího rohu.

Křížový hvězdolet nebyl stavěn na přistání na planetách s atmosférou, přesněji neměl aktivní povrch současných hvězdoletů, který jim umožňoval aerodynamické brzdění po větší část dráhy. CROSS musel přistát pomalu klasickým způsobem, takzvaně na plameni.

Spotřeba paliva byla značná, ale nebylo zbylí, neboť Azerie orbitální výtah neměla. Amanda již chtěla vystoupit, ale Iva se ozvala:

„Můžeme jít s tebou, Amando? Všichni tři bychom chtěli to Adamovo vrakoviště vidět.“

„No samozřejmě, pojďte.“

Již po deseti minutách chůze Amanda viděla, že měla pravdu. Nebetyčné hromady šrotu, které již zdálky vrakoviště signalizovaly, byly pryč. Také kolem mnohakilometrového plotu se už nic nepovalovalo.

Trevor měl dnes nad ránem věštecký sen, a proto Ajax, jako předsunutá hlídka, dělal, že zametá dvůr. Ostatní v buňce hráli karty jako každé dopoledne v posledních čtrnácti dnech. A jako obvykle Ben všechny drtil a deptal. S provokativním úsměvem vyložil karty na stůl a řekl:

„Končíme, pánové... A teď musíme ven.“

„Co se děje?“

„Ajax hlásí zájezd z Hopsinky do tří minut.“

„Já to věděl,“ vykřikl Trevor a vyřítit se ven. Ben tomu sice nerozuměl, ale bylo mu to jedno, ovšem Eman i Buf Trevorovo nadšení sdíleli, protože je hned ráno informoval: *Těšte se, dneska budeme od toho karbaníka konečně osvobozeni!*

Vyšli před buňku a poplácali svého šéfa po zádech. Ajax otevřel branku a pustil zájezd dál. Nemuseli se představovat, viděli se před dvěma lety na silvestrovském setkání. Posádka se rozhlížela po vrakovišti a dala se do řeči s Emanem a Bufem.

Amanda udělala o pár kroků víc a s úsměvem podala Trevorovi ruku:

„Dobrý den,“ přišla jsem si pro roboty. Jak jsem předpokládala, vypadá to tu jako na začátku Adamova podnikání.“

Tím připomněla problém.

„Dobrý den. To s Adamem je mi moc líto. Máte nějaké nové zprávy?“

---

4 Nervový systém hvězdoletu, inteligentní počítač asi tak 66. generace.

„Ne, nic nevíme. Z Dory příští týden odlétá loď na místo, kam Adam letěl. Snad se něco dozvíme.“

Trevor se nejspíše na Amandu podíval, ale pak se osmělil:

„Z toho mála, co nám Adam o vás řekl, když jste se seznámili, soudím, že jste zvládla sebe i kolonii. Logicky mi vychází, že spadáme pod vás... Včera přišla výzva z městského úřadu k předložení účetnictví za poslední tři roky. Když jsme začínali, měli jsme spoustu kontrol, ale všechno to řešil Adam. Já ještě na žádné kontrole nebyl. Vedu to poctivě a pořád stejně jako Adam, ale vzhledem k tomu, že jste na úřadě dělala, bych chtěl poprosit o vaši účast. Ráno jsem vám všechno napsal do zprávy, ale když jste tady... Všechna data mám připravena, třeba byste dotyčnou ukecala na teď nebo zítra.“

„Myslím, že to půjde. Pojďte, zavoláme tam hned.“

* * *

Už jste viděli účetní kontrolu, která by byla jednoduchá a rychlá?

Adamovo vrakoviště stále zůstávalo jediným subjektem na Azerii ve vlastnictví fyzické osoby a jako takové bylo úřadům trnem v oku. Již od samého počátku bylo v neustálém podezření, že se pokouší o daňový únik. Minimálně jednou dvakrát každý den.

Dovedete si asi představit překvapení a šok nově nastoupivší kontrolorky, když zjistila, že ten jedináček, díky neustálým personálním změnám na finančním odboru, již několik let uniká hloubkovým kontrolám a neustálému peskování za to či ono chybné zaúčtování haléřových položek.

Nakonec zájezd z Hopsinky zůstal na Azerii tři dny, protože zmizení vlastníka těsně před kontrolou účetnictví bylo velmi podezřelé. Navíc ta přemoudřelá úřednice nedokázala pochopit, že o zdanění křížového hvězdoletu, který zabírá třetinu astroportu, nemá žádné informace, protože na Hopsince bude finanční úřad zřízen až v příštím století, ale nejspíš nikdy.

Kontrolorka, celá říčná z vidiny odhalení takového daňového podvodu, vychladla až poté, co si Amanda přinesla z lodi dokumenty, že vlastníkem je akciová společnost registrovaná na Zemi. Zklamaná úřednice jim závěrem dala takový zápis z daňové kontroly, jaký si za rámeček nedají.

* * *

Po návratu do Brumlanu šel Sten rovnou do fyzikální laboratoře. Na Cibovo upozornění tam vzápětí přišel také Irk. Teleportovaná kostka nebyla nijak poškozena a při zatřesení šplouchala, jak měla.

Ben odsunul částečně průhlednou kompozitní stěnu, kudy pronikal laserový paprsek k eneritu, a vyjmul zelenou kostku. Odsunul stejným způsobem uchycenou eneritovou stěnu a komentoval to:

„Vidíš, Irku, nemusí to být jeden kus. Stačí, když se díly vzájemně dotýkají, a teleportuje se všechno.“

Z eneritu vyjmul kompozitní krychli a znovu s ní zakýval. Šplouchání Sirupu znělo jako rajska hudba a Sten si pod fousy mumlal něco jako *Nyní se přesvědčíme o přítomnosti hliníku*. Než se mohl Irk podívat, odšrouboval Sten uzávěr a do kádinky vylil obsah krychle.

Oba zůstali zírat – vytekla téměř průhledná, slabě světélkující kapalina, která Sirup nepřipomínala ani trochu.

* * *

Bert Chlupáč, jehož žena vedla kuchyň v Brumlanu a po tragickém odchodu Zdeny Plandové se starala i o brumlanské zahrady, nebyl žádný krasavec. Ovšem co mu příroda odepřela na vzhledu, to mu dala na technické genialitě. Jenže ne tak přímočaře, jak by si přál. Projevilo se to teprve po dlouhém a bezvýsledném hledání, kdy vědomí již prakticky rezignovalo. Geniální totiž bylo jeho podvědomí.

Dva dny po schůzce u Amandy, kde Sten s Irkem probírali problémy přepravy Sirupu teleportací a během nichž Bert hledal co nejsnadnější řešení, které nenacházel, se ráno vzbudil – ne úderem šesté, jako obvykle, ale úderem dubové palice.

Právě to nejlépe popisovalo stav, kdy se Bertovo podvědomí dopracovalo k výsledku, předalo ho vědomí a nutilo ho, aby se tím zabývalo. Tím brutálním kopancem bylo zajištěno, že vědomí nepadne zpátky do snění a tu geniální věc nezapomene. Nestalo se to poprvé a Bert věděl, že musí okamžitě vstát a zapsat si to.

Vstal velmi opatrně, aby nevzbudil Stelu, která ještě měla půlnoc, a šel do obýváku. Posadil se a ke stropu řekl:

„Cibe, udělej mi záznam.“

„Dobré ráno, pane. Záznam založen.“

„Hlavička: efektivní přesun Sirupu z Hopsinky do vesmíru. Text: Postavíme velkou nádrž s raketovými motory, schopnou návratu na Hopsinku. Motory nemusí být nijak výkonné, protože budou manipulovat s prázdnou nádrží. Velikost nádrže bych viděl tak na padesát až sto stávajících kontejnerů... Něco mezi půl až milionem krychlových metrů. Nádrž naplníme a odešleme do některého libračního bodu směrem do soustavy, tedy mimo štít. Nádrž bude fungovat jako čerpací stanice stávajících kontejnerů. To abychom nepřišli o časovou výhodu plnění kontejnerů bez zdržování křížového hvězdoletu. Když budeme mít takové nádrže dvě, bude jedna v kosmu a druhá se bude plnit na Hopsince... Konec záznamu... Díky, Cibe. A teď si dám něco dobrého!“

+ + +

7. Překvapení na Gapenu

Gipanu za stěnou už se nadechoval k další tirádě, když zasáhl přísný hlas, o němž si Adam myslel, že to bude někdo shora, nějaký nadřízený, třeba nějaký politik.

Reakce vědeckého šéfa tomu odpovídala jen trochu. Ovšem přisedící vědec nebyl tak zpupný, sklopil oči a viditelně se zmenšil. Vzápětí zasáhl jiný hlas, ten evidentně už jen přikazoval.

Oba vědci se zvedli, posbírali své věci a bez jediného slova odešli. Ba ne, až tak ignorantské to nebylo: přisedící vědec pustil šéfa napřed, ale nebyl to jen výraz úcty, ale vědomé zdržení – svému šéfovi za zády na Adama kývl a změna výrazu se dala považovat za radostný úsměv.

Adam si nasadil přilbu, a jak očekával, ve sluchátkách zašumělo a spojení s Evou se obnovilo:

„Ahoj. Copak jsi jim řekl?“

„Kdysi dávno, nevím jak moc, se jedna dávka Sirupu zhmotnila tady na Gapenu. Jestli to bylo před pěti sty lety nějaké počáteční nastavení v té továrně, nebo až později nějaká chyba, netuším. Pro gipany je Sirup velmi jedovatý. Přiznal jsem, že ho používám jako palivo a že toho máš v nádržích pěkných pár hektolitřů. Bylo by logické, aby...“

„To logické se teď děje: obklíčili mě vojáci, jede sem kolona nějakých děl a začali vyklízet astroport.“

„Žádné nepředloženosti, Evo! Pořád jsme jejich hosté. Silové pole máš aktivované a z jejich strany je to jen bezpečnostní opatření.“

„Chápu to, ale když mě chytí do ča...“

Lup!

Spojení se přerušilo.

Za stěnou se objevil gipanu v bílém brnění s křížovou zbraní připravenou k použití. Jediným rychlým pohledem přelétl prostor, otočil se zpět a celý se napružil. Určitě ochranka nějakého potentáta, co se postavila do pozoru.

Bylo to tak! Do prostoru za stěnou vešel oblečený gipanu. Adam hned pochopil, že účelem není zakrytí či ochrana těla, ale vyjádření společenského postavení. Pak byla ochranka logickým krokem, protože ty pruhy lesklé látky musely gipanův sonar učinit nepoužitelným.

Gipanu nacvičeným pohybem odsunul oblečení stranou a posadil se. Adam si zase přilbu sundal a tak si chvíli hleděli z očí do očí. Adam došel k závěru,

že nejspíš má začít on. Chtějí, aby se omluvil? Není za co, dotáhli si ho sem sami. Byl obviněn z kdečeho, asi by na to měl nějak reagovat:

„Ta obvinění jsou mimo realitu. Jak jsem něco takového mohl vědět? Ani lidé, evidentně ani gipani nevidí do budoucnosti. Proč to ten člo... gipani očekává?“

Potentát zakroutil hlavou, možná se i ušklíbl, a mávl pravačkou:

„To, prosím, nechte být.“

Také on prodělal kurs a mluvil naprosto lidsky. Bylo zřejmé, že gipani na něco podobného nebyli připraveni a on teď přemýšlí, jak začít. Nakonec se odhodlal k prosebnému tónu:

„Dobrý den. Jsem členem planetární vlády, ministr přes techniku... Než budeme řešit cokoliv dalšího, musím vás požádat, abyste své lodi přikázal start na oběžnou dráhu.

„Naše hvězdolety mají tak zvané pojistky, které jim brání ve startu bez člověka na palubě. Proč mě nepustíte, co ještě chcete probírat? Odletím a vy se zbavíte ohrožení. Nejen od Sirupu, ale také od mé radioaktivity. Důrazně vás upozorňuju, že pokud mě chcete zabít, sekundu po mé smrti proběhne na mé lodi autodestrukce a vy budete mít ten zelený jed po celém městě.“

„Říkáte strašné věci, ale něco je na tom pozitivního: přesně tohle jsem vládě řekl. Věřte mi, varoval jsem je před jakoukoliv agresí vůči vám... Tak alespoň astroport vyklidili a přemýšlí nad evakuací obyvatel v okolí.“

„U nás se říká, že strach má velké oči. Prosím vás, zastavte je, než se opravdu někomu něco stane. Všechno to plašení je zbytečné – používám Sirup už mnoho let a nikdy se nic nestalo. Říkáte, že jste přes techniku, u nás používáme spíš slovo věda, tak vám vysvětlím podrobnosti: poslední úprava, kterou moje loď prošla, je z hlediska bezpečnosti ještě lepší než dosud, protože Sirup je v nádržích uložen v krystalické formě. Dalo by se říct, že je deaktivovaný. Podstatné je také to, že krystalická forma je stabilní sama o sobě – nedrží ji tam žádný tlak plynu, kapaliny nebo silového pole, takže to nemůže selhat. Navíc je to palivo do hvězdného pohonu, Sirup se nespaloval během mého přistání a nebude se spalovat ani během startu. Máme přísná pravidla, která určují vzdálenost od povrchu, kdy je možné hvězdný pohon vůbec spustit. Není to kvůli Sirupu, ale kvůli tachyonům z motoru vycházejícím... Udělejte to, prosím.“

„Libíte se mi čím dál tím víc, člověče. Vydržte moment, zařídím to.“

Ministr vyskočil jako čertík z krabičky, až se ochranka lekla. Vykřikl několik povelů a rázně vyšel ven. Adam už chápal souvislosti, tak si honem nasadil přilbu, a jen co zrcadlové pole vypnuli, ujistil se:

„Evo?“

„Copak?“

„Mám tu ministra pro vědu. Vysvětlil jsem mu, že se Sirup z Aminy sám nedostane, jedině po autodestrukci, kterou by spustilo mé usmrcení. Ti šílenci chtěli evakuovat obyvatelstvo města. Tak snad jim to rozmluví. Jak to vypadá u tebe?“

„Nic nového... Možná ten mumraj ve městě je začátek evakuace, o které mluvíš. Nevím... Ještě jeden detail: stroje, které sem přijely, nejsou děla, ale pojízdné generátory silového pole. Stojí v rozích astroportu. Já jsem pod kopulí vysokou sto metrů. Ani autodestrukce Aminy to pole neprorazí. Leda, že by někdo zničil ty ge...“

Lup!

Spojení se přerušilo a ministr byl zpět. Zase se posadil a navázal:

„Nikdo vám nechce ublížit ani vás tu věznit. Na začátku jste souhlasil s těmi dvanácti hodinami, ještě máme dvě... Máme tu totiž jednu nevyřešenou záhadu. Problém, kterého bychom se rádi zbavili. Abych to urychlil, budu se ptát... Stavíte stroje velikosti a v podobě člověka, které myslí jako řízení vaší lodi?“

„Ano. Označujeme je slovem robot. Když se podobá člověku, pak přidáváme ještě slovo humanoidní. Humanoidní je všechno, co myslí, má dvě ruce a dvě nohy.“

„Takže i my?“

„Ano. Možná ne humanoidní, ale roboty máte také, ne? Bez toho by se stroje jako hvězdolety ani nedaly realizovat.“

„Samozřejmě. Otázka nebyla míněna jako obvinění... Jak funguje vaše zdravotnictví? Co uděláte s člověkem, který přišel o ruku nebo o nohu?“

„Odpověď na první otázku není jednoduchá: po technické stránce je naše zdravotnictví skvělé, ovšem po stránce organizační a finanční je to bída... Druhou otázkou se asi ptáte, zda poškozeného člověka opravujeme s pomocí dílů humanoidních robotů. Odpověď zní ano.“

„Vaše úroveň poznání světa je obdobná jako naše. Však jste tady před pár hodinami probírali buňku a DNA. Nebyl by problém s realizací, ale jsou i jiné vlivy, které tomu mohou bránit. Je tedy na místě otázka, zda také vyrábíte lidi speciálně určené na určité práce nebo do určitého prostředí.“

„Jen se ujistím: slovem *vyrábět* nemyslíte množení, dané nám přírodou.“

„Chápete správně: průmyslová výroba lidí bez minulosti. Biologické stroje.“

„Ne. To je u nás zakázané, považujeme to za hrubé porušení morálky.“

Výraz člena vlády se změnil. Adam samozřejmě netušil, zda je to dobré, nebo špatné, dokud politik opatrně, ale přesvědčeně, neprohlásil:

„Myslím, že mi lžete.“

„U technika očekávám pevné spojení s realitou. Musí vám být jasné, že civilizace rozmístěná na několika planetách a mnoha planetkách není schopna zajistit stoprocentní dodržení takových pravidel. Už jen proto, že nedokážeme komunikovat rychleji než světlo. Řešíme to automatickými subprostorovými loděmi. Ani v naší vlastní soustavě není prozkoumaný kdejaký kámen, protože jich je mnoho milionů. Znalosti, které jsem tady použil, jsou dostupné prakticky každému člověku. A co není v hlavě, je v počítačích. Není nikde psáno, že na některém zastrčeném šutru, Zemi přímo před nosem, si nějaký cvok neudělá laboratoř, v níž toto pravidlo poruší.“

„Že to nelze uhlídat, bych chápal. Ale rychlost komunikace omezená na

rychlost světla je vaše další lež... Co hibernace? Umí to lidé?“

„Ne.“

„Taky lež. Nechápu proč.“

„Já zase nechápu, jak to můžete tvrdit! Vaše obvinění mají váhu jen v případě, že mé odpovědi máte s čím porovnat. Pokud mým obviněním nesledujete vyvolání záminky k nějakým nepříjemným krokům, pak prosím, abyste mě konfrontoval s tím, co vás opravňuje mě obviňovat ze lži. Protože já říkám pravdu – na mou duši, na psí uši na kočičí svědomí!“

„Co znamená ta dětská říkanka?“

„Je to neporušitelná přísaha, která má váhu jen u mé rodiny. Promiňte, ujelo mi to, mimoděk jsem si vzpomněl na sestru. Pes a kočka jsou zvířata na Zemi, které jsme si za dlouhá staletí soužití ochočili. A máte pravdu, je to jen dětská říkanka.“

„Jaký je rok podle pozemského kalendáře?“

„Dva tisíce sto třicet čtyři, který bude zanedlouho končit.“

Ministr na něho zíral bez jediného hnutí. Adam to číslo pro jistotu vyřukal na klávesnici. Ministr se ohradil:

„Převedel jsem si to správně... Přemýšlím, jaký důvod byste mohl mít pro uvedení špatného letopočtu.“

„Myslím, že žádný. Pokud fyzicky neznáte aktuální stav naší civilizace, nemělo by to smysl – bylo by to číslo stejně dobré jako jakékoliv jiné. Jediné, že lžete vy a o Zemi máte, nebo si myslíte, že máte přesné informace.“

„O Zemi nevíme nic víc, než jste nám řekl vy... Je těžké si připustit, že je to pravda, ale budeme se muset smířit se skutečností, že ano... Vzpomeňte si na krádež jedu – vy ho nazýváte Sirup. To, co vám vědec říkal, je v hrubých rysech pravda, ovšem ten závěr střetnutí byl trochu jiný. Byl to takový průšvih, že jsme to museli před společností utajit. Protože jeden z útočníků, jejich velitel, přežil.“

„Aha. To je ten průšvih?“

„Ne. O tom průšvihů bych se nerad zmiňoval, protože to ukazuje, že i vysoký vojenský velitel může být nemyslivý idiot.“

„Rozumím, nebudu se v tom rýpat... Říkáte, že přežil? Asi ne dlouho: jak jste mohli vědět složení jeho atmosféry, jaké potraviny jeho metabolismus potřebuje, jak léčit jeho zranění. Jak jste se s ním domluvili, když neznáte jeho řeč, a tak dále...“

„Mé předchozí otázky nebyly bez souvislosti! Tahle bytost, nevím, jak jinak ho pojmenovat a nechci mu pořád říkat *zloděj*, téměř nepotřebuje dýchat, vůbec nejí, protože žije z energie uložené v nějakém krystalu, a je kombinací pevné kostry a živočišných tkání. Vy i já také máme pevnou kostru, ale ta jeho je rozhodně produktem technologie, jakou nemáme, a zdá se, že ji nemáte ani vy.“

„Takže chcete říct, že stále žije?“

„Ano... To je ten problém, kterého se chceme zbavit.“

„Nechápu, proč se domníváte, že s něčím takovým mají lidé něco společného? Nebo že bych o tom zrovna já mohl něco vědět.“

„Protože jeho buňky mají stejnou stavbu jako vaše. Jsou ovšem vylepšené a je skoro jisté, že tohle příroda vytvořit nedokáže. Nebo možná ano, ale ne v jednom organismu... Mohl byste být vy tím šíleným vědcem, kterému jeho výtvořky utekly, a vy jste je teď přiletěl hledat.“

„To jsem si neuvědomil... Jsem rád, že to tak není.“

„Když se vás na začátku ptali, proč jste zde, mluvil jste o navigační chybě. Můžete to trochu rozvést?“

„Řekl jsem vám, odkud jsem. Je to pravda, skutečně jsem z takové dálky. Ale abyste pochopil, jak jsem se dostal až k vám, musíte znát souvislosti. Připravte se na to, že je to dost neuvěřitelné – ani někteří mě blízcí lidé mi to do dneška nevěří.“

„Něco fantastičtějšího než vaše známost s obřím virionem?“

„Samo o sobě to není takové, ale když to sečtete, tak ano. Máme kolonii na planetě podobné Zemi, jen asi s tisíci lidmi, kterou nazýváme Ikárie. Jednoho dne jim selhal reaktor a...“

Adam se rychle dopracoval od otravy kolonistů přes objev mimozemšťanů na Ikárii až k dolu na Sarpedonu coby jejich daru z dobré vůle. Ministr ani nedýchal, a když Adam skončil, pokýval hlavou:

„Úžasný příběh. Jak může být jeden člověk tak odlišný od miliard dalších?“

„To opravdu netuším. Podívejte se na to takhle: počítač mé lodi udělal chybu a soustava, kam jsem se dostal, je obydlena. To je skoro stejná situace, jen našťěstí tu nikdo neumírá na neznámou otravu. Smůla nebo štěstí? Zatím mám štěstí, zatím jsem všechna taková setkání přežil. Snažím se, abych se všemi zůstal v přátelském vztahu. Zatím se to vyplatilo. A možná že i u vás to dopadne dobře a vyřeším váš drobný problém se záhadným pozemšťanem.“

„A jak je to s tou chybou?“

„Když jsem přiletěl na Sarpedon před pár dny, zpracovatelská linka byla z větší části zničena. Stroj, který dopadl na povrch, pokračoval setrvačností. Zanechal za sebou hlubokou brázdou. Evidentně to přežili a svůj stroj opravili. Na krytu elektrárny zanechali schéma okolních hvězd s vyznačením jejich domovské soustavy. Měla mít dvanáct planet. K mé smůle, vlastně štěstí, bylo schéma funkční i při zrcadlovém otočení. Automatická sonda zkoumá jen prostor kolem hvězdy, neprohlíží soustavu a nepočítá počet planet. Tak jsme se vynořili tady.“

„Takže jste tady opravdu jen náhodou?“

„Ano... Teď se mi to rozleželo: proč jste se ptal na to, jaký lidé píší rok?“

Ministr na to reagoval něčím, co mohl být úsměv, vstal a řekl:

„Nasadte si, prosím, svou přilbu a zkontrolujte těsnost. Vrátime sem naši atmosféru a půjdeme ven. Až vám dají pokyn, vyjděte na chodbu. Otvírá se to stiskem toho tmavého čtverce vedle dveří.“

* * *

Před budovou byl stále zářný den. Adam hned navázal komunikaci s Evou:

„Jsi v pořádku?“

„Já ano. A ty?“

„V naprostém. Představ si, že tu mají tvora, o kterém tvrdí, že je to umělý člověk. Sedí v jedné místnosti už devět let a nepotřebuje vodu ani jídlo. Soudím, že mě teď dopraví za ním. Očekávají, že si ho odvezu. Prý žije jen z energetického zdroje.“

„Jestli ho drží ve stázovém poli jako tebe, tak jim vydrží hodně dlouho.“

„Cože? Nedělej si srandu! O jakém stázovém poli to mluvíš?“

„Krucíš, Adame, myslela jsem, že ti to už dávno došlo! To zrcadlové pole byl prostor zpomaleného času. Hodně zpomaleného!“

Pod Adamem se podlomila kolena. Musel se opřít o hermetickou kukaň vozidla, které ho sem přivezlo, a které mu právě znovu přistavili.

„Jaký je koef... Nebo jinak: kolikátého je dnes na Zemi?“

„Dvacátého března třicet pět.“

+ + +

8. Zachránce a zachráněný

Oblečený gipan, ministr pro vědu, byl vojákem upozorněn, že se stalo něco nestandardního. Ministr vystoupil z druhého vozidla v koloně, kam se předním pracně nasoukal, se sklopenou hlavou rychle přistoupil ke zcela konsternovanému Adamovi a zeptal se:

„Stalo se něco vážného?“

„Proč jste mi neřekli, že jednání budou probíhat ve stázovém poli?“

„Neřekli... Zjistil jste to až teď... To mě mrzí, ale bylo to nutné. Díky tomu jsme dokázali informace, které jste nám dával, tak rychle zpracovávat. Nemluvím o počítačích, ale o gipanech. Copak jste si nevšiml, že po jedenácti hodinách mluví obyčejný člen vlády jako rodilý pozemšťan?“

„Myslel jsem, že jste tak dobří...“

„Klidně to řekněte: *tak geniální*. To opravdu nejsme... Navíc jsme si byli vědomi toho, že jediné tak nebude potřeba řešit jídlo a pití a další věci. Také jsme se báli, že jste předvoj dalšího útoku, průzkumník. Chtěli jsme vás mít k dispozici jako rukojmí delší dobu. Čekali jsme, co se bude dít... Nedokážete si ani představit, jak jsem rád – a se mnou většina vlády –, že se nestalo nic, co by se hodilo izolacionistům. Zase bysme se na další století zakopali na planetě. Ještě jednou se omlouvám za způsobené potíže.“

„Jak jste přišli na tu dobu. Proč dvanáct hodin?“

„To jsme věděli od toho vězně.“

„Aha. Zatím si dovedu představit jen několik problémů, které to způsobí... No, především u mých přátel. Neměl jsem jim jak dát vědět, kde jsem... Tak jedem, pane ministře, ať to mám za sebou.“

Ministr přikývl, při slově *pane* se dokonce i usmál, otočil se a vydal pokyny vojákům. Jeden odvážnější voják otevřel Adamovi hermetický prostor, dveře přidržel, dokud nenastoupil, a pak je za ním zavřel. Kolona se vzápětí dala do pohybu zpět k městu.

* * *

V jinak prázdné místnosti byly jen dvě věci: židle a humanoid.

Seděl na ní naprosto strnule. Dvě ruce, dvě nohy, jedna hlava. Detaily na těle a končetinách nebyly viditelné, protože byl oblečený do šedého overalu. Ovšem nekrytá hlava stála za to: lebka byla určitě lidská, ale místo vlasů byla do ní integrována nějaká zařízení.

Adam ukázal na okno, zabírající většinu delší stěny:

„Předpokládám, že jde o poloprůhledné okno, že nás nevidí.“

„Ano,“ připustil ministr.

„To sedí ve stejné pozici celých těch... devět let?“

„Ano, jen ruce neměl na klíně, ale podél těla. Dal jsem příkaz, aby ho probudili. Říkal jsem vám, že je v hibernaci. Než jsme sem dojeli, určitě se plně probral.“

„Tomu vážně nerozumím,“ zakroutil Adam hlavou, ale ve skafandru si toho vedle stojící ministr nevšiml. „Jaká hibernace, vždyť sedí na židli v prázdné místnosti! Pokud vím, pro hibernaci je nutná spousta dalších zařízení a nízká teplota organismu.“

„Jen se ujistím: hibernace znamená významné zpomalení metabolismu, všech tělesných projevů na buněčné úrovni? Vlastně také významné zpomalení stárnutí?“

„Ano.“

„Přesně to se ale děje se všemi jeho tkáněmi. Umělá část sníží spotřebu, částečně se vypne úplně. V takovém stavu by určitě, alespoň si to myslíme, přežil i ve vzduchoprázdnu. Slovo hibernace není přesné, ale nejlepší, které máme... Máte.“

„Jaká je uvnitř atmosféra?“

„Naše. Místnost není hermetická.“

„A ten overal?“

„Ten je od nás. Z původního toho po boji moc nezbylo.“

Najednou k nim humanoid otočil hlavu a Adam mohl zhodnotit lidskost obličeje: oči posazené daleko od sebe, nos orlí, ústa nevýrazná, brada vystouplá.

Pojednou se jeho ústa zkřivila do ironického úšklebku a Adam znejistěl:

„Víš o nás?“

„Očekává nás.“

„Co jste mu řekli?“

„Že tu má návštěvu... Prosím, můžete vejít.“

Adam se celým tělem otočil k ministrovi, aby mu viděl do obličeje, a rozhodným hlasem řekl:

„Ujišťuji vás, pane ministře, že něco takového na Zemi nemáme. Určitě nic takového nevytváříme. Oficiálně už vůbec ne... Myslím, že o aktuálním roce, jaký píší lidé na Zemi, nelhal. Věřte mi, pane ministře, že nemáme ani žádný stroj času, přestože o něm víc než dvě století sníme.“

„Věřím vám, pane Hopsale.“

Ministr dal pokyn. Vojská v bílém brnění se zbraněmi se rozestavili do půlkruhu a další dva v šedivém otevřeli těžké dveře v rohu místnosti.

Ministr mávl rukou a Adam vešel.

* * *

TaPinův citlivý sluch nemohl otvírání dveří přeslechnout. Těžař se na židli celý otočil a se zájmem vyhlížel návštěvu.

Že by se TaBerk rozhodl s gipany sjednat mír a něco jim za něj a za Šém nabídl? Nebo za nimi přišel s prosíkem a všechno jim řekl? Takovou hloupost snad neudělal!

Ale do místnosti vstoupil skafandr a v něm – pozemšťan! To byl ještě větší průsvih a TaPin se lekl. Pak si navíc uvědomil, že pozemšťan mu je nějaký povědomý. Teď se teprve TaPin opravdu vyděsil.

Pozemšťan si ho prohlédl a pak pozdravil, jako by se potkali na ulici:

„Dobrý den... Jste ze Země?“

„Ano.“

„Jaký se u vás píše rok?“

„Šedesátý třetí.“

„A století? Podívejte se, já ho znám od gipanů. O lidech nic neví, takže nebyl důvod, abyste jim lhal. Bavme se na rovinu. Já mám rok dva tisíce sto třicet pět.“

„No jasně, tušil jsem, že to nebude jen třicet let. Máme... měli jsme šedesátý třetí rok třiadvacátého století.“

„Výborně. Jak se jmenujete, jak vám mám říkat?“

„TaPin. Nemám druhé jméno... A vy, pane?“

„Budeme si tykat, já jsem Adam.“

Adam podal TaPinovi ruku, ale ten se místo obvyklé reakce ani nehnul, jen na ni zůstal v šoku zírat. Člověk, co mu podává ruku?! Nejspíš proto, že neví co má před sebou.

Adam zase ruku stáhl a podivil se:

„Tento zvyk se již na Zemi neprovozuje?“

„Samozřejmě, že provozuje. Ale člověk naší doby by těžaři ruku nikdy nepodal...“

„Proč?“

„Jednoduše: tím gestem se strany staví na obdobnou úroveň a nevím o žádném člověku, který by to připustil... Ve skutečnosti je to trochu složitější – asi každý člověk by byl podělaný strachy už jen z myšlenky na něco takového.“

„Stále nechápu. Jste snad voják, válečný stroj? Něco jako Terminátor?“

„Ne. Jsem těžař. Než bych vám to vysvětlil, bude jednodušší, když vám to předvedu. Podívejte se...“

TaPin se pomalu, opravdu velice pomalu, zvedl ze židle a napřímil se do plné výšky. Hleděl na Adama z výšky dvou metrů a dvaceti centimetrů.

„Už chápete, pane?“

„Chápu... Podívejte se, TaPine, na to z mého pohledu. Mám za přátele bytosti, které by mě rozdrtily na prášek jedinou myšlenkou. Nevidím důvod, abychom nebyli přáteli my dva. Známe se dvě minuty a pro nějaké nepřátelství není důvod. Nebo snad ano?“

„Ne, pane.“

„Tak to uděláme takhle: budeme si tykat. Já jsem Adam a ty mi přestaneš říkat pane!“

Znova podal TaPinovi ruku a ten zareagoval okamžitě. Adam tlak vydržel,

jen tiše pronesl:

„Au... Klid, TaPine, chápu, že neznáš přijatelnou sílu, když je to tvůj první stisk ruky. Skafandr boční tlak dost zmírnil, ale příště bych prosil tak třicet procent... Co se děje?“

TaPin totiž znovu upadl do šoku a jen pracně ze sebe dostal:

„To co jsi řekl o svých přátelích... Jak se jmenuješ dál, Adame?“

„Je to snad důležité? Jmenuju se Hopsal.“

TaPin padl zpátky na židli a bylo zřejmé, že mu není právě dobře. To jméno na něj působilo jako elektrošok. Adam ničemu nerozuměl, ale nijak na něj netlačil. TaPin se po dobré minutě zmožil na vysvětlení:

„Já tě z historie samozřejmě znám. Všichni tě známe. To díky tobě nastaly takové změny, že se lidstvo odvážilo zkonstruovat nás. Nejsem si jistý, že mám právo si tykat s Adamem Hopsalem.“

„Zadrž, TaPine. Děkuji za tvá slova, ale nic z toho není pravda, ještě nic z toho neexistuje. Myslím, že tvou povinností je takové skutečnosti ani nesdělovat. Tak přestaň s nějakým zbožňováním a začněme věcně řešit tvůj problém. Vlastně taky můj a gipanů... Zůstaň sedět, ať si nezlomím krk, a řekni mi, proč těžaři na gipany zaútočili?“

„Jasně. Situace je následující: do standardní lidské buňky se doplnily geny z bakterie, která se živí elektrinou. Speciální krystal se nabije a slouží jako zdroj pro elektroniku i biologickou část. Výchozí látku pro výrobu krystalu jsi dávno předtím pro lidstvo objevil ty a od začátku se používala jako palivo do hvězdného pohonu našich hvězdoletů. Nevím, jak je to možné, ale na Gapenu jsme našli surový Šém, a protože se těžařům z mé směny za pár let krystal vybijí, chtěli jsme ho gipanům ukrást a vyrobit si nové krystaly. Gipanům se to samozřejmě jevilo jako útok a zaútočili na nás. Ale my jsme nepřišli válčit, chtěli jsme si odvézt trochu životně důležitého Šému. Abys rozuměl: poškozené zařízení na hvězdoletu, kterým jsme odletěli ze Země, způsobilo, že jsme se propadli v čase zpět. Snažili jsme se uklidit a nepřijít do kontaktu s vesmírem, kam nepatříme. Ale když jsme Šém našli takhle blízko, neodolali jsme, nechtěli jsme zemřít. Ovšem to, že jsme nekomunikovali, přivedlo gipany k nepřičetnosti a snažili se nás za každou cenu zastavit.“

„Tvá přítomnost gipany tlačí a chtějí se tě zbavit. Naučil jsem je náš světový jazyk, takže tvému vysvětlení rozuměli. Chtějí, abych si tě odvezl. Stále to platí, pane ministře?“

Oblečený gipan stál celou dobu mezi dveřmi a teď přikývl:

„Platí, pane Hopsale. Jste oba volní, dopravíme vás na astroport a vy odletíte, kamkoliv chcete.“

„Moment, pane ministře, takhle by to skončit nemělo.“

„Nerozumím. Co jiného chcete dělat? Teď jste to řekl: všechno se vyřeší tím, že si ho odvezete. Co chcete víc?“

„Jen se ujistím, že jste porozuměl souvislostem? TaPin i já jsme pozemšťané, ale každý z jiné doby. Budiž, jako pozemšťané si své vyřešíme, tím vás nebudeme zatěžovat. Ovšem vám tu pořád zůstane další problém: rozsáhlá kontaminovaná oblast. Dodat těžařům trochu toho Sirupu není nic

složitého, na mé planetě jsou ho miliardy tun, ale já bych rád vyřešil i tento váš problém. Samozřejmě bez dalších ztrát na životech. Když mi to dovolíte.“

„Jak si to představujete? Z celého Gapenu jde o malou část, ale z hlediska naší i vaší techniky je toho Sirupu obrovské množství. Cisternami, se kterými sem přiletěli těžaři, se toho budete zbavovat desítky let. Neuvažujete snad o nějakém druhu bomby?“

„Ani na okamžik, pane ministře. Žádnou bombu! Sice jsme vymysleli tak zvanou tachyonovou bombu, která vytrhne určitou oblast a uvrhne ji do subprostoru, ale to je špatný přístup. Navíc jsme jejich použití zakázali a zásoby zničili... Já vám nabízím dekontaminaci, což znamená obnovení životního prostředí. Prostě ten jed odstraníme, jako by tu nikdy nebyl.“

„Jak, pane Hopsale?“

„Sám nevím. Mám ale mocného přítele, už jsem vám o něm vyprávěl. Mohu-li soudit, moc jste mi nevěřili. Ale každíčké slovo bylo pravdivé. Když je to důležité a já si nevím rady, poprosím ho o pomoc. Zatím vždycky přišel.“

Adam nechtěně zavadil pohledem o TaPina. Pozorně poslouchal a oči mu málem vypadly. A už zase byl v šoku. S těmi těžaři ještě bude práce!

„To je přece tak komplikovaná věc!“ nechápal ministr. „Vůbec nedovedu odhadnout, jaké prostředky by na to byly třeba. Ještě neuvěřitelnější mi přijde, že to udělá jen na základě vašeho přání.“

„Jsem o tom přesvědčen. Jediné, co nemohu ovlivnit, je doba, která uplyne mezi mým voláním a jeho příchodem. Je to úředník a má spoustu práce. Tentokrát si ale jsem jistý, že přijde velice rychle... Spojení s ním však mám ve své lodi, takže tím začneme – dovezte nás na astroport a informujte patřičná místa, proč hned neodletíme. Taky mi zajistěte přímý kontakt na vás, když vás budu potřebovat. Informuju vás, že jsem ho zavolaal, a také o tom, že je zde. Dokážete zajistit, že se sejde celá vaše vláda?“

„Vláda zasedá od okamžiku, co jsem s vámi... Vlastně ne, pane Hopsale, vy nemáte tu správnou představu – ona je *celá planeta* v pohotovosti celou dobu, co jste zde.“

„To ze mě asi mají radost.“

„Tím se netrapte. A proč ještě nemám vládu rozpustit?“

„Protože ten můj přítel, Bog se jmenuje, si skoro určitě bude chtít s představiteli gipanů promluvit. Uvidíte sám, je to velice slušná bytost, která preferuje rychlá řešení. Alespoň z pohledu humanoidů, jako jsme my.“

* * *

Ministr všechno zařídil a odjel do vládního paláce kdesi v centru města. Adama a TaPina posadili opět do té hermetické bubliny na kolech, kam se sotva vešli. Gipani možná neznali sardinky, nicméně si vzniklý přetlak uvědomovali, a mohli-li Adam soudit, měli z toho srandu.

Po čtvrt hodině zařizování a čtvrt hodině cesty je vysadili před Aminou, která byla i nadále uzavřena pod kupolí silového pole. Adam se vysoukal z vozu a kontaktoval počítač:

„Ahoj. Spust' mi schůdky, Evičko.“

„Ahoj. Kdo je to s tebou, Adame? To je to místní překvapení?“

„Přesně tak. Je to pozemský těžař z budoucnosti.“

„To je ještě šilenější než gipani.“

V přechodové komoře nechal Adam provést kompletní dekontaminaci, přestože ho TaPin ujistil, že ani v hibernaci se k němu nikdo a nic nemohlo nepozorovaně přiblížit. V pilotní kabině pak představil TaPina Evě a nechal si spojit ministra pro vědu. Příkazy fungovaly a skutečně se jediný oblečený gipan, kterého zatím Adam viděl, zanedlouho ohlásil:

„Jsem na příjmu, pane Hopsale.“

„Pane ministře, jsme v lodi. Volám proto, že je tu jeden problém. Jak jsem zjistil hned po přeletu do vaší soustavy, vaše silové pole ruší telepatické spojení. Můžete, prosím, přikázat zrušení pole nad astroportem? V zásadě by stačilo, kdyby v něm byl otvor. Dokážou vaše emitory něco takového?“

„Ano, dokážou. A ano, to je přijatelný kompromis... Hned vydám pokyny.“

Adam to chápal: ministr mu věřil, ale ostatní moc ne. Zrušení silového pole by nejspíš neprošlo.

Adam odblokoval zábrany a ze skříně vytáhl model tankeru, kde byl ukrytý transgalaktický vysílač. Posadil se do pilotního křesla, otočil se s ním do kabiny a požádal TaPina:

„Otoč se do kabiny také. Jsi součástí problému a bude třeba, aby ses s Bogem seznámil. Respektive Bog s tebou. Víš, jak Bog vypadá?“

„Ano, viděl jsem fotky.“

„Myslím, že ani ve třiadvacátém století nezachytí fotky celou realitu. Uvidíš sám, nelekni se.“

Adam uchopil model za špičku, podržel ji ve výši očí a soustředil se:

Ahoj, Bogu, to jsem zase já. Jsem nedaleko Sarpedonu na planetě, kterou místní nazývají Gapen. Mají zde oblast, kam se před staletími vlila jedna dávka vašeho odpadu. Pro gipany je prudce jedovatý. Slíbil jsem, že je toho prokletí zbavím. Mohu tě poprosit o pomoc? Ještě upozornění: drží Aminu pod silovým polem od chvíle, co jsem přiznal, že mám v nádržích Sirup. Říkám to jen pro jistotu, aby se ti při příchodu něco nestalo. Děkuji ti.

Usmál se na TaPina, který na něho bez hnutí zíral:

„A je to. Doufám, že chápeš, že nikomu nesmíš prozradit, cos viděl.“

„Samozřejmě, pa... Adame.“

„Tak já to uklídím a budeme čekat... Dám si zatím ale pořádné jídlo. Musíš mi odpustit, jsem jen člověk...“

* * *

Adam spořádal tu obří porci ohromující rychlostí. Však se není co divit, vždyť neměl tři měsíce v ústech! Odpad vložil do recyklátoru a podíval se na TaPina, který ukončil rozhovor s Evou a otočil se i s křeslem do kabiny.

Eva TaPina informovala, jak a proč se ocitli na Gapenu. Potom řešili, co bude dál s těžaři a s těžbou calositu. Ani jeden z nich neměl rozhodovací

pravomoc, ale Adam i přes své přežvykování slyšel spoustu inspirativních nápadů.

„Ten, kdo mi, TaPine, zničil linku, se jmenoval TaBerk. Říkám to správně?“

„Ano. Byl to můj zástupce a předpokládám, že po té zpackané krádeži těžaře dál vede. Myslel jsem, když mi gipani oznámili, že mám návštěvu, že je to on, že se s nimi nějak dohodl. Jsem rád, že ne... Slíbil jsi ministrovi, že mu řekneš, až zavoláš Boga.“

„No ano. Evo, spoj mi toho ministra... Zase já. Oznamuji, pane ministře, že jsem svého přítele zavolal. Prosím vás i ostatní o strpení, přeci jen žije v jiné galaxii... Děkuji, zase se ozvu.“

„Vrtá mi hlavou jedna věc,“ řekl TaPin. „TaBerkovo jméno ještě nepadlo. Jak o něm tedy víš?“

„Od přítele, který se TaBerkovi dostal do hlavy, když tehdy dopadl na Sarpedon... V tvé době je ale zajisté všeobecně známo, že na vedlejší planetě žije rostlinná bytost, která ode mne přijala jméno Fyton.“

TaPin zarytě mlčel. Díval se Adamovi přímo do očí, ale nevydal ani hlásku. Po delší době pomalu zakroutil hlavou a tiše konstatoval:

„Je mi líto, Adame, v mé době už ne...“

„Co se stalo?“ vyhrkl Adam automaticky, ale hned se zarazil.

„To ti nemůžu říct.“

„Však já vím... Promiň... Jen mi řekni, zda k tomu dojde až po mé smrti.“

„Ano. Krátce po tvé smrti. A byl to důvod k mému vzniku – na rozdíl od ostatních těžařů jsem já z první generace a mám vojenské vzdělání a výcvik... Raději změňme téma.“

„Máš pravdu... Tak mi řekni, jak vypadá ten krystal, co ti dává energii?“

„Je zelený, získává se ze Sirupu za vysokých teplot, je relativně křehký a má ohromující energetickou kapacitu, protože je čtyřrozměrný. Byl vynalezen před sedmdesáti lety...“

Ted' zase zíral Adam – jako by slyšel Stena Balona popisovat enerit!

+ + +

9. Březen

Let trval stejně jako minule – tři týdny.

Anastázie se věnovala svému koníčku, ale jak se blížil okamžik vynoření, stále více podléhala černým myšlenkám. Dokáže se spojit s Fytonem? Vždyť neví, jak se to dělá! Co když to tehdy byl jen pokus, ke kterému Fytone dotlačil Adam, a později se spojil jen z nutnosti, aby Adam nepřišel k úhoně, ale teď s ním nebude chtít mluvit, protože neví, že se jim Adam ztratil.

Pořád jen Adam, Adam a zase Adam. Anastázie, pod nevědomým Lucienovým vlivem, měnila svůj názor na Adama, ale jen velmi pomalu. V posledním měsíci, když viděla, jak se jeho ztráta všech dotkla a jakou snahu o jeho nalezení vyvinuli, došla k logickému závěru, že není možné, aby se tolik lidí v jednom člověku mylilo. Nejvíc ji překvapil pan Newman – ten se choval, jako by Adama už před lety adoptoval!

Také, jak se vzdalovala od Luciena, narůstal pocit osamění, jaký ještě nepoznala. Zнала ho jen chvíli, ale zdálo se jí, že ho zná celý život. Na Doře spolu žili teprve čtyři měsíce, ale byly to časy, jaké nezažila ani s Herbertem. Byla si jistá, že různé brýle zamilovanosti odložila již dávno, že již několikrát řešili s Lucienem praktické věci, že již žijí ten tak zvaný všední život. Ale když tak nad tím uvažuje, je možné, že za ideálních podmínek může stav zamilovanosti trvat mnoho měsíců nebo i let.

A pak najednou byly tři týdny pryč, šmahem zapomenuty, a hvězdolet se vynořil, kde měl. Hned jak počítač tuto skutečnost oznámil, zahájila Anastázie komunikaci:

Fytone? Jsi tam někde?

Její první telepatický kontakt byl odtazitý, oficiální, druhý byl takový formální, uspěchaný, čistě funkční, ale teď byla reakce bouřlivá. Cítila radost z kontaktu, zájem tak silný, až se ho lekla:

Hola, hola! Kdo mi to loupe perníček?! Stázička se přiletěla podívat. To víš, že jsem tady! Ostatně ani jinde být nemůžu. Rád tě slyším.

Bud' zdrav. Ty jsi pil?

Adamovi jsem už několikrát zkazil srandu, protože znalost řeči pro pochopení nářeků nestačí. Teď ti ale rozumím, chápu souvislosti. Odpověď zní, že jsem abstinent. Mám zkrátka radost. Dlouhá staletí jsem byl sám, než přišli Altuřani, ale ti se o mě nezajímali. Teprve přilet lidí změnil situaci.

Nevím, zda se mám radovat, nebo být smutný, ale teď znám i obsah slova nostalgie.

Říkali mi, že se dokážeš spojit s cetem na Zemi. To nestačí?

Stačilo by, kdyby se mi to podařilo. Fungovalo to vloni, dokonce dvakrát, ale od té doby ani jednou. Ze zoufalství jsem začal pohybovat i svou planetou, hledat výhodnější pozici, ale nepomohlo to!

Považuju za zázrak, že se ti to vůbec podařilo, vzdálenost je obrovská. Protože se ve vesmíru všechno pohybuje, mohlo něco vletět do cesty, třeba nějaká jiná hvězda. A jak jsi to myslel s tou planetou? Ty dokážeš svou planetou pohybovat?

Zdá se, že je to další věc, kterou ti Adam neřekl. Když tu byl poprvé, nevěděl si rady s mojí planetou, kterou machinace Altuřanů vzdálily od hvězdy. Požádal Boga, zda by jejich chybu nenapravil, ale on mě místo přesunu naučil, jak to mohu udělat sám. Víš, kdo je Bog?

Ano. Tohle lidé ví od chvíle, kdy jeho civilizace zablokovala přístup k Hopsince. Ale ještě nikdo ho neviděl. Ani já sama jsem dlouho nevěřila, že existuje. Tvé pohybování planetou mi připomíná člověka, co sám sebe chce zvednout i se židli, na níž sedí.

Neprohlásil snad jeden chytrý člověk, že když bude mít pevný bod, pohne zeměkouli? Pro mě je tím pevným bodem hvězda, pákou je gravitace, kterou mě Bog naučil ovlivnit. Snadno si ověříš, že jsem teď své hvězdě blíž. Mám tu teplíčko, zalednění se vrátilo k pólům, větry už se taky uklidnily a příroda se vzpamatovala.

O Bogovi nám Adam skutečně nic neřekl. Jsem moc ráda, že se ti daří. Bez tebe bych nikdy tento druh komunikace nezažila.

Je tu jedna možnost: když navštívíš AA v tom jeho jezeře, užiješ si telepatickou komunikaci i na Zemi. On bude rád, když se bude moct spojit s dalším receptivním člověkem. Pokud to uděláš, pozdravuj ho ode mne a vyříd' mu, že jsem se o spojení pokoušel... Mohu být zvědavý, Stázičko?

Ještě zvědavější než dosud? Tak dobře, copak chceš vědět?

Pochopil jsem správně, že ses s tím Lucienem, co tu v létě byl s vámi, dala dohromady. Říkáte to tak, že?

To je pravda, ale jak tě napadlo se na to ptát? Říkal ti snad Adam něco?

Neříkal nic. Adam už má zkušenosti a také mu Esencie vytvořila v mozku dodatečné spoje, které tam běžně člověk nemá – komunikuje telepaticky skoro stejně, jako když mluví. Ale u tebe vnímám i ty postranní proudy, které běží v podvědomí, city, které nesouvisí s tím, co říkáš. Váš mozek je něco úžasného, je natěsnaný v malém prostoru, ale má schopnosti, které mám já. Jenže já jsem na celé planetě... Adam použil obrat, když mluvil o Amandě, kterému jsem nerozuměl, a pak jsme to nějak zamluvili. Díky tobě už rozumím, co tím chtěl říct.

Co to bylo za obrat?

Když aplikuju jeho slova na tebe a naši komunikaci, pak slyším, že máš Luciena plnou hlavu. Z mého pohledu to platí doslovně.

To je asi pravda. Než jsme se vynořili, myslela jsem na něho. Evidentně se ten proces neukončil, jen se přesunul do podvědomí. Proto ho asi slyšíš. To by vědce, co zkoumají mozek, tuze zajímalo. Ovšem já se nemíním stát pokusným králikem.

Promiň, Stázičko, nechtěl jsem tě zlobit... Asi by bylo správné začít se věnovat důvodu, proč jste přiletěli. Budete stavět novou linku na zpracování calositu?

Novou? Ta stará, co jsme stavěli loni v létě, tam snad není?

Je zničená! Ty to nevíš? Říkal jsem to Adamovi, když tu byl naposledy. Taký věc, co ti neřekl nebo... nebo to snad znamená, že se mu něco stalo?

Výhoda, nebo možná nevýhoda telepatie je, že ani Fyton leknutí nedokázal nijak skrýt. Stejně tak on cítil, že to Anastázii není jedno, byť si mohla myslet, že ano.

Nevěděla jsem, jak začít, ale teď už to je venku: Adam se nám na konci roku nevrátil. Přiletěli jsme se zeptat, zda vůbec dorazil sem.

Ano. Včeličky, které přivezl, se můžou strhnout, situace se zlepšila, ale je jich příliš málo. Potom si prohlédl schéma hvězdné soustavy, které zanechal návštěvník na krytu elektrárny, rychle se rozloučil a celý žhavý se letěl seznámit s dalšími mimozemšťany.

Zadrž, milý Fytone. Řekni mi, prosím, všechno od začátku. Musím znát podrobnosti, protože se kapitán bude rozhodovat podle informací ode mne.

Někdy koncem září jsem si hrál s gravitací, jak mě to naučil Bog. Zkoušel jsem si nové možnosti a cvičil se v přesnosti. Říkám tomu střelba na kachny.

Hra? Ty si hraješ? Mrzí mě to – patrně jsme tě nakazili nudou. Z nudy dělají lidé, asi i jiné bytosti, všelijaké věci. Hrou to začíná, průšvihem obvykle končí. Tak jak se to hraje?

Hraje se to jednoduše: v gravitačním poli vyhledám poruchy, které představují pohyb nějaké větší skály ve zbytcích materiálu na okraji hvězdné soustavy. Když jsem si parametry dráhy jistý, vytvořím gravitační vír a pošlu ho na tu skálu. Trefit se není nic jednoduchého... Časem mě pouhé ostřelování přestalo bavit a v říjnu jsem se cvičil ve vytváření malých vírů, které skálu nezničí, jen změni její dráhu a vzápětí je potřeba všechno přepočítat. Jenže se u páté planety vynořila kosmická loď a můj vír ji poškodil. Na kosmické vzdálenosti je rychlost světla pomalá – než jsem tohle zjistil, začal jsem vytvářet další vír. Poznání skutečnosti mě tak šokovalo, že jsem nad tím novým vírem ztratil kontrolu a ten zasáhl hvězdolet, který mezitím doletěl k Sarpedonu. Tam potom havaroval a při dopadu zničil většinu linky. Je mi to moc líto.

Aha. Takže mimozemšťané loď opravili a před odletem nám nechali vzkaz,

kde je máme hledat.

Přesně tak. Byl to ale jen jeden mimozemšťan. Nějaký TaBerk.

To zní lidsky. Byl to snad člověk? Rozuměl jsi jeho myšlenkám?

No jo, měl dvě ruce a dvě nohy. Ale jeho myšlenkám jsem rozuměl jen trochu. A jen chvílemi – většinou to něco rušilo. V podstatě jen tomu jménu a v jednu chvíli vroucnému přání netrefit místní elektrárnu. Protože přesně na ni směřoval, tak jsem dráhu jeho stroje odklonil. Ovšem tím pádem ještě trefil sklad.

Pořád lepší, než kdyby trefil reaktor. Linku znova postavíme, ale nejdřív musíme zachránit Adama.

Myslíš, že si ho tam nechali? Někam ho zavřeli? Byl by ještě naživu, kdyby zůstal v Amině?

Vzduch a voda se v lodi recyklují. Když by se uskovnil, vydržel by s náplněmi do syntezátoru tři měsíce. Pak by musel recyklovat i jídlo, ale to bych nepřála ani největšímu nepříteli... Pět měsíců je maximum.

To schéma, kde se nachází TaBerkova soustava, jsem sice od Adama přijal, ale raději se podívejte na originál. Vypálil ho do krytu elektrárny.

Děkuji ti, Fytone. Já teď půjdu za kapitánem a podíváme se na ten kryt. Zatím se měj hezky. Vlastně ještě jedna věc – umíš se napojit na můj mozek a slyšet, co říkám a co říkají ostatní mě?

Ano. Je to dost komplikované, možná mohu říct, že mě to hodně vysiluje, ale půjde to. Proto nemůžu být napojený pořád, musíš mě upozornit těsně před tím rozhovorem.

Tak dobře, udělám to tak. Děkuju.

* * *

Anastázie šla na můstek.

Než převyprávěla Oldverzovi informace od Fytona, Sarpedon byl na dohled. Mohli vidět tu spoušť, kterou po sobě mimozemšťan zanechal, na vlastní oči. Oldverz poručil synchronní orbitu nad zničeným dolem a na virtuální telestěně nechal zobrazit kryt podzemního uložení termojaderného reaktoru.

Oldverz kývl na Anastázii a řekl:

„Je zřejmé, že se zachovali zodpovědně, ale pro Adama to asi bylo osudové setkání. Amina neměla zbraně žádné, naší jedinou zbraní je ten důlní laser. Těžko se s ním dá válčit. Musíme být připraveni, že na nás zaútočí také a mohou mít zbraně silnější, než máme štít.“

Oldverz krátce zaváhal, ale pak se přiznal:

„Mám z takového setkání strach, všichni bychom měli mít strach. Ale to, že Adam je u nich, už je skoro jisté, takže vzdát se těsně před cílem by nebylo správné. Vzpomeňte si, že mě i Marii pan Hopsal odvolal z důchodu, do

kterého mě uvrhl generál.⁵ Se ženou jsme se shodli, že když už máme tu příležitost, raději zemřeme v kosmu než na gauči...

O vás ostatních to neplatí. Dělán to nerad, já zodpovídám, já velím, ale teď je namístě se vás všech zeptat: kdo je pro, abychom tam letěli?“

Jak Oldverz začal mluvit o zbraních, Fyton zasáhl:

Stázko, zastav ho a řekni mu, že žádné zbraně nemají. Pěkně to zdramatizoval, ale oni jsou trosečníci. Mají jen ten jeden neozbrojený hvězdolet a druhý velký, ale poškozený. Žádné zbraně.

Teď Anastázie řekla:

„Moment, kapitáne, Fyton říká, že žádné zbraně nemají. Navíc to jsou trosečníci. Z popisu jsem pochopila, že ten jediný funkční hvězdolet je jen výsadkový modul z velké lodě, která je ale poškozená nebo odstavená. Fyton si není jistý.“

„Děkuji. Ale to nic nemění na tom, že chci souhlas ostatních. Nejsem odborník na komunikaci s neznámem. U lidí, kromě mnoha teoretiků povětšinou mimo mísu, je jediným odborníkem Adam... Prosím ty ruce. Nebo jste všichni proti?“

Ruce honem zvedli všichni, Anastázie mezi prvními. Čekal snad někdo něco jiného?

* * *

Vyslali mikrosundu, a když se vrátila s ověřenými souřadnicemi, ponořil se TRAKTOR do subprostoru a vynořil se v soustavě s dvanácti planetami.

Okamžitě poznali, že jsou na správném místě, protože NSH ihned zachytil a na teletěnu přiblížil obraz obrovského hvězdoletu na oběžné dráze měsíce plynného obra. Oldverz si hned všiml:

„Koukejte se, tohle je pozemská konstrukce! Vypadá jako větší brácha našeho TRAKTORU.“

Po dvaceti sekundách NSH hlásil:

„Žádost o spojení: obvyklá frekvence, pouze audio.“

„Spoj mi je.“

Pod dojem šipky ve schématu na krytu elektrárny, u které bylo napsáno ZDE, očekávali něco srozumitelného. Ale asi měl pravdu počítač, který tvrdil, že průměrně inteligentní tvor je schopen opsat ta tři písmena, která našel na lidských stavbách na Sarpedonu v jednoznačných souvislostech. Včetně té krásné šipky.

Po dalších dvaceti sekundách se totiž ozvalo temné chrčení, štěkání a supění. Nerozuměli samozřejmě jedinému slovu. Kdyby tu byl odborník na mimozemské jazyky, asi by zahájil analýzu, ale neodborník Oldverz si promnul čelo a do ticha si povzdechl:

„Bohužel, nerozuměli jsme nic!“

Osmatřicet sekund.

---

5 Myslel tím Altara Newmana, majitele kolonie na Doře.

„Jazyku sektoru jste nerozuměli? A mluvíte jako pozemšťané. Vítejte! Ihned informuji posádku. Přilette, prosím, blíž, zpoždění je i na obyčejný rozhovor příliš velké.“

Intonace byla divná, ale rozuměli. Všichni byli v šoku, jen Oldverz ze sebe pracně dostal odpověď:

„Dorský důlní hvězdolet TRAKTOR je na cestě.“

* * *

TRAKTOR opatrně naletěl poblíž neznámého hvězdoletu a jeho počítač spojil zástupce z planety. Seděl v pilotní kabině stroje, který NSH při přiletu ihned zaznamenal a označil za záchranný modul ze stroje na oběžné dráze. Byl to mohutný, vysoký – člověk!

Hlava byla trochu podivně tvarovaná, dvě modré oči byly posazené daleko od sebe, neobvykle tvarované uši měl přitisknuté k holé lebce, usmívající se ústa ale byla zcela obyčejná. Dvě velké pětiprsté ruce měl položeny na ovládacím pultu. Teprve po delší chvíli si Oldverz uvědomil, že ta hlava je normální, ale to zvláštní jsou technická zařízení, integrovaná do lebeční kosti. Takže robot? Ale Fyton říkal, že si přečetl jeho myšlenky. Takže kyborg nebo jen vylepšený člověk?

„Dobrý den. Jmenuji se TaBerk a rád vás vidím. Vy jste majitelé té zpracovatelské linky, kterou jsem nedopatřením poškodil?“

„Poškodil je slabé slovo! Ale nepřiletěli jsme kvůli tomu, respektive chceme nejprve vyřešit větší problém. Vlastník zničené linky to zjistil před čtyřmi měsíci a letěl sem. Jsme jeho přátelé a hledáme ho, protože se domů nevrátil. Kde ho... Víte o něm něco?“

„K nám nikdo v posledních dvaceti letech nepřiletěl. A už vůbec ne nějakí lidé. Pokusím se vám dokázat, že nelžu. Půjdu na to s upřímností, byť to bude znít šíleně: pocházíme z roku dva tisíce dvě stě šedesát tři. Pro cestování kosmem používáme hyperprostor, čtvrtý rozměr, obalující náš třírozměrný. Na lodi došlo k havárii, dnes už víme, že to byla sabotáž, která se povedla i nepovedla. Loď se gravitačně nezhroutila do sebe, ale vrátili jsme se v čase. Dosud jsme neměli možnost zjistit, o kolik. Báli jsme se přiblížit Zemi, abychom nevyvolali paradox. Prosím, prozradte mi, jaký se na Zemi píše rok.“

„Dva tisíce sto třicet pět.“

„Aha... Mysleli jsme si, že je to jen dvacet třicet let, ale skoro sto třicet! Neuvěřitelné. Ano, udělali jsme dobře, chronoklasmus by byl skoro jistý... Ještě jedna otázka: jak se jmenuje vlastník? Pochopil jsem správně, že hledáte jediného člověka? Asi to nebude špatný člověk, když se ho přátelé vypraví hledat tisíce světelných let daleko.“

„Adam Hopsal.“

TaBerk chvíli vypadal, že se dusí. Pak zalapal po dechu a snažil se leknutí rozdýchat. Dobrou minutu mu trvalo, než se začal zase usmívat a dokázal se vrátit ke svému neutrálnímu hlasu:

„Pana Hopsala z historie samozřejmě znám. Myslím, že se vesmíru nic nestane, když budu trochu předbíhat a prozradím vám, že se dožil vysokého věku. Ať je kdekoliv, nemůže být mrtvý!“

„Nesouhlasím,“ ozvala se Anastázie a vyskočila ze svého křesla. „Vy už jste dnešní dobu ovlivnili! Kdybyste tu nebyli, nedošlo by ke zničení naší zpracovatelské linky na Sarpedonu a schéma, podle kterého se pan Hopsal řídil, by neexistovalo. Pomineme-li možnost nějaké triviální havárie, pak už zůstává jen možnost chyby. Ten váš obrázek na krytu elektrárny si Adam špatně vysvětlil a letěl někam jinam. A při jeho štěstí na jiné civilizace šlo o soustavu obydlenu. Vaše historie neplatí! Je to falešná naděje!“

Oldverz viděl něco, co ho přesvědčilo, že je jedno, zda je TaBerk robot, kyborg nebo upravený člověk – tak vyděšený výraz u nikoho za svůj život ještě neviděl. On právě zjistil, že není bez viny!

TaBerk se pracně vymanil ze šoku, stiskl tlačítko na pultu a přikázal:

„Počítači, probud' oba astronomy a pošli je sem.“

Lidem vysvětlil:

„Bylo nás šedesát tři. O dvanáct těžařů jsme přišli a z těch zbylých už se jenom dvacítko ještě pokouší najít a vyrobit esenci života. Ostatní už to vzdali a jsou v hibernaci... Už je to tak: za sedm let a čtyři měsíce dojde všem těžařům energie. No, nějaký individuální rozptyl bude. Asi tak čtrnáct dní.“

„Zemřete?“

„Elektronice dojde energie,“ přikývl smutně TaBerk, „biologická část zemře do tří dnů.“

„Kde je ta energie uložena? Nemohli bychom vám ji dobít?“

„Je akumulována ve čtyřrozměrném krystalu. Dobít se to nedá, musí být krystal nový. Něco takového asi ani neznáte, že?“

„Ne,“ připustila Anastázie a také Marie zakroutila hlavou.

„Jak nazýváte planetu s dolem?“ zeptal se TaBerk, přestože odpověď už dávno vytušil.

„Sarpedon,“ řekl Oldverz a hned se zeptal:

„Hibernace ten krystal šetří?“

„Jen trochu... Ale jaký v tom bude rozdíl, jestli odejdu o rok dříve nebo později. Jsme tu uzavřeni jako džin v lahvi, a přesto jsme možná narušili budoucnost několika civilizací...“

„Jedna civilizace je až dost... Ale proč několika?“

„Malý příklad: pokud vím, byl Sarpedon původně důl Altuřanů, který darovali Ikárii. Ani já, ani počítač modulu jsme to nepoznali. Abyste věděli, v této soustavě jsme se vynořili čirou náhodou. Koho by napadlo, že Sarpedon je hned vedle?! Víte o mimozemšťanech na Ikárii?“

„Ano.“

„Takže je znáte. Na naší lodi dva Altuřani sloužili. Bohužel přišli při výbuchu ve strojně o život. Možná našťestí: museli by být celý život ve skafandru, a kde by sehnali jídlo, taky nevím... V mé době spolupracuje jedenáct civilizací z tohoto kvadrantu Galaxie. To lidé je k tomu dokázali dotlačit. Zpětně pak jejich působení změnilo názory pozemšťanů tolik, že jsme

mohli vzniknout my. Těžaři.“

„Ano, jsme ze sto třicet let mladší společnosti, ale domnívám se, že všichni, jak jsme tady, máme otevřenou mysl,“ prohlásil Oldverz. „Neurazte se, zeptám se neomaladě – co jste vlastně zač?“

TaBerk se neurazil. Pobavilo ho to:

„Víte, proto máme taková jména: ta dvě písmena na začátku znamenají *těžařský android*. Jsme jen samí neplodní samečci a i přes odvážnou dobu nám zákony zakazují styk s lidskými samičkami. Lidi totiž pořád mají strach, že emoce, které přitom vzniknou, z nás udělají vraždící monstra.“

Vtom se TaBerk zasmál:

„Teď už je to jedno, klidně to řeknu – mám osobní zkušenost, že ne... Ale to je už dvacet let pasé.“

Do pilotní kabiny modulu vstoupili další dva urostlí *samečci*. TaBerk se na ně podíval a přikázal jim:

„Někam se posaďte a snažte se rychle probrat.“

Pak se podíval do kamery, zatvářil se omluvně a navrhl:

„Po hibernaci trvá relativně dlouho, než nám to začne myslet. Co kdybych vám povyprávěl naši historii od začátku. Také bych přidal vysvětlení našeho energetického zdroje, protože i to vzdáleně souvisí s panem Hopsalem.“

„Dobře,“ rozhodl Oldverz, když přelétl pohledem ostatní na můstku. „Ať už pana Hopsala najdeme, nebo ne, vymyslíme, co s vámi. Mluvte, prosím.“

+ + +

10. Těžaři na cestě

Frei Gehan málem pukl vzteky!

Když jeho teplota a krevní tlak dostoupily vrcholu, přišlo mu to absurdní a nereálné. A když vychladl, dospěl k závěru, že to nemůže nechat jen tak. Ani jednou nezavadil o možnost, že by něco hlásil úřadům. Na to svou sestru příliš miloval, ale aby se tahala s těžařem, to nehodlal strpět. Nejjednodušší bude zařídit, aby ho už nikdy neviděla.

Frei nejprve začal vlastním vzděláním. Sice se o tom, že těžař je vybaven stejně, ne-li lépe než lidský samec, taktně mlčelo, ale byla to pravda. Teprve dodatečně Freiovi došlo, že kdyby ne, neexistoval by zákon, který by jakékoliv takové vztahy zakazoval. Tohle láska nebude! A platonická už vůbec ne.

Frei znal sestru natolik dobře, aby se ani nepokoušel jí něco takového vymluvit. A riskovat ublížení na zdraví při konfrontaci s těžařským androidem také nechtěl.

Naštěstí tu byly jiné a mnohem účinnější metody, navíc pro Freie snadno dostupné. Stačilo mu jen posbírat podstatné informace, nakoupit materiál a vystavit pracovní příkaz pro správný hvězdolet a ve správnou chvíli.

* * *

První zásadní věcí bylo zjištění, kdy odlétá jeho směna do akce. Druhou věcí pak byl směně přidělený hvězdolet.

Tady Freiovi přálo štěstí, protože zjistil, že poletí nejstarším hvězdoiletem, kterému už dlouho nikdo neřekl jinak než *maxiojetina*. Divit se, že se rozpadl při vstupu do hyperprostoru, bude jedině vlastník, protože je jediný, kdo si myslí, že do svého stroje investuje horem dolem.

Situaci, až k naprostému ideálu, zlepšila zpráva z technické kontroly, kde technik do poznámek napsal, že se občas vyskytla lehká nestabilita koncentrátoru neutrin. Co si budeme povídat, ona i taková *lehká nestabilita* může způsobit velmi těžké problémy.

Protože Frei chtěl odstranit problém, a ne ublížit sestře, neopomněl se

postarat přes přítele z dětství také o to, aby sestra získala dárkový poukaz na dovolenou. Bylo jasné, že neodolá a sama si zařídí prohození směny s některou kolegyní.

To, že ta kolegyně zmizí spolu s těžaři, Freie trochu trápilo, ale nedá se nic dělat – přece když se kácí les, létají třísky! Pomůže dobré věci, byť se to nikdy nedozví. A že se nevrátí ani ostatní těžaři, kteří se zálety jeho sestry nemají nic společného, to Freie netrápilo ani trochu. Společnost si vyrobí jiné.

* * *

Frei neponechal nic náhodě.

V den odletu šel s řádným pracovním příkazem a kolegou do *maxiojetiny* zkontrolovat koncentrátor neutronů a s tím související zařízení. Ne že by to snad nezvládl sám, ale potřeboval krytí – před všemi úřady i před palubním počítačem hvězdoletu. A nejlepší je krytí, které to neví.

„Vždyť jsem byl minulý týden na střední prohlídce!“ bránil se NSH. „Máte snad jiné výsledky testů než já?“

„Nemám nic jiného, ale pořád jde o ten nešťastný koncentrátor. Šéf si umanul, že se to musí zkontrolovat znovu a raději tam ještě přidat několik kontrolních bodů s pamětí.“

„No...“ zaváhal počítač, ale hned si zjistil pravdu a zvýšeným hlasem se ohradil, „Frei Gehane, vždyť vy vedete technické oddělení!“

„Však jo! Musíš uznat, že to se pak šéfovi těžko odporuje.“

„Váš druh humoru nesdílím, ale formálně je všechno v pořádku a bránit se dokonalejší preventivní kontrole není logické. Je to vaše.“

„Díky. Však budeme za chvíli zase pryč.“

Z charakteru prací vyplývalo, že se technik od Freie vzdálí dostatečně, aby neviděl a ani si nedomyslel, co Frei dělá. A právě v tu dobu budou také odpojeny senzory NSH u koncentrátoru a ještě v půlce strojovny. Freiův zásah, který je potřeba udělat na dimenzionálním transformátoru, projde bez povšimnutí.

Ve dvou měli hotovo za dvacet minut. Potom ve spolupráci s NSH ještě všechno zkontrolovali a vyzkoušeli. Sbalili si nářadí a přístroje, rozloučili se, a když vystupovali po rampě z hvězdoletu, Frei mezi dvěma kroky ztratil rovnováhu a šlápl vedle. Poslední, co viděl, byla pětimetrová propast, jež se pod ním náhle otevřela.

Stížnosti na pomalost Božích mlýnů slyšíme ze všech stran, ale jak je vidět, někdy se dokonce předbíhají!

* * *

Platilo vždy a platí to i ve třiadvacátém století, že se člověk, obzvláště pak jedinec, se silami přírody nemůže měřit. Může promyslet sled událostí sebedokonaleji, kvalit náhody nedosáhne.

Freiova sestra Aranka spokojeně odpočívala vedle svého milého, když se probudil komunikátor, který zapadl kamsi pod postel. Ani se ho nepokusila najít a rovnou se obrátila na domácí počítač:

„Lajko, kdo je to?“

„Tvůj šéf.“

„Pěkně děkuju... Spojit mi ho musíš, ale samozřejmě bez obrazu!“

„Že ty máš poškozenou kameru vždycky, když ti volá veřejně činná osoba,“ stěžoval si její nadřízený.

„Kdo řekl, že ji mám poškozenou. Ty seš sice veřejná osoba, ale já nejsem veřejnej majetek! Co se stalo? Za tři hodiny odlétám do Tibetu...“

„Bohužel, nikam neodlétáš! Murphyová si při ranním cvičení zlomila ruku a málem si vypíchla oko. Večer letíš se směnou.“

„A co ten nový?“

„Jako bys to sama neprodělala – Brabec je teď na Koronu na počátečním zaškolení. Ale neměj obavy, zařídil jsem u cestovky odklad, ne zrušení. Až se vrátíš, užiješ si to.“

„Je to zklamání, ale chápu. Díky za přeložení té dovolené, chystám se tam už pár let, ale zatím do toho vždycky něco přišlo... No, mohlo to být horší.“

„To skutečně mohlo... Je ti všechno jasné?“

„Ano. Zařídím se dle rozkazu.“

„To budeš moc hodná,“ prohlásil šéf ironicky a zavěsil.

Aranka se přitočila k milému, který mlčky sledoval rozhovor, a sladce řekla:

„Tak vidíš, budu s tebou. Poprvé se mi bude pobyt ve slabé gravitaci líbit. Také se konečně ukáže, jestli to opravdu zvládneš každý den. Pak uznám, že to byla směna hezčí než dovolená v Tibetu.“

„Ale já to mám rád právě takhle – když nás nic neomezuje. Nijak zvlášť mě nelákají rychlovky potajmu někde v koutě a potmě.“

„Těší mě to, ale nechápu, kde je problém. Vezmeme si větší buňku a ty budeš bydlet se mnou, ne?“

„Aranko, ty ses zbláznila? Je to protizákonné a navíc tam bude dalších šedesát těžařů. A dva Altuřani...“

Zarazil se, ale pak dodal:

„... a ti budou chtít taky.“

„Tak tohohle se bojíš?“

„Ne, to byl vtip... Bojím se toho, že nás někdo udá a tyhle krásné chvíle už se nebudou opakovat.“

„Když už tě udělali tak dokonalého, to ti nemohli udělat také bystřejší mozek? Nekoukej tak. Vždyť ty seš stejně slepej jako každěj chlap! Vždyť o nás vědí všichni těžaři. Dokonce i ti dva Altuřani. A všichni ti fandí. O nějakém udávání nemůže být řeč!“

„Zapomínáš na ty dva nové techniky... Spíš bychom se měli děsit tvé naivity, miláčku, protože vědět, že jsme spolu a děláme takové ty zakázané věci, a mít to denně na očích, neřku-li uších, jsou dvě diametrálně odlišné věci... Půjdeme cestou nejmenšího odporu: buď občas temný kout a roubík pro tebe, nebo vůbec nic!“

To Aranku zaujalo:

„Roubík? To jsme ještě ne...“

Přerušil ji znovu komunikátor.

Ten šéf je dneska nějaký vlezlý!

Ale byl to někdo jiný:

„Dobrý den, tady nemocnice U Tří hrobařů... Buď zapněte kameru, nebo se identifikujte.“

Aranku leknutí katapultovalo z postele. Přiskočila k biometrickému snímači a vrazila do něj pravou ruku:

„Co se děje?“

„Děkuji. Mám pro vás smutnou zprávu: váš bratr Frei si ráno v práci způsobil pádem zranění, kterému před hodinou podlehl. Policie vás žádá o rychlou identifikaci, víme, že večer odlétáte... Upřímnou soustrast.“

* * *

TaPin v roli kapitána a pilota kontaktoval řízení provozu.

Na telestěně se objevila velká chobotnice, rozvalená na těžkotonážním sedátku, která čtyřmi chapadly ovládala pult, u kterého seděla, zbylých šest chapadel volně viselo podél těla a povalo se po podlaze. U kořene chapadel, dalo by se říct, že na krku, měla širokým popruhem uchycen malý stříbrný hranol – automatického tlumočnicka a syntezátor.

„Kam tak spěcháte?“

„Sakra, Garamonde,“ rozčílil se na oko TaPin, „stokrát už jsem ti říkal, že si máš na tom svým krámu nastavit něco jiného než smyslný hlas lidské samičky! Jestli to neuděláš, tak až se vrátím, rozšlápnu ti to. To, že na každým chapadle zvedneš půl tuny, nehraje roli!“

Chobotnice, přesněji tlumočnick, se zasmál přesně ve shodě s nastavením a TaPin se rozčílil doopravdy:

„Končím s tebou! Přepínám na automat!“

Telestěna zhasla a TaPin se snažil uklidnit. Když se mu to povedlo, řekl:

„Počítači, až ti věž předá token, odveď nás od toho blba co nejdál.“

A svalil se do pilotního křesla.

TaLom v roli navigátora se k němu natočil i s křeslem a poznamenal:

„Nejde o Garamondova chapadla – dekapus je nebezpečný svým psychickým úderem. Asi proto, že má tak velkou hlavu.“

„Nevztahuj na nás lidská omezení. Už dva takoví to na mě zkusili, ale jen to lechtá. To bylo překvapení, když jsem ho místo posledního vydechnutí roztočil za chapadlo a odeslal ze dveří... Tím nechci říct, že by ses měl oddávat násilí. To by tě velice brzy anihilovali.“

„Cože tebe neanihilovali? Nebo se jen vytahuješ?“

„Jo, hochu, to bylo díky uvolnění na konci čtyřicátých let. To každé tvor zodpovídal jen sám za sebe, nikdo ho nevodil za ručičku jako dneska. Právě Garamond byl první z těch, co vyletěli dveřmi, a do dneška mi to nemůže

zapomenout.“

Jen lehké chvění svědčilo o probouzejících se mechanismech a aktivaci antigravitačních motorů. Na telestěně se ukázal nagelovaný humanoid a ironicky poznamenal:

„TaPine, až se vrátíte, mám u tebe lahvinku. Právě jsem přesvědčil Garamonda, že jeho žaloba je hloupá a že nešlo o nebezpečné vyhrožování, protože rozdivočelých šest tun nezvládneš ani ty. Nezapomeň!“

„No jasně!“

Telestěna zhasla a TaLom se začal nahlas smát. Ani ne tak jejich podlému šéfovi jako TaPinově výrazu.

* * *

Skoro hodinu probíhal let normálně. Nejprve se museli vzdálit mimo ochrannou zónu planety, nakrátko přejít do subprostoru a tam otevřít transdimenzionální okno.

Pět minut po vstupu do hyperprostoru došlo k havárii. Hvězdolet se zatřásl jako pes a vzápětí byli zpět ve třech dimenzích. TaPin ihned kontaktoval techniky hvězdoletu – ale nikdo neodpověděl. Zavolal tedy svého technika:

„TaBerku, běž se podívat do strojovny. Vypadli jsme z hypru a strojovna se nehlásí. Podělalo se toho víc, ani počítač tam nevidí. Poklusem!“

TaBerk byl technik téhle těžažské směny, který byl teď aktivní právě kvůli možnosti neočekávaných problémů. Je to smutné – neočekávané problémy právě nastaly!

TaPin teď velel, a i když ho TaBerk moc v lásce neměl, musel poslechnout. Vyřítit se ze společenské místnosti a hlavní chodbou hvězdoletu běžel do strojovny. Nutně se nemuselo stát nic vážného. Tenhle starý krám se už dlouho rozpadá a dělá problémy – prostě selhala vnitřní komunikace! Jeden světlovod zlomený, druhý vytržený a je z toho konec světa.

Ale jak se ke strojovně blížil, pravděpodobnost triviální poruchy rychle klesala k nule. Už z dálky slyšel hučení gravitačního generátoru a syčení unikajícího plynu. Zasmál se tomu nesmyslu, kterým se snažil uklidnit: kdyby to unikal degenerovaný neutronový plyn z dimenzionálního transformátoru, hvězdolet už by se dávno zhroutil do sebe.

Doběhl k masivním dveřím strojovny, ale ty se neotevřely. Nedá se nic dělat, musí nastoupit staré dobré nožní metody. TaBerk dveře vykopl jednou ranou magnetické boty a vběhl do chuchvalců vodní páry, která unikala z roztrženého potrubí nad pultem motorového technika. Technička měla pořádnou smůlu, protože v tu chvíli u pultu seděla.

Smutně překročil tělo, které pro něho mělo poslední tři roky příchut' zakázaného ovoce a které teď ztratilo na dokonalosti – chyběla mu polovina hlavy. Klekl si, zabořil prsty do krytu a odtrhl ho. Na povolování čtyř šroubů jaksi nebyl čas! Sáhl do tmy a rychle utáhl několik primitivních uzávěrů.

Syčení pomalu odeznělo a pára přestala zaplňovat prostor. TaBerk hned viděl i zbývající dva motorové techniky – Altuřany, kteří nestáli za nic ani jako

lidi. Oba se rozvalovali po podlaze strojovny. Ty už nikdo dohromady nedá!

„Jaká je situace, TaBerku?“

„Špatná! Všichni technici mrtví. Musel jsem zastavit oba teplé okruhy. Dimenzionální transformátor je lehce zdeformovaný a lehce rozžhavený. Měli jsme velké štěstí... Ale rozsah závady ještě neznám. Pokusím se zjistit víc. Vytáhni mi ty dva nové techniky z jejich kójí a pošli je hned sem! Opravám se prostě nevyhne. A taky alespoň jednoho dělníka, strojovnu je potřeba vyčistit od Altuřanů.“

„Jasně, hned to bude.“

Nic jiného stejně odpovědět nemohl.

* * *

Než TaBerk všechno prohlédl a spustil diagnostické programy, přišli další dva technici směny a TaBerk jako jejich vedoucí jim hned přidělil úkoly.

Na tuhle směnu dostal dva nováčky, kteří bezprostředně po hibernaci měli ještě o stupeň větší problémy s orientací i soustředěním než zkušený těžař. Alespoň je ani nenapadlo protestovat. Přidělil jim však jednoduché úkoly, u nichž nebudou muset podávat bůhvíjaké intelektuální výkony. Ovšem na druhou stranu se oprava potrubí nedala odkládat, protože by ve hvězdoletu zanedlouho mrzlo.

„TaPine, jsi na příjmu?“

„Jasně.“

„TaDir a TaKvest už opravují teplý okruh. Já jsem další závady nenašel. Zatím nevím proč, ale došlo ke krátkodobému přetížení dimenzionálního transformátoru, teď ale diagnostika žádný problém neodhalila. Teď jsou všechny parametry v mezích normy. Možná snad něco najdu v logovacích souborech, ale potřebuju klid na soustředění a tichou spolupráci NSH. Přijdu na můstek.“

„Co znamená, že *všechno je v normě*? Můžeme pokračovat v cestě?“

„Vím, že určitě víš, jak souvisí délka skoku se zatížením dé trafa. Nemůžeme do cíle, ani zpět. Dovolím si doporučit, abychom skočili na Koron a tam si nechali trafo zkontrolovat a případně vyměnit. Jsou to jen tři parseky.“

„Jak to víš?“

„Odhaduji... TaPine, víš, proč jsme si nesedli? Protože neustále druhým dáváš najevo, že mluvíš z cesty. Nejenom mě. Teď zase. Samozřejmě, že to nejsou přesně tři parseky a že to musíš nechat NSH spočítat. Prostě tím říkám, že je to dostatečně blízko, aby to naše trafo přežilo... Zdá se, že se ti dva nováčci už probrali a mají skoro hotovo.“

„Tak se tedy pojď přehrábnout v těch datech, určitě to zvládnou dodělat i bez tebe.“

Než TaBerk došel na můstek, protože běžet už se mu nechtělo, počítáč spočítal výkony všech aktivních prvků, které vedly k hyperprostorovému skoku na Koron. Jak vstoupil, TaPin se ho okamžitě zeptal:

„Máme spočítáno. Můžeme?“

„Proč se mě ptáš,“ ohradil se TaBerk. „Ty tu velíš.“

TaPin se drsně usmál a prohlásil:

„Jasně že tu velím! Ptám se jen tak, abych věděl, na kom si vybít vztek, když nám to bouchne pod zadkem a já to přežiju!“

+ + +

11. Rána za ranou

Nebouchlo to!

Však hyperprostorový skok trval jen tři sekundy a TaBerk uvažoval nad tím, že kratší skok ještě asi nezažil. Hned si ale musel přiznat, že to byla jediná věc, na kterou se ještě dalo nahlížet pozitivně. Všechno ostatní totiž stálo za starou belu.

Telestěnu na můstku okamžitě zaplnil seznam závad, včetně rádiového vysílače. Tolik jich pohromadě TaBerk ještě neviděl! Přesto to byly jen samé drobnosti, s nimiž si určitě autoregenerační mechanismy snadno poradí. Skutečná porucha, jak se zanedlouho ukázalo, byla tam venku. Jenže s tou si neporadí nikdo z nich!

„Počítači, na jak dlouho odhaduješ opravy a cestu na Koron?“ zeptal se znechucený TaPin.

„Regenerace běží. Budu potřebovat techniky jen na dvě místa. Odhaduji dvacet minut. Koron je odtud jen hodinu cesty podsvětelnou rychlostí. My ale můžeme jen na padesát procent cé, takže počítejme hodinu a půl... Technici hlásí, že topné potrubí opravili. TaBerku, mám jim říct, ať ty ruční kohouty zase povolí?“

„No jo, klidně,“ přikývl TaBerk, čímž na sebe upozornil.

TaPin ho znal teprve chvíli, ale neměl o něm zrovna dobré mínění. Od první minuty ho podezříval, že neustále hledá nějaké problémy, a když je nenajde, obratem si nějaké vymyslí. A když má něco řešit, vždycky to zaonačí tak, aby za něj museli dělat jiní. A taky rád provokuje.

„Už jsi na něco přišel, vědátore?“ zamračil se na něj.

„Ano,“ řekl s vážnou tváří TaBerk. „Na Koron nám to bude trvat hodinu a dvacet osm minut.“

Zdálo se, že se na něj TaPin vrhne, ale ovládl se. Zrudnul až po kořínky vlasů, protože TaLom se nepokrytě smál. Přece jako velitel nemohl připustit, aby si z něj dělali podřízení srandu.

„Jednou ti ty srandičky nacpu do chřtánu,“ procedil mezi zuby.

„Už teď je ale zřejmé,“ šel TaBerk honem s pravdou ven, „že jsme v průšvih. Jakmile Koron zaznamenal náš odpovídač, měl potvrdit zachycení. Neudělal to... Možností je spousta a musíme počkat, až se k němu dostaneme blíž.“

„Jasně, dneska pořád na něco čekáme... Počítači, dej Koron na obrazovku. Maximální přiblížení.“

„Nelze, brání nám v tom čtvrtá planeta.“

TaPin málem vyskočil z kůže, protože TaLom se zase... ale to už víte.

* * *

TaPin zíral na obrazovku a nechápal.

Kde je všechno, co tu mělo být? Kde jsou stavby astroportu, vlastně celý astroport? Kde jen jsou sklady, hotely a obytné kopule stálých obyvatel? Kde je těch dvanáct tisíc bytostí, co tu žilo ještě před týdnem? K tomu dva tři tisíce cestovatelů ze všech koutů sektoru?

Pak si všiml, že TaBerk má ke zhroucení daleko.

Já ho snad doopravdy jednou zaškrťm! Ten parchant něco ví, ale neřekl nic. Blbost! Tuší, to je to správné slovo. Jak to ten těžař dělá, že všechno tuší a mě co pět minut rozpálí doběla? Ale než ho zaškrťm, zkusím na něj jít mírně, třeba se dozvím víc. Jen to není taková zábava!

TaPin se pokusil zatvářít zcela opačně, než právě smýšlel:

„Koron se nehlásí není totéž jako Koron je prázdný. Ale nijak tě to nepřekvapilo! Tohle na válku nevypadá, Koron je naprosto netknutý! Co se podle tebe stalo?“

„Vrátili jsme se v čase.“

TaPin nebyl zas takový omezenec a něco podobného čekal. Nevěděl jak ani proč, ale kupodivu neexplodoval. Dokonce se smířil s nedostatkem informací a čistě pro vlastní uspokojení se zeptal:

„Jak moc?“

„Odhaduji tak třicet let,“ prohlásil vyrovnaně TaBerk, místo toho, aby se rozčílil nad nesmyslnou otázkou. Evidentně o tom byl přesvědčen. A TaPin se jen stěží ovládl.

„Dá se to zjistit přesně?!“ vyštěkl na něj.

„Ne,“ reagoval TaBerk nevzrušeně. „A navíc je to jedno... Museli bychom mít zaznamenanou hvězdnou konstelaci u Koronu, což nemáme.“

„Tak poletíme na Zemi. Pak to budeme vědět naprosto přesně!“

„TaPine, copak můžeš vědět, co s námi bude! Jestli jsme se vrátili jen trochu, budeme dvakrát a do tří měsíců je po nás. Začneme se rozkládat na atomární úrovni. Je dokonce možné, že mezi dvojníky dojde k něčemu podobnému, jako je kvantové provázání, a zemřou oba dvojnásobnou rychlostí. Jestli jsme se vrátili ještě víc, sami nás hodí do slunce, aby zničili anomálii. A jestliže jsme se vrátili ještě víc, ovlivníme vývoj. Dokonce si lze představit časový paradox: budeme ukázkou přístupu jejich potomků k životu, klonování a vůbec. Může se zvednout taková vlna veřejného odporu, že ve své době vůbec nevznikneme. Nikdo se neodvážil něco takového zkusit. Je možné, že k paradoxu skutečně dojde a naše část vesmíru uvízne v časové smyčce. Jenže nikdo neví, jak velká ta část vesmíru bude. Nebo ta lepší

varianta: paradoxu zabrání samotný vesmír a anihiluje nás ještě před vynořením.“

„Brrr! Zůstala nám ještě nějaká možnost, nebo mám nařídít autodestrukci?“

„Naše jediná šance je se někam uklidit a tam tiše počkat, až nám dojdou zdroje. Myslím všechny. Země se musíme vzdát co nejdříve. Ale na Koronu také zůstat nemůžeme – víš, že se tady dělaly vykopávky a nic se nenašlo. Žádný těžařský hvězdolet! Autodestrukce je taky blbost. Nejjistější je nás poslat přímo do slunce.“

„Ty mi dáváš, TaBerku! Nejsem zrovna demokrat, ale netroufnu si rozhodnout za ostatní. Pravda, neměl by mi to kdo vyčítat, ale přeci jen... Počítači, zavolej ihned všechny probuzené sem! Bude to pěkně z očí do očí.“

Sešlo se jich na můstku šest – ještě dva technici a těžař nejnižší kategorie. TaPin nechal TaBerka, aby to uceleně vysvětlil všem, a potom řekl:

„Je nás tu jen desetina, ale myslím, že je to dost, aby mělo smysl se vás ptát: kdo chce, abychom vlétli rovnou do hvězdy? Nehrajeme si, ruku nahoru hned teď... TaBerk! Myslel jsem si to. Racionální, jako vždy. Dobře, dostáváme se ke druhé otázce: měli bychom probudit ostatní a dát hlasovat o místě, kam poletíme? Dobře zvažte, co nastane... Tak ruku teď! TaDir a TaKvest – chápu vás, máte tam kamarády. Ale přehlasovali jsme vás. Tak kam poletíme, TaBerku?“

„Dovolím si navrhnout loterii, tedy ponechat to na náhodě: vstoupíme do hyperprostoru a poletíme ve směru těžební oblasti. Počítač bude hlídat stav dimenzionálního transformátoru a těsně před jeho zhroucením vystoupíme. Pohlédneme se v okolí, subprostor nám na to bude stačit. Všichni lidé na palubě jsou po smrti a my nejsme s prostředím tak vybíraví – myslím, že vhodné místo najdeme rychle.“

„To zní rozumně, souhlasím. Počítači, ber to jako rozkaz... Všechny opravy máme dokončeny?“

„Ano. Můžeme letět, ale daleko to nebude.“

„Udělej, co půjde... Tak vpřed!“

* * *

V hyperprostoru vydrželi jen minutu a devatenáct sekund.

„Celková vzdálenost od Země téměř dvacet tři kilolet,“ hlásil NSH. „Sotva polovina vzdálenosti k těžební oblasti. Ale další hyperskok nezvládneme... Skončili jsme u hvězdy třídy ef nula se soustavou dvanácti planet. Vypadli jsme z hypru na samém okraji soustavy. Oblast je velice nezdravá, všude kolem poletují zbytky stavebního materiálu. Mám nás vyvést z toho Edgeworthova pásu a provést průzkum?“

„Proved,“ souhlasil TaPin a obrátil se na TaBerka:

„Kolik kyslíku v atmosféře potřebujeme pro udržení reakce?“

„Minimálně dvanáct procent, ale při čtrnácti nebude potřeba řešit nějaké individuální rozdíly. Na druhou stranu by to nemělo být přes třicet. Rozhodně

ne dlouhodobě.“

„Uvidíme, třeba budeme úspěšní hned tady... Počítači, ukonči hibernaci všech na palubě... Sakra, proč jsi nevypsal seznam závad? Klidně bez dimenzionálního transformátoru, ten je jasně odepsaný.“

„Protože je tak dlouhý, že než si ho přečtete, bude autoregenerace dokončena.“

„Nech si ty vtípky, nemám na ně náladu! Ukaž nám jen ty závady, které tvá autoregenerace neopraví.“

Seznam zaplnil telestěnu a TaPin si jen povzdechl:

„Doletíme alespoň na nejbližší planetu?“

„To nevím, ale situace se prudce zlepšila – právě jsme vyletěli z toho smetiště, kde nás každou chvíli mohlo něco trefit.“

„Co je na tom tak skvělého?“

„Nechtěl jsem nikoho děsit, ale regeneraci bude ještě nejméně deset minut trvat, než začne fungovat protimeteorický štít!“

„Tak to je vážně pozitivní,“ cukl sebou TaLom.

Ale nijak zvlášť pozitivně to neznělo.

* * *

A co na to přírodní síly?

Ona je příroda už tak zařízena, že taková hlasitá identifikace vážné poruchy má na entropii skoro stejný vliv jako rudý hadr na býka. Můžeme to brát v úvahu, můžeme se tomu smát, nebo z toho klidně šílet, na výsledku se nic nezmění.

Možná by totiž stálo za to považovat, že náhoda není vlastní sestrou entropie, že je spíš její věrnou služebnou. A jakmile to entropii popadne a poručí si pořádný chaos, ihned nastupuje náhoda jako nejúspěšnější vykonavatel, který má vždy něco v záloze. Zkrátka mistr popravčí. Nebo dáma s kosou, chcete-li.

V tomto případě kosa není nutná, vždyť tu máme okraj hvězdné soustavy, kam byl vytlačen všechny materiál, kterému se nechtělo shořet v nově vzniklé hvězdě nebo se stát součástí některé z planet. Z pohledu kosmických měřítek tu poletuje v bezprostřední blízkosti hvězdoletu desítky kusů skal s hmotností stovek tisíc tun.

Bylo to tak milion let a mohlo to tak zůstat ještě další milion. Ale náhoda nikdy nespí: právě o sebe dva relativně pomalé šutry lehce škrtly a vzájemně si urazily nejvyšší vrchol. A ten větší se dostal na kolizní dráhu.

Byla by to totiž událost nepodstatná, která v tomhle kamenném chaosu nastává každou chvíli, kdyby právě tato chvíle nebyla výjimečná tím, že kolem místa srážky prolétal stokrát větší a desetkrát rychlejší balvan. Odlomenému stotunovému vrcholu udělil obrovskou rychlost a prakticky ničeho si nevšiml.

Kdo jiný než náhoda způsobila, že se v tom nekonečném zmatku na sekundu otevřela mezera, kudy ta masa, špičkou napřed, *vyletěla*. Jenže to slovo vyjadřuje proběhlý děj velmi nepřesně! Kdyby se objevila mezera mezi

skalami, NSH těžařského hvězdoletu by zbystřil a možná i něco podnikl. Tady se však ostatní balvany rozestupovaly postupně, a když ta splašená hornina opustila Edgeworthův pás, jako by právě vyletěla z děla, zbývalo jí k lodi sotva půldruhé sekundy.

Počítač by uskočil, kdyby ovšem nebyl součástí tisícitunové masy hvězdoletu. Takhle stihl jen ze všech reproduktorů na lodi vykřiknout:

„Šutr na pěti hodinách! Náraz teď!!!“

Náhoda jim nedopřála na reakci ani tři sta milisekund.

* * *

To byla šlupka!

Kdyby nefungovaly tlumiče inerce, nepřežili by poskočení po nárazu ani tihle superodolní těžaři. Tři sta milisekund pro ně bylo dost času uvědomit si, kde je těch *pět hodin*, a vzepřít se rukama o vhodnou překážku. Přebytečnou energii, která přes tlumiče prošla, v pohodě ustáli a nikomu se nic nestalo.

TaPin se dokázal naladit na TaBerkovu vlnu a ironicky komentoval situaci:

„Zdá se, že se nás vesmír snaží anihilovat tak jako tak!“

Vrátil se do velitelského křesla a s potěšením zjistil, že TaBerk je mnohem víc vykolejený, než by předpokládal. Navíc se tvářil jednoznačně souhlasně. Hned mu také poručil:

„TaBerku, vem si techniky a běžte okouknout škody... Počítači, pošli na místo i zbývající techniky.“

TaDir a TaKvest vyběhli za TaBerkem, ani jim nemusel nic přikazovat. Běželi centrální chodbou k motorům a tolik nadávek, kolik jich cestou TaBerk vypustil, ještě neslyšeli. Polovinu ani neznali. TaBerkovi se vybavilo jedno starodávné rčení a jen tak pro sebe si povzdechl:

„Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech...“

„Seš snad člověk?“ podivil se TaDir.

„Ty snad ne? Seš snad chobotnice?“

„No fuj!“ ušklíbl se TaDir znechuceně. „Kdybych se v příštím životě narodil jako dekapus, ihned se odprásknu!“

Zasmáli se, ale TaBerk načaté téma nezapomněl:

„To, že máš vylepšené buňky, neznamená, že nejsi člověk. Nepovyšuj se, protože to lidské sny a znalosti tě udělali lepším. Ať se ti to líbí, nebo ne, jsou to tví předci. Dali ti vzniknout, dali ti vzdělání a tisícileté zkušenosti, dali ti prostředky dokázat věci, které oni sami nedokážou. A stojí za tebou na každém kroku. Bez ostatních těžařů jsi slabý, **bez svých předků nejsi nic**. Víc nad tím přemýšlej, než začneš vést pohrdavé řeči!“

TaBerk musel přednášku ukončit, protože doběhli ke kamenné špici, trčící do hlavní chodby. Další tři technici doběhli před nimi, ale jedině, co se dalo dělat, bylo obhlédnout situaci a sepsat zjištěné škody. TaKvest řekl nahlas to, na co TaBerk právě myslel:

„Jako těžaře mě těší, že můžu těžít rovnou na chodbě hvězdoletu.“

TaBerk, věčně nad věcí, se tentokráte nesmál. Rozdělil úkoly, přesněji

každého poslal na jiné místo, sám skálu podlel a šel se podívat na motory. Jeho vycvičené podvědomí samo zhodnotilo situaci, a když se přes roztrhané zdi a zničené prostory dostal ke strojovně pravého raketového motoru, ani se nedivil, že spalovací komora je zmačkaná jako papírový kelímek. Téměř dokonalý kužel skály se rozevíral příliš rychle a byl do lodi zaražený příliš hluboko, než aby to motor přežil.

Evidentně si nás vesmír porcuje, místo toho, aby nás zlikvidoval najednou. Do hyperprostoru nemůžeme, protože dé trafo je jen krůček od gravitačního zhroucení, do subprostoru nemůžeme, protože nedosáhneme potřebné rychlosti, a letět dál do soustavy jen s jedním motorem a riskovat rozlomení trupu není dobrý nápad...

„TaPine, můžu na tebe mluvit?“

„Jasně že jo!“

„Nejvážnější je to, že pravý výsadkový modul je na maděru. Pravý hlavní a pomocné motory jsou taky nepoužitelné. Ještě nevím, s čím se vrátí ostatní, ale jako hlavní technik ti říkám rovnou, že trup je narušený tolik, že letět do soustavy jen s levými motory by nedopadlo dobře. Takže lze jen doufat, že v téhle soustavě najdeme vhodný svět, jinak zkejsneme na lodi, dokud ji neopravíme... Jak pokročil NSH s hledáním?“

„Pořád žasnu, jak se umíš trefit do vhodné chvíle. Počítač mi právě nahlásil, že žádná planeta není vhodná. Už jsem chtěl začít šilet, ale potom přeci jenom něco našel. Rychle přijď na můstek, ať to taky vidíš. Probereme to. Stojí to za to!“

* * *

Hned jak TaBerk vstoupil na můstek a na telestěně viděl šedivou krajinu s troškou zeleně, byla mu jasná spousta věcí. Mladá planeta, málo rostlin, málo zvířat, málo kyslíku.

Na TaPinovi bylo vidět, že se těší na TaBerkovo vyptávání. Nechtěl ho zklamat, tak se alespoň zeptal:

„Kde to je?“

„Devátá planeta je plynný obr a tohle je jeho měsíc.“

„Devátá planeta – bude tam zoufale málo světla.“

„Víc, než bys čekal. Rozmístění v téhle soustavě je divné: planety se rozdělily do tří skupin, ve kterých jsou nahuštěné u sebe v počtu pět, čtyři a tři. Devátá planeta je na úrovni našeho Neptunu, ale má světla asi jako Mars. Efko je větší než Slunce!“

„Však já vím... Kolik je tam kyslíku?“

„Patnáct a něco.“

„To by nám mělo stačit. Jaká je gravitace?“

„Trochu míň než na Marsu.“

„Při vši té smůle máme štěstí,“ konstatoval TaBerk. „Musíme tam totiž doletět jedním výsadkovým modulem, ještě ke všemu tím menším. Ale myslím, že to zvládneme jedinou cestou.“

„Ty chceš nacpat třiasedesát těžařů do menšího modulu?“

„Budeme muset. Vejdou se tam... Představ si, že se přistání nepovede a modul se pro zbytek na loď nevrátí. Jak je rozdělíš na dvě části? Především je problém s techniky – budou třeba tam i tam. Vychází mi z toho takové množství možností a komplikací, že bych to neriskoval.“

„Vejdem se tam,“ protestoval TaLom, „ale naše osobní věci zůstanou na lodi? Nebo si budeme moct vzít jen to, co se mi vejde do kapes?“

„Není to zase tak zlý, TaLome. Určitě to půjde, i když si všichni vezmou všechny věci plus přístroje plus náhradní díly na případnou opravu modulu po špatném přistání. To proto, že se na hvězdolet každopádně jednou vrátíme a opravíme ho.“

„To se mi nezdá,“ tušil TaPin nějaký háček. „Všechno má nějaké podmínky. Řekni nám i tu poslední, TaBerku. Ven s ní!“

„Každý bude ty své věci držet celou cestu nad hlavou.“

„Ty seš cvok, TaBerku, taková potupa.“

„Co blbneš? Všichni na tom budeme stejně a nikdo jiný nás nevidí!“

„Dobře, tak jdem na to! Počítači, ty tu budeš hlídat. Až se na základně zabydlíme, bude-li modul funkční, přijdeme tě opravit. Vznikající civilizace nemůže zůstat bez moderní techniky.“

„TaPine!“ zaradoval se TaBerk. „Právě jsi pojmenoval naše nové působiště. Budeme mu říkat Základna.“

„No dobře,“ zapýřil se TaPin. „Tak vzhůru, sardinky!“

* * *

Pojmenování bylo na místě.

Šedesát tři ramenatých těžařů v malém výsadkovém modulu pro třicet pasažérů skýtalo spoustu možností pro vznik problémů. Ale nakonec se tam poskládali, aniž se porvali, a výsadkový modul mohl opustit hvězdolet a vydat se napříč soustavou.

TaPin přemýšlel nad tím, že kdyby tu byli namačkání lidé, už dávno by se se ztuhlými končetinami zhroutili nebývalým horkem. Ale těžaři si prostě snížili teplotu a přešli do úsporného režimu. A takto vydrželi stát celé ty tři hodiny, protože TaBerk vehementně odmítl použít subprostor.

Konečně se dopracovali na rovníkovou oběžnou dráhu toho obřího měsíce s kyslíkatou atmosférou. TaBerk nejprve nechal palubní počítač zmapovat povrch – modul po nepatrné změně parametrů dráhy opsal nejprve malou a potom velkou osmičku.

Chvilí si hologram dvaceti tisíc kilometrů čtverečních prohlíželi a pak TaBerk ukázal na mezeru v horském pásmu:

„Počítači, zvětši oblast... Co ty na to, veliteli? Velká náhorní plošina bude pro šedesát těžařů stačit, ne? Žádné záplavy, žádná velká zvířata, která by nás nebo naše stavby mohla poškodit.“

„Ale taky dlouhé zimy, nestabilní počasí a žádná voda,“ odporoval TaPin.

„V horách je spousta pramenů a naše spotřeba je nepatrná... Počítači,

ukaž zdroje vody v oblasti... Vidíš, je to celé modré.“

„Dobrá, přistaneme tam. Až se rozkoukáme, můžeme se přesunout... Počítači, zahaj přistání na plošinu,“ zavelel TaPin a zapíchl ukazovák do hologramu. Pak vstal, vystrčil hlavu z pilotní kabiny, přestože mohl použít interkom, a zařval:

„Držte se, jdeme na přistání!“

* * *

Světlo! Více světla!

Těžaři, kteří byli stavěni na světelné podmínky Země, viděli jen šedivou kamennou pouštinu. Jejich oči však byly přizpůsobivější než lidské, a tak si rychle na místní podmínky zvykli.

Všichni se vyhrnuli z modulu na kamennou planinu. Hlavně proto, aby se zbavili stísněnosti prostoru i ducha. TaPin jako velitel nezaváhal. Ani na sekundu nepustil otěže z rukou, a když se po planině rozhlédl, aktivoval rádiový okruh a zavelel:

„TaBerku, budeš můj poradce, zůstaneš u mě. Technici zkontrolují modul, chci ho mít ve stoprocentním stavu. Především motory. Udělejte mu to nejdokonalejší nastavení, jakého jste schopni. Jestli vám to není jasné: při nepředvídané situaci, a podotýkám, že může nastat zanedlouho, tedy i během vaší práce, musí být připraven k okamžitému startu! Oba geologové si vezmou přístroje a provedou plošné mapování bez podpory NSH. Hlavně bychom měli vědět, jak moc pravděpodobné je zemětřesení a kde jsou zlomy, které se přitom otevrou. Ostatní: utvořte dvojice, rozdělte si obvod náhorní plošiny na úseky a proveďte průzkum hranic našeho území. Potřebujeme vědět, jak stabilní jsou okraje plošiny, jak pevné jsou svahy hor a kde bychom mohli čekat nějakou lavinu v případě otřesů. Nezapomeňte: nejen kamennou lavinu, ale zanedlouho i sněhovou. Tak do toho!“

„A my dva?“ zeptal se TaBerk, byť už tušil, co TaPin bude chtít.

TaPin se neznatelně usmál a odpojil se z okruhu. Hned si blahopřál, že se dokázal vzepřít své vzteklé přirozenosti. Situace se změnila – budou tady navždy a nemůže si říkat, že směna zanedlouho skončí a on se do další směny uklidní. Správný velitel místo vztekání využije vloh druhých ku prospěchu celku a tím i k prospěchu vlastnímu.

„Správně,“ přikývl, „my dva se půjdeme podívat na naši tiskárnu a promyslíme stavbu nějaké budovy – nemůžeme přece věčně bydlet ve výsadečném modulu!“

„Máš pravdu. Ovšem, mám-li být tvým zástupcem, musíme dodržet systémový přístup. Ten vyžaduje, abychom se my dva domluvili na představě naší budoucnosti. Blízké i té vzdálené. Jak ses už zmínil – nejsi nějaký zapálený demokrat, ale diktátor taky ne. Protože i já chci mít skvělého velitele, dovolím si poučit tě, protože o tom něco vím...“

Když viděl, že TaPin rudne, honem dodal:

„Bude to jen teď, bude to výjimečné, bude to důležité. Odstraní to

nebezpečná budoucí pnutí – usnadníš život sobě, mně i nám.“

„Učím se, TaBerku,“ povzdechl si TaPin, „Věčného samotáře jen tak nepředěláš. Většinu života se starám jen o sebe... Poslouchám tě.“

„Skvělé. Chtěl jsem říct, že správný přístup leží právě mezi těmi dvěma extrémů. Nikoliv však jejich průměr. Řeknu to lépe: správné je volit přístup demokrata, nebo diktátora podle situace. Tím rozlišovacím znakem je jedinec nebo skupina. Musíš se dívat na vývoj v průběhu času: z pohledu ostatních se to zprůměruje samo, protože po určité době se přístup k jedinci dotkne všech... Po našich předcích jsme zdědili lepší zapamatování pozitivních prožitků. Přirozenost tak nakonec zajistí pozitivnější náhled ostatních na tvé vládnutí.“

„Dobrá rada, díky. Když jsi zmínil správný postup, tak začni: řekni mi, jak si představuješ náš pobyt zde.“

+ + +

12. Jedovatá sprcha

Čas!

Čas bylo to, co se řítilo kolem nich bez slitování, co je pronásledovalo, kamkoliv se hnuli, co jim unikalo mezi prsty. Ale především to, co jim chybělo.

Postě se ptali sami sebe, zda je správné složit ruce do klína a odejít, aniž by se osudu postavili. Neustále se ptali sami sebe, jak moc jsou nebezpeční současnosti a budoucnosti, když jsou anomálií v tomto čase i v tomto místě.

Hledali hranici mezi nutností hrdinné smrti a zodpovědností vůči vesmíru a svým předkům. Ale nenacházeli! Hledali hranici mezi vlastní dlouhověkostí a řádem univerza, které ne vlastní vinou narušili. A stále nenacházeli!

Někteří nedokázali ten tlak déle snášet a ukládali se do hibernace, ačkoliv věděli, že ani potom na to nepřestanou myslet. Jiní se naopak z hibernace probouzeli v naději, že už někdo za ně našel řešení.

Jediný TaPin a TaBerk nikdy hibernaci nepropadli. S jednou částí právě aktivních těžařů pořádali stále delší výpravy za poznáním měsíce, který se stal jejich Základnou. S druhou částí těžařů rozvíjeli těžbu a zpracování kovů z kůry Základny. Dokázali si vyrobit vlastní nanomateriál a tiskárnu z těžařského hvězdoletu rozebrali a úspěšně zprovoznili na povrchu.

Jednoho dne, právě na desáté výročí pobytu na Základně, došla také TaBerkovi trpělivost. Stále častěji musel výsadkový modul, kterému věnoval více času než čemukoliv jinému, ochraňovat před nemístným zájmem o součástky nebo i celé systémy. Postavil se před TaPina a bez úvodu a bez skupulí mu řekl:

„Už toho mám dost! Zítra začnu oblétnout okolní hvězdné soustavy a hledat ten náš kouzelný šém. Pochopitelně začnu touhle soustavou. Kdo poletí se mnou?“

Nepřihlásil se nikdo. TaPin si jen povzdechl a odevzdaně řekl:

„Souhlasím. Pokus se najít Šém, nebo tady všichni chcípnem...“

* * *

A jak TaBerk řekl, tak udělal.

Úplně první, co udělal, byl přenos dálkových čidel z hvězdoletu do výsadkového modulu. Modul sice mohl do subprostoru za účelem záchrany

preživších, ale že se s ním budou podnikat dálkové výpravy, jaksi nikdo nepředpokládal. To ho zabavilo na hodně dlouho.

Když byl hotov, s překvapením zjistil, že ostatní se mezitím pustili do stavby atmosférického generátoru, který bude plnit nádrže palivem pro raketové motory i hvězdný pohon. A že transformační stanice na výrobu energetických krystalů je téměř hotova. Scházely už jen drobnosti, na které se ovšem potřebný materiál na Základně nenacházel, a TaBerk se po něm musel pohlédnout jinde.

TaBerkův průzkum v místní hvězdné soustavě byl úspěšný. Zabralo to několik měsíců, ale nakonec na čtvrté planetě našel obří ložiska všech potřebných materiálů. A to včetně kovů, které se nijak běžně v kůrách planet nenacházely.

S radostí se pustili do těžby. Potřebné stroje a nástroje měli ve skladech hvězdoletu. A protože ložiska byla vydatná, bylo nakonec materiálu dost i na opravu hvězdoletu, v jehož boku stále zela díra po zásahu tím kamenným projektilem.

Co TaBerk nečekal, bylo působení jeho rozhodnutí na ostatní. Při každém návratu z průzkumu nacházel stále více těžařů aktivních. Zanedlouho nebyl v hibernaci žádný. Neměl to v úmyslu, ale všichni to brali jako následováníhodné vzepření se osudu.

Také možnost výroby nových věcí, potřebných i zbytečných, na všechny působila blahodárně. Všem bylo jasné, že i kdyby surový Šém TaBerk našel, nebude jim k ničemu. Bylo třeba postavit transformační stanici, která z odporné vazké tekutiny extrahuje ty správné životodárné složky. A to není nic jednoduchého, protože znalost a realizace jsou dvě notně odlišné části reality.

Neuplynul ani rok a TaBerk se mohl vydat na průzkum okolních soustav, aniž by se jemu či jiným zdálo, že mrhá prostředky jejich malé civilizace.

* * *

Soustava žlutého trpaslíka, až bolestně podobného Slunci, měla jen osm planet. Výjimečná byla něčím jiným: krátce po vynoření ze subprostoru počítač modulu hlásil, že našel surový Šém na páté planetě. Jenže také hlásil vážnou komplikaci – planeta je obydlena!

Ovšem bylo to velmi zvláštní, podivné, neboť zabydlenost soustavy neodpovídala technické úrovni této civilizace. Bylo jasné vidět, že na oběžných drahách planety je docela slušný provoz, ale na jiných planetách hloubkový průzkum našel jen několik staveb. A všechny byly opuštěné, s energetickými zdroji staženými na minimum nebo zcela deaktivovanými.

Brzy bylo TaBerkovi zřejmé, že jde o regresi, že přišel v období úpadku. Téměř vše, co se v kosmu pohybovalo, byly buď pevně instalované satelity, nebo nákladní lodě. našel jen dvě malé orbitální stanice se sotva třemi desítkami dvounohých a dvourukých tvorů.

Měli dostatečné znalosti, aby jeho přilet zaznamenali, ale neměli žádné

prostředky, kterými by jeho pohyb omezili. Pokoušeli se s ním komunikovat, ale TaBerk nemohl, nesměl reagovat. Bylo mu to líto. Uvědomoval si, že si místní budou myslet něco o agresi, ale těžaři sem nepatří a nesmí vejít do kontaktu s kýmkoliv jiným. Ale Šém potřebují, jinak za pár let vyhynou!

TaBerk se přiblížil k planetě a podle senzorů vyhledal naleziště Šému. Bylo lokalizované v jeskynním systému, začínajícím mělce pod povrchem, který bez problémů navrtají. Bylo ho závratné množství, ale pro šedesát těžařů bude byt' jen tisícina dostatečná.

Byla to rozsáhlá oblast v horách. A skvělé na ní bylo to, že byla opuštěná. Nebyly zde žádné stavby, nevedly sem žádné cesty a příroda zde evidentně nebyla nikterak udržovaná. TaBerk věděl, že surový Šém působí na různé bytosti různě destruktivně. Pro místní je evidentně jedovatý.

TaBerk a senzory viděli dost. Bez jakékoliv reakce na volání místních otočil modul na zpáteční cestu a brzy se ponořil do subprostoru.

* * *

TaPin se netajil svým překvapením,

„Tak nějak jsem nepředpokládal, že vůbec něco najdeš.“

„Já vím, pravděpodobnost byla malá. Ale je to tam!“

„Bude toho dost?“

„Bude. Otázka zní jinak: kolik toho dokážeme odvézt?“

„Spočítáme, kolik toho pro jednu sadu krystalů potřebujeme, a tomu přizpůsobíme prostředky, které si vyrobíme.“

„Neměli bychom, TaPine, začít tím, že probereme, jak to provést. Přece tam beze slova nevběhneme a neukradneme si to.“

„Nesmíme vstupovat v tomto čase do interakce s jinými civilizacemi! Řekl jsi to ty sám. Možná by se jim líbilo, kdybys jim řekl, že je zbavíš toho jedu. Byl bys za hrdinu. Ale na tu jednu větu už je potřeba pořádný kontakt! Dovedu si představit, že se jednoho dne setkají s pozemšťany – to by bylo překvapení, kdyby jim rozuměli... Je to tak, budeme to muset ukrást. A to přímo za bílého dne.“

TaBerk se kroutil a kroutil, ale nevymyslel nic jiného. Raději se vrátil k technickým otázkám:

„Budeme muset postavit dvě samohybné cisterny. Neodvážili jsme se opravit velký záchranný modul, protože jsme ho na nic nepotřebovali, ale určitě bude snazší jeho motory opravit, než všechno stavět od začátku.“

„Do každé cisterny bude jeden motor – ty nebudou moc velké. Budou muset letět víckrát. Rapidně tím stoupne pravděpodobnost sestřelení.“

„O čem to mluvíš? Šém je pro ně jedovatý, v té oblasti nikdo nežije. Nějaká obrana je nepravděpodobná.“

„Musím ti připomenout, že jsem nebyl vždycky těžař. Dávno před tvým vznikem jsem prodělal vojenský výcvik a pár akcí. Nás nemělo moc smysl trénovat fyzicky, tak nám dali slušné vzdělání v oblasti vojenství. Ne jen nějaké ty základy. Pokud nejsou ti tvorové úplně blbí, tak se na náš návrat

připraví. To je skoro jisté.“

„Bylo mi jasné, že budeme muset letět hvězdoletem... Takže ty ho chceš vyzbrojit a prostřílet se?“

„Byl bych samozřejmě raději, aby je vůbec nenapadlo tam lézt. Ale budou tam, věř mi. Nebudou vědět, o co nám jde, ale připraví se. Půjde to snad udělat jinak?“

TaBerkovo rozhodné ano ho překvapilo. Výsledek mu přišel daný:

„Jasně, a nechat se pozabíjet!“

„Chybná úvaha: jsem si stoprocentně jistý, že nemají nic, čím by prostřelili silové pole našeho hvězdoletu.“

„A co ty cisterny? Máme na to, abychom ty cisterny vybavili silovým polem? Vědecké informace v počítačích máme, ale ne stavební plány. Možná to někdy jednou dokážeme, ale myslím, že ne v tomhle životě.“

„To máš samozřejmě pravdu, už jen se zdrojem bude velký problém... Ale co takhle figl: přiletíme hvězdoletem nad ty hory, necháme je, ať si zastřílí, ale když nic nezpůsobí, zase je to brzy přejde. Pak teprve vyšleme cisterny.“

„Přiznávám, že mě těší, že existuje alespoň jedna oblast, o které vím víc než ty. Neuvažuješ špatně, ale přehlídíš detaily, které mohou ohrozit úspěch celé operace. Přece bude chvíli tr... Jinak: jak výkonná čerpadla máme k dispozici nebo jaká jsme schopni postavit?“

„Když si pomůžeme palivovými čerpadly z velkého záchranného modulu, vychází mi odhadem třináct minut.“

„Proč mě vyšlo dvaadvacet?“

„Protože v modulu jsou čtyři. Každé cisterně dáme dvě a nádrže rozdělíme přepážkou na dvě.“

„Jasně, chápu. Na problému to ale nic nemění: za třináct minut nám cisterny poškodí i tlupa pralidí, kteří budou házet jen kameny. To je ten detail! Budeme muset před cisternama poslat dolů výsadek, který prostor vyčistí a pak bude hlídat. Celé se to násobně zkomplikuje, protože ten výsadek potom musíš taky dostat zpátky! Vida, touhle otázkou jsme měli začít: jaký jsi, TaBerku? Počítáš už předem se ztrátami jen proto, abys chránil svůj zadek, nebo chceš zajistit, abychom si dlouhý život užili všichni?“

„Chci, aby se vrátili všichni, to je jisté. Ale tenhle rozhovor jasně ukázal, že akce nebude pouhá krádež, že je třeba ji přejmenovat na vojenskou operaci. Pak je naše štěstí, že máš vojenské znalosti a zkušenosti. Takže já se postarám o techniku, ty o plánování. Pokud by ti přišlo mé vyjádření jako výmluva, protože spoléhám na to, že se někam schovám, klidně mi přidej velení výsadku.“

TaPin se podíval na svého zástupce a viděl, že to myslí vážně. Potěšilo ho to, přestože to bylo špatné. *Ten naivka si vůbec neuvědomuje, co to obnáší!* Nahlas ale řekl:

„To nepřichází do úvahy. Velet výsadku musí ten nejzkušenější, tedy já. Z mnoha důvodů je jasné, že ty, jako můj zástupce, musíš zůstat na lodi.“

„Řekni mi alespoň jeden ten důvod.“

„Jsi příliš naivní, TaBerku.“

„To je málo. Nějaký věcný důvod by nebyl?“

„Jasně,“ zasmál se TaPin a hluboce se zamyslel. „Řeknu to takhle: ukázalo se, že jsi hybatelem téhle civilizace. Kdyby došlo k nejhoršímu je logické, že hybatel musí zůstat a zajistit kontinuitu... Je to dostatečně jasné, nebo ti to mám dát rozkazem?“

„Jasně,“ použil TaBerk oblíbené slovo svého velitele a postavil se do pozoru. „Být hybatelem je zodpovědná funkce. Děkuju.“

TaPin zakroutil odevzdaně hlavou, ale usmíval se:

„Sice nevím, co to znamená, ale lidi to říkali často: ty jsi ale vůl!“

* * *

Příprava jim trvala sedm měsíců.

Dok pro velký záchranný modul rozdělili na dva s vlastními vraty. Tady budou uloženy cisterny. Pokud to půjde, poletí vícekrát, proto bylo možné, aby svůj obsah přečerpaly do velké nádrže, která zabrala několik kajut posádky. Kdyby byla situace hodně zlá, v zásadě by jeden let cisteren stačil, ale neměli by žádnou rezervu a museli by tam zaletět časem znovu.

Na výpravu se jich vydalo patnáct: dva piloti cisteren, dvakrát po pěti na ochranu cisteren při čerpání, TaBerk jako velitel lodi a malého modulu, TaPin jako velitel výsadku, TaLom jako navigátor, protože bez něho by počítač hvězdoletu odmítl letět.

TaPin usoudil, že příruční lasery jako zbraně budou silné až dost a nic dalšího nebude třeba. Nakonec se ale TaBerkem nechal přesvědčit a vyrobili si granáty, po dvou kusech na každého ve výsadku.

TaBerk měl další dobrý nápad: z velkého záchranného modulu vymontují generátor strukturálního silového pole a postaví si přenosný štít, kterým překryjí obě cisterny. Proti jakýmkoliv myslitelným ručním zbraním by měl bohatě stačit. Nápad to byl dobrý, jenže nefungoval.

TaPin neopomněl zbylé těžaře upozornit, že v případě, že se nevrátí, převezme TaBerk zodpovědnost za jejich civilizaci. TaBerk se u toho ale oškíbal, protože se mu to jevilo jako zbytečné divadlo. *TaPin v sobě právě objevil herecké vlohy a využívá se v tom, myslel si.*

* * *

Těžařský hvězdolet letěl subprostorem.

S odmontovaným dimenzionálním transformátorem se do hyperprostoru prostě neměl jak dostat. Navíc opravu levé spalovací komory z binedalu po mnoha marných pokusech museli vzdát, a tak jim vstup do subprostoru trval patnáct minut. Ale letěli!

Když se ze subprostoru vynořili, byli ihned zaznamenaní. Počítač okamžitě hlásil, že vyvolali poplach na celé planetě. TaBerk se postaral, aby informace z výsadkového člunu, se kterým sem přiletěl, dostal také počítač hvězdoletu.

Proto je mohl informovat:

„Je tu mnoho rozdílů! Při první návštěvě se zdálo, že došlo k úpadku, ale teď zjišťuji velmi čilý provoz na oběžné dráze i v okolí planety. TaBerku, asi jste je svou tehdejší návštěvou probudil.“

„To je jistě chvályhodné, ale my teď budeme mít smůlu... Co kdybychom se pokusili s nimi domluvit, TaBerku? Ještě není pozdě, zatím se nikomu nic nestalo.“

„TaPine, probírali jsme to tolikrát... Probírali jsme to v klidu. Teď pod tlakem bychom rozhodnutí měnit neměli!“

„Já vím, já vím, jenže...“

„Stejně už je pozdě,“ vstoupil jim do toho počítač, „už na nás letí rakety z baterií na oběžné dráze. A jsou hodně svižné. Připravte se na dvě desítky ran... Teď.“

„O kterých ranách mluvíš?“

„Myslel jsem, že hlavice budou podstatně silnější. Zdá se, že zapřemýšleli a nechtějí si zaneřadit prostor radioaktivitou. Mám pokračovat podle plánu?“

„Ano,“ přikývl TaPin.

Přiblížili se planetě a hvězdolet nalétl na synchronní orbitu. Teď se posouval nad hornatou oblast, kde TaBerk našel surový Šém. Počítač hlásil:

„Oblast již není prázdná. V bezpečné vzdálenosti rozmístili spoustu všelijaké techniky a také několik posádek. Odhaduji to celkem na tři tisícovky bytostí.“

Navigátor TaLom se po očku podíval na TaPina:

„De facto nejsou připraveni – když obkroužíme hory naším těžebním laserem, vymažeme je z povrchu během chvíle a nikdo nás při čerpání nebude obtěžovat.“

TaPin se na TaLoma znechuceně podíval a neuznal jeho mladickou nerozvážnost hodnou jediného slova. Hvězdolet se nad horami zastavil, těžaři ignorovali výzvy i výhrůžky a vojáci, přesně podle předpokladů, zahájili z povrchu palbu.

„Myslel jsem si to,“ utrousil TaBerk ironicky. „Ohňostroj na naši počest.“

* * *

Po dvaceti minutách TaPin zazíval:

„Ti ale mají výdrž! Je to nuda, už se opakují!“

Jako by ho slyšeli – kanonáda přestala. TaPin s TaBerkem se zvedli.

„Máš to tu na povel,“ poplácal TaPin TaLoma po rameni.

Poklusem se přesunuli do výsadečného modulu, kde již bylo připraveno desetičlenné těžařské komando. TaBerk vyvedl modul z lodi a zužující se spirálou klesal do hor.

Neobešlo se to bez kanonády na uvítanou. Modul již tak výkonné pole neměl a všichni si připadali jako v šejkru. Místní to vzdali již po pěti minutách a modul bezpečně přistál nedaleko místa, kde v přístupu do jeskynního systému bránila nejmenší vrstva horniny.

TaBerk nechal na jedné straně zvětšit silové pole modulu a ochránil tak výsadek, který vynesl rozloženou těžažskou soupravu a začal ji skládat dohromady. Těch osmnáct raket, co na pole dopadlo, nemělo žádný účinek.

Když pokus o konstrukci přenosného generátoru silového pole selhal, vymyslel TaBerk tento fígl. Ale ať dělal, co dělal, posunout hranici silového pole modulu na víc než dvacet metrů se mu nepodařilo. Cisterny opravdu bude muset ochránit komando. Ovšem když sem místní pošlou další rakety místo předpokládaných pozemních jednotek, cisterny to nepřežijí.

TaBerk přemýšlel nad TaLomovými pohrdavými slovy na adresu rozmístění pěchoty. Skutečně to bylo podivné – proč jich je tu tolik, když by je nechtěli použít? Pokud je použít chtějí, tak proč jsou tak daleko od nich? Surový Šém je pro ně asi hodně jedovatý, ale než sem ty dvounohé bytosti dojdou, těžaři budou dávno pryč. I kdyby běhali tak rychle jako průměrný těžař, za hodinu a půl to cisterny stihnou třikrát. Tak kde je háček?

Počítač hvězdoletu měl z té výšky přehled a hlásil:

„Na severní straně se objevilo zvláštní silové pole. Vytváří půlkruhový tunel široký dobře sto metrů, který se od pozic pěchoty táhne po svazích hory a končí jen půl kilometru od vás.“

„Aha. A co tam dělají?“

„Proto říkám *zvláštní* pole, protože je neprůhledné. Navenek se jeví jako zrcadlo. Nic nevyzařuje, nic nepohlcuje. Mám obavy, TaBerku, že je to jedna jistá věc, kterou se lidem, přes ty bilionové investice, do dneška nepodařilo realizovat.“

TaBerk se zamyslel, ale musel to vzdát a zeptat se:

„O čem to mluvíš?“

„O časovém generátoru. Oblast zpomaleného času by se projevovала právě takhle.“

„Sakra!“ vyskočil TaBerk z pilotního křesla, ale pak zase padl zpět. „Ne zpomaleného, ale zrychleného! To je superzbraň – za pár minut překonají jakýkoliv terén na kilometry daleko a mohlo by se stát, že se tu za chvíli objeví samohybné dělo... Nebo generátor, který nás uzavře do oblasti času zpomaleného! To se nesmí stát... Spoj mi TaPina... Průšvih, TaPine! Vytvořili si časový tunel, který končí půl kilometru od nás. Záleží na poměru, ale pěchota tu může být každou chvíli. Určitě sem teď rakety posílat nebudou. Vem těžaře dolů po svahu, ať z tunelu nevyleze nějaký generátor, který by nás chytil do časové pasti. Máte vyvrtáno, výborně! Cisterny už letí. Vypínám silové pole, běžte! Rychle, prosím tě!“

„Jasně, už běžíme!“

Jakmile z hvězdoletu vyletěly cisterny, strhla se mela. Udělat cisternám silové pole nešlo, ale předvídavý TaPin dotlačil techniky k namontování dvou ručních laserů na každou z nich. Navíc cisterny byly prázdné, takže manévrovaly skvěle a lasery přilétající rakety spolehlivě ničily. Brzy přistály na určená místa, jejich piloti natahali hadice ke kohoutu, který do skály ukotvil výsadek, a spustili čerpadla.

TaPin mezitím běžel s deseti těžaři zchátralou krajinou. Doslova. Blížkost

surového Šému nedělala dobře ani místní vegetaci. Alespoň byl konec zrcadlového tunelu už z dálky jasně patrný. Na druhou stranu se ale nebudou mít kde kryt.

TaPin odhadl, že pěšky by to vycvičení lidé zvládli od kasáren na úpatí za jeden den. Řekněme šestnáct hodin. Velký útvar s těžkými zbraněmi za čtyřadvacet. I kdyby dokázali vytvořit stonásobek – trvalo by jim to čtvrt hodiny. Uvidíme.

Nakonec to trvalo pětadvacet minut. TaBerk právě hlásil, že cisterny jsou plné, ať se výsadek vrátí. A přesně v ten okamžik zrcadlový tunel zmizel a jedenáct těžařů vidělo rojnici menších zavalitých bytostí v zelenohnědém brnění s pravou rukou nataženou před sebe. Byla jich dobrá stovka. Podivný kříž, který drželi, byl velmi nenápadný, ale byla to silná laserová zbraň.

Vzápětí spustili palbu. Těžaři museli odpovédět, na odchod nebyl čas...

* * *

TaBerk šokovaně sledoval, jak těžaři padají jako mouchy, TaPin mezi prvními. No jo, vojáci měli dost času určit velitele. Co teď? Co může udělat? Nic! Nebo přeci jenom něco – dostat odtud plné cisterny. S výsadkem je konec, ale jejich oběť nebude zbytečná.

„Počítači, připrav se ke startu. Naříd cisternám okamžitý start.“

„Provedu! Správné rozhodnutí, TaBerku.“

„Nekecej! Zůstal ještě z výsadku někdo funkční?“

„Ne. Vlastně ano – TaPin... Právě spustil autodestrukci.“

„To snad ne!“

„Je to tak... Cisterny mají problém: místní je zasyпали raketami, asi jich mají nekonečné množství. TaBerku, musíme okamžitě odstartovat a pokusit se cisterny chránit vlastním polem.“

„Souhlasím, rychle nahoru!“

Modul prudce odstartoval. Právě včas, aby vletěl do svazku raket, mířících na cisternu, která se opozdila. Ale další přilétající rakety, řízené inteligentním zbraňovým systémem, začaly manévrovat a srážce se silovým polem modulu se vyhýbat. Velmi dobře věděly, že cisterny, silovým polem nechráněné, jsou snadný cíl.

Zásah! Trojici raket z různých stran se již cisterna vyhnout nedokázala a surový Šém se rozstříkl do všech stran. TaBerk šílel a od plic nadával: *Vyhýbají se zelenému jedu bůhví jak dlouho, a pak se jím sami pokropí! No nejsou to kretění zelení!!! Mají v těch hlavách vůbec nějaký mozek???*

„Myslím, že druhou cisternu sestřelovat nebudou. Zbylé rakety explodovaly o naše pole, další neposlali.“

„A důvod?“

„To netu... Aha. Podívejte se na povrch – zabíjejí se mezi sebou!“

Bylo to tak! Rojnice se změnila na obrovský chumel, ze kterého občas unikl laserový výstřel. Nepřehledná změť prachu a rukou, trhajících se navzájem.

„Strašné... Myslet alespoň jeden krok dopředu tady asi neznají.“

„Získali jsme jednu cisternu. Právě vletěla do lodi. Připravte se, zanedlouho také zakotvíme.“

Záchranný modul vletěl do doku a TaBerk šel do pilotní kabiny. Před teletěnou seděl zdrcený TaLom. Už se nesmál.

„Co budeme dělat?“ zeptal se tiše.

TaBerk teď působil na TaLoma jako rozhodný velitel a té hromádce neštěstí ani na um nepřišlo, aby protestoval, když se TaBerk chopil velení.

Co budeme dělat??? Však TaBerk celou dobu nepřemýšlel nad ničím jiným. Na TaLoma sice působil sebejistě, ale ve skutečnosti si vůbec nebyl jistý správným postupem ani sám sebou.

„Počítači,“ řekl rázně a hlasitě, aby překřičel šílící odpůrce ve své hlavě, „připrav se k návratu... Máš nějaké signály z povrchu?“

„Mám jen jeden, ale nic pozitivního to není – TaPinův lokalizační čip není poškozen, ale jeho medik mlčí. Přišli jsme i o něj... Nechcete-li na zabitě reagovat útokem těžebním laserem, pak navrhuji odlet.“

„Kolik místních surový Šém zasáhl? Kolik je pravděpodobných mrtvých?“

„Odhaduji na dva a půl tisíce.“

„Panebože! Ano, mohli bychom postupně zničit všechny jejich jednotky, ale to my přišli krást. My jsme útočníci. Tak strašný masakr si nikdy neodpustím, natož abych ho ještě prohloubil... Letíme zpátky na Základnu. Okamžitě!“

+ + +

13. Rychlý přítel

Lehce se zablesklo a v pilotní kabině se zhmotnily dvě metrové koule se spoustou výběžků. Adam hned věděl, kolik uhodilo – jedna z těch koulí bude Dian, Bogův nadřízený. Potěšilo ho, že ho berou vážně.

Dobrý den, Diane a Bogu.

Dobrý den, pane Hopsale. Dnes tu se mnou Bog není, má práci jinde. Je-li zde náš odpad, pak se o něho postará Sek stejně dobře jako Bog.

Ahoj, Adame, já jsem Sek.

Ahoj, Seku. Velice mě těší. A skutečně je zde Sirup. Zdá se mi, že celá jedna roční dávka. Neodvážil bych se dělat si v tak vážné věci srandu. Měl bych na vás ale ještě jednu prosbu. Myslím si, že tahle věc je pro vás jednoduchá a dovolím si navrhnout, že ji vyřešíme jako první.

Myslíte tady toho umělého tvora? Netušil jsem, že se pozemšťané k něčemu takovému odvážili.

To je ten problém – neodvážili! Tenhle tvor je z budoucnosti. A s ním několik desítek dalších. Ocitli se zde díky poruše jejich hvězdoletu. Chci se zeptat, zda byste je mohli vrátit do jejich doby.

Nejde to, pane Hopsale. Ne, že bychom to nedokázali, ale v tomto případě nám to zákon zakazuje ze zcela exaktních příčin. Zkusím vám to vysvětlit... Oni svým propadem do minulosti svázali dva body prostoročasu. To je věc, která se děje relativně často, aniž by si to myslící bytosti uvědomovaly anebo to mělo nějaký špatný vliv na fungování vesmíru. Dějí se i opačná propojení, ale naštěstí jen zřídka. Ta však mají na existenci živých bytostí neblahý vliv – skrze entropii a to, čemu lidé říkají náhoda. Fyzikálně není problém přemístit je na časové ose, ale co již nedokážeme, je vrácení do přesně stejného bodu. Když cestujeme do minulosti, nenarušujeme vesmír; protože se vrátíme zpět stejnou cestou a do stejného časového bodu, z něhož jsme vyšli. U těchto tvorů ale přesný okamžik neznáme a vytvořili bychom jen další propojení opačným směrem. A obousměrné propojení dvou blízkých časových bodů je velice nebezpečná věc. Nadělalo by to víc škody než užítku. Porozuměl jste, pane Hopsale?

Porozuměl jsem dokonale, děkuji za vysvětlení. O těžaře se tedy postarám

sám... Místní si říkají gipani a jejich představitelé, celá jejich vláda, se shromáždila kvůli mně. Objevil jsem se v jejich soustavě nedopatřením. Náhodou jsem narazil na těžaře a váš odpad. Odstraněním Sirupu pomůžete nejen jim, ale také mně – myslím, že je pak dokážu přesvědčit k navázání diplomatických styků s lidmi. Dovolil jsem si předpokládat, na základě zkušeností s Bogem, že jim několika větami řeknete, jak se tu Sirup ocitl. Proto jsou stále pohromadě a čekají na vás. Také by se měli dozvědět, jak to bude probíhat a jak dlouho.

Samozřejmě, to musíme, pane Hopsale. Udělal jste to dobře... Sek vše zvládne, já se s vámi rozloučím. Na shledanou.

Na shledanou, Diane. Děkuji.

Opět se zablesklo a jedna koule zmizela. Sek se ozval:

Bog tě hodnotí dost nekriticky, Adame. Podle něj už budeš mít promyšleny detaily. Mám se tě na ně zeptat.

Však mě Bog také nadchl, taky jsem z něj nadšený. Nekriticky, jak říkáš. Ale to bude spíš tím, že jsem nižší bytost.

Přestaň si pěstovat mindrák, Adame! Kolik lidí může říct, že si je po zralé úvaze vybral za spasitele mimozemský stroj?

Jak víš o Esencii??? Před Bogem jsem se o ní nezmínil.

No, to jsem asi říkat neměl... Když ti to nesmím vymazat, musím ti to říct celé: Bog se na tebe totiž chodí dívat, i když ho nevoláš. Už kolikrát si stěžoval, že jsi složitě a nebezpečně řešil něco, co by on měl hotové mnohem snáz. Dian se na něj za to už kolikrát zlobil. Bog měl z tebe radost a s Esencii několikrát mluvil. Díky tobě jsme také navázali styky s ekstery.

Tak to jsem rád. Jejich civilizace prošla těžkou zkouškou a přátelství s vámi jim dodá sílu. Tak říkajíc chuť do života.

Překvapuješ mě.

Čípak?

To se vážně na ekstery nezlobíš, že ti tu Esencii zase vzali?

Ne. Kvůli tomu ne. Byl to jejich stroj, jejich majetek. Měl jsem jen uživací právo. Na chvíli. I tak stála taková zkušenost za všechny poklady světa.

Ale měl jsi moc změnit k lepšímu celou svou civilizaci a oni ti to znemožnili! Copak si neuvědomuješ, co všechno jsi mohl dokázat?!

Uvědomuju, ale všechno to je jenom kdyby. Na to si vesmír nehraje. Pro všechny ty možnosti jim přece nemohu upírat vlastnictví. Nehledě na to, že byli uznalí a spoustu věcí mi nechali. Včetně znalostí, které nemá žádný jiný člověk.

To máš takový zájem o znalosti, ze kterých nadpoloviční většinu ani nemáš jak využít?

Rekl bych, že realizovat bych mohl tak sotva jedno procento z nich. Ale dává mi to větší rozhled. Posunutí hranic možného posouvá hranice mých

úvah. Parafrazoval bych jednoho pozemského básníka: Za znalostmi šel bych světa kraj...

Vážně jsi zvláštní. Teď uznávám, že si ten věhlas zasloužíš.

Jaký zase věhlas, Seku!

Boj vyhledal a odchytil toho dvacátého zatoulaného vědozvěsta. Chtěl mít k dispozici něco, čím by ekstery přesvědčil ke spolupráci. Nakonec jim ho ale předal jako dar, nebylo třeba je přesvědčovat. Pak mi vyprávěl, že když přišla řeč na tebe, velice tě chválili, respektive tvůj přístup a chování v situaci, kdy se jiní hroutili, šileli nebo byli agresivní. Zanechal jsi pozitivní stopu už ve třech galaxiích.

Tys tomu dal, Seku. Teprve z tohohle bych se vážně zhroutit mohl!

Teď ti nerozumím!

Když jsem byl malý a něco jsem provedl, zlobili se na mě jen rodiče. Když jsem něco zpackal ve škole, smála se mi celá třída. Teď a bych se bát vystrčit nos – když něco vyvedu, budou se mi smát tři galaxie!

Adame, ty... seš... teda... vážně... číslo!, smál se Sek, až barevně pulzoval, Ale konec srandy – jaký bude další postup?

Předstoupíme před vládu a ty jim řekneš pár vřelých slov. Myslím, že ti Dian dal jasné pokyny. Vhodné provedení bych ale raději konzultoval s jedním ministrem, který mě tu provázel a důvěřuje mi víc než ostatní. Předpokládám, že umíš tak jako Esencie vytvořit hermetickou bublinu a do ní ho přenést. Bude to lepší než přes rádio.

Nic složitého.

Tak moment, promluví s ním.

„Evo, spoj mi zase toho ministra... Pane ministře, všechno jsme probrali a potřebujeme vaši spolupráci.“

„Jsem připraven. Na cokoliv. Co to bude?“

„Je vám znám obsah slova teleportace?“

„Ne. Vysvětlíte mi to.“

„Jedná se o přesun, nebo, chcete-li, změnu pozice v nulovém čase.“

„Rozumím... Váš přítel snad ovládá něco takového?“

„Ano. Doporučuju se zhluboka nadechnout a případně zavřít oči... připravit... tak teď!“

Sek přenesl ministra do kabiny a TaPin opět upadl do šoku. Ministr mocně vydechl a otevřel oči. Na pohled na Seka ho nic nemohlo připravit. Chvilí jen zíral, ale pak si uvědomil souvislosti a zděsil se podruhé:

„Nemáte – vlastně ani já nemám skafandr!“

„Nebojte se, jste uzavřen v bublině silového pole, které nic nepropustí.“

Ministr nezapřel technika:

„Tak jak to, že se slyšíme?“

Stěna je tenká a pružná, napověděl Sek.

„Pole je tak tenké, že se pod tlakem zvukových vln deformuje... Dovolte, pane ministře, představuji vám svého mocného přítele. Na začátku jsem tu

dokonce měl jeho nadřízeného, takže odklizení Sirupu z vaší planety je již schváleno. Podrobnosti přítel sdělí celé vládě. Proto jste zde, musíme se domluvit, jak to provedeme.“

„Co tím myslíte? Celá vláda zůstala, jak jste chtěl, ale máte pravdu: zda je připravena na něco takového... asi bych jim to měl předem vysvětlit.“

„Ano, to je jedna část problému. Druhou je způsob komunikace. Nelekněte se, nazýváme to telepatii.“

Seku, buď tak hodný a řekni něco panu ministrovi.

Dobrý den, pane ministře. Velice se omlouvám za potíže se Sirupem, jak to nazývá pan Hopsal. Odstraníme ho beze zbytku, věřte mi...

Ministr byl vykolejený jen chvíli:

„Úžasně! Skvěle! Ale neodvažoval bych se to použít na celou vládu. Půlka tohle psychicky nezvládne. Druhá začne šlet ze strachu, že si v jejich hlavách můžeme přecíst ta jejich malá tajemství... Takto to opravdu není průchozí. Co se děje, pane Hopsale?“

Ministr si všiml Adamova protáhlého obličje. Adam se narovnal a pokusil se usmát:

„Zbývá totiž už jen nepříjemná možnost – že posloužím za reproduktor. Nechám dálkově ovládat své hlasivky.“

Dokážeš to, Seku?

Bez problémů.

„Přesuneme vás zpět a vy popište vládě, kdo přijde a že to vlastně nebudu mluvit já, ale můj přítel. A také je upozorněte, že budeme v hermetickém silovém poli, že se kontaminace nemusí bát.“

„Děkuji vám... Jsem připraven.“

Ministr zmizel, ale za tři minuty se ozvalo rádio:

„Pane Hopsale, jsme připraveni, jak to jen jde... Začneme.“

Sek se s Adamem přesunul do budovy vlády. Ve velké jednací místnosti sedělo za půlkulatým stolem jednadvacet gipanů včetně ministra pro vědu. Adam stál v geometrickém středu pomyslného kruhu a Sek se vznášel za ním. Gipani tak měli omezený výhled a Sek doufal, že se tolik nevydělá. Ovšem, mohl-li Adam soudit, stejně se vydělali.

„Dobrý den. Pan Hopsal se uvolil, že bude chvíli fungovat jako reproduktor, protože my nemáme hlasivky a telepatii jsem vás nechtěl děsit. Dovolte, abych vám řekl, jak k politováníhodné události se zeleným jedem došlo. Před několika staletími se po vážných událostech rozhodlo, že se vytvoří exoskelet na té nejvyšší úrovni tehdejších znalostí a postupně ho obdrží všichni. Od té doby ho mají všichni nově narození. Ohromným úsilím celé civilizace se podařilo vyvinout malý zázrak a také vytvořit sofistikovaný systém jeho výroby, rozsáhlou továrnu, zabírající téměř desetinu mateřské planety. Technik, který tehdy dokázal všechno zkoordinovat a dotáhnout do konce, byl brán jako spasitel. Ovšem dnes ho označujeme za ekozločince. Nelze ho však potrestat, neboť již podlehl rozostření... pardon, u vás tomu říkáte, že zemřel. Původní dohoda zněla, že odpad z této továrny, biologicky aktivní a potenciálně nebezpečný, bude po dobu pěti set osmdesáti vašich let

deponován do singularity v jedné nezdravé oblasti nedaleko středu naší galaxie. Bylo to spočítáno tak, že někdy tou dobou dosáhne hmotnost této černé díry hraniční hodnoty a nastartuje se děj inverzní ke kolapsu hvězd. Když se tento děj včas podchytí, změní se singularita na výkonný zdroj energie minimálně na další tisíciletí. Spasitel-ekoterorista však odhalil chybu ve svých výpočtech a zamaskoval to tím, že transmitter nastavil na souřadnice v Mléčné dráze. Šlo sice o téměř dvojnásobnou vzdálenost, ale ta u transdimenzionálního tunelu nemá tak velký vliv na spotřebu energie jako překonání gravitačních vírů v oné nezdravé oblasti. Změnu nastavení provedl tajně a takto to zůstalo téměř pět set let. Díky panu Hopsalovi však zjišťujeme, že jeho zločin byl mnohem větší. Usuzujeme z toho, že zřejmě nastavení transmitteru ještě měnil... Není v naší moci vrátit život gipánům, které tento jed zabil nebo poškodil, můžeme se jen donekonečna omlouvat. Pozemšťané mají v právu takový hezký pojem: účinná lítost. Chceme ji projevit tak, že vás toho jedu zbavíme. A to do poslední molekuly. Na náklady této továrny, vlastně na náklady potomků toho nezodpovědného spasitele, otrávenou oblast plně obnovíme. Snad nám takové pochybení jednou odpustíte... Ještě vlastně vám mám sdělit předpokládanou dobu práce: začnu samozřejmě tím, že do hvězdy přesunu jed z horského jezera a hned potom ze všech louží. Na to mi stačí tak hodina. Mnohem náročnější však bude molekulární filtrace takového množství hmoty. Podle prvotního průzkumu se Sirup vsákl do hloubky půl kilometru. Odhaduji tři až pět dní... Jsou nějaké dotazy?“

Kdo myslíte, že se přihlásil? – Ministr pro vědu:

„Jeden dotaz bych měl. Zbavit se takového množství jedu za tak krátkou dobu bychom sice nedokázali, ale dovedu si to představit. Chápu, že při našich skromných znalostech bude jakékoliv vysvětlení pouhým náznakem, ale mohl byste nám naznačit, jak lze oddělit z hmoty jen určité molekuly? Umíme to, ale jde to pomalu a množství potřebné energie exponenciálně roste.“

„Existuje určitá minimální délka, minimální rozměry kvant. Přibližně pět desítkových řádů nad Planckovou délkou naleznete signatury kvant hmoty i kvant energie, podle kterých se lze řídit. Je mi jasné, že budete odporovat potřebou obrovských energií, se kterými lze pracovat jen ve speciálních zařízeních. Tady si pomohu příkladem: představte si, že máte věc sestavenou třeba z diamantu. Nevíte, co to je, a máte k ní přístup jen zepředu. Abyste se dostali dovnitř, použijete nástroje z těch nejlepších materiálů. Půjde to špatně a pomalu a spotřebujete spoustu energie. Přitom ale kdybyste se podívali ze strany, našli byste tam otvory, kterými byste se dovnitř dostali téměř bez spotřeby energie. Takže gipani i lidé pořád ještě koukají zepředu, já se podívám ze strany a do tří otočení vaší planety bude oblast bezpečná... Případný vděk směřujte tady na pana Hopsala – třeba za to, že mu problémy druhých nejsou lhostejné, a když může, pomůže. Já napravuji jen naši chybu.“

Sek pustil Adamovy hlasivky. Adam se otrepal, zakašláním otestoval, že

své hlasivky zase ovládá, a řekl:

„Teď jsem to zase já... Dovolím si to upřesnit: nepotřebuji vděk, potřebuji vaši důvěru. Víím, že požadují hodně: chci, abyste mi věřili, že gipany nemíním poškodit ani že nedopustím žádnou jejich újmu. Říkám to proto, že bych rád, aby gipani a lidé začali spolupracovat. Nemyslím gipani a Hopsal, byť bych rád, abych byl u vás vždy vítán. Naše civilizace jsou přibližně na stejné úrovni vývoje, takže výměna znalostí nebude jednostranná. Myslím to tak, že vy víte víc než lidé v nějaké oblasti, lidé zase vědí víc v oblasti jiné. Když to dáme dohromady, obě civilizace poskočí dopředu. Je jasné, že to půjde pomalu, protože musíme začít vědeckými obory, ale nakonec se to promítne i do každodenního života jednotlivců...“

U nás se říká, že důležitější než slova a sliby jsou činy. Promyslel jsem postup, který zajistí, že ani jedna strana nebude znát přesné souřadnice druhé planety. Tím zajistíme bezpečí oběma stranám... Nejprve však dořeším ty pozemšťany z budoucnosti. Také se musím ozvat přátelům, že jsem naživu. Za nějaký čas bych k vám přiletěl, já sám svou malou lodí, a vy určíte někoho, s kým probereme další postup. Správné by bylo, aby to byl jeden příznivec a jeden odpůrce. To samozřejmě nechám na vás. Co bych ale potřeboval vyřešit hned, je spojení. Máme společnou realitu, tak zajisté máte určité rádiové frekvence vyhrazené pro důležitou komunikaci. Až se tady zase objevím, určitě by bylo efektivnější, abych se okamžitě identifikoval, místo toho, aby ke mně letěly křížníky nebo se aktivovalo planetární pole. Mohu pana ministra pro vědu o takovou frekvenci požádat?“

Ministr si vyměnil pohled s nejužší postaveným gipánem, který seděl proti Adamovi na honosnější židli než ostatní, povstal a přikývl:

„Souhlasíme. Frekvenci určíme obratem a pošleme to vašemu hvězdoletu. Než přiletíte podruhé, probereme váš návrh. Než zmizíte, pustíme ke slovu také našeho předsedu.“

Předseda vlády povstal. Od ostatních se prakticky nelišil, jen to jeho plandavé oblečení mělo jiné barvy a jiné symboly. Lehce se uklonil a promluvil jazykem lidí stejně dobře jako ministr pro vědu:

„Chtěl jsem jen poděkovat za odstranění toho zeleného jedu a panu Hopsalovi za jeho nezištnou snahu. Možnost spolupráce s jinou civilizací je velice lákavá a už předem říkám, že k ní určitě přistoupíme. Na vás, pane Hopsale, bude, abyste přišel s postupy, jež rozptýlí naše nejistoty a obavy. Podle historických záznamů... [...]° Ještě jednou vám oběma děkuji.“

* * *

Amanda byla ve své kanceláři, ale už toho měla dost a zvedla se od stolu s úmyslem jít na oběd, a kdyby to nepomohlo, ještě se projít po Brumlanu. Třeba ji konečně něco napadne.

Udělala tři rychlé kroky ke dveřím, ale málem si o ně rozbila nos, protože

---

6 Tři tečky v závorkách nahrazují text na několik dalších stran, protože tento gipán je důležitý politik a velký řečník. A na to není ani autor a určitě ani čtenář zvědavý.

ty se neotevřely. Na krok odstoupila, ale než se mohla počítače zeptat, ozval se sám:

„Promiňte, madam, jste hrozně rychlá. Jsem rád, že jste zastavila včas. Za dveřmi máte právě vstupující návštěvu a chtěl jsem zabránit srážce. Navíc bych chtěl zmírnit váš šok, který logicky nastane.“

Amandě to zapalovalo rychle. S jasným podezřením se zeptala:

„Kdo je to, Cibe?“

„Váš muž.“

Amandy se stále držel bojový duch:

„Tak otevři, ať ho můžu zaškrtit!“

„Madam???“

„Tak sakra otevři!“

Dveře se otevřely a manželé si padli do náručí.

„Ty rošťáku jeden, kam ses mi ztratil? Myslela jsem, miláčku, že jsem o tebe navždy přišla!“

Tiskl ji k sobě a přes sevřené hrdlo nedokázal protlačit ani slovo. Teprve teď mu docházelo, co musela vytrpět, zatímco pro něho to byl pouhý půlden. Také si uvědomil, jak se jí bude zdát chladný. To nesmí připustit!

Zatlačil ji do místnosti a počítač dveře zavřel. Přitiskl ji ke stěně a líbal jí, div že ji neudusil. Konečně také dokázal něco říct:

„Jsem celý, jsem v pořádku, jsem zpět!“

Znova ji k sobě tiskl, že se nemohla hnout, a ona ještě stisk zesilovala. Tak se vzájemně dusili skoro pět minut, až se Adam odvážil vysvětlit:

„Dostal jsem k dispozici jen deset minut... Teprve před dvěma hodinama jsem mohl zavolat Seka, Bogova kolegu, který svolil k přesunu, ale budu muset zpět. Omlouvám se, ale nezmlizel jsem dobrovolně. Ustrašení gipani se obávali, že jsem předvoj invaze, a uzavřeli mě do bubliny se zpomaleným časem. Nepoznal jsem to, dokud neskončila jednání. Dopadla však dobře: našel jsem pro lidi civilizaci na podobném vývojovém stupni. Také první krok už byl učiněn – mluví teď po našem stejně dobře jako já nebo ty. Jsi v pořádku, má lásko? A co ostatní?“

„Jsem v pořádku, ostatní taky. Ale bez tebe to hodně dře! Kam se musíš vrátit?“

„Amina stojí na astroportu u jejich hlavního města. Mám teď na palubě androida ze třicátého století, kterého musím vrátit k ostatním. Jak to vypadá tady?“

„Oldverz tě letěl na Sarpedon hledat. Už tam musí být, ale samozřejmě netuším, kde teď je a co dělá.“

„Promiň, ještě potřebuju kus eneritu. Cibe, spoj mi Stena!“

„Sten na příjmu. Počítač se zbláznil nebo to seš vážně ty?“

„Jsem to já, Bog mě sem přenesl jen na pár minut. Stene, potřebuju nutně kousek holého eneritu. Ideální by byl nějaký odštěpek, co by se podobal krystalu. Jsem u Amandy v kanceláři. Kde seš ty?“

„Samozřejmě v laboratoři. Kousek eneritu mám, donesu ti ho.“

„Prosím rychle!“

Miláčku, potřebuji den dva na vyřízení všech těch věcí. Potom ty šílené tři týdny na zpáteční cestu...“

„Adame, chci být s tebou zavřená v té kovové ponorce!“

Teď ho opravdu zaskočila! Kdo povede kolonii? Zbýl jen jeden člověk:

„Cibe, spoj mi Tenkého... Ahoj, Alane. Nezbláznil ses ani ty, ani počítač. Bog mě sem na pár minut přenesl, abych dal o sobě vědět, ale musím se vrátit, abych dořešil rozdělané věci... Promiň, snad pochopíš, že si na pár týdnů s sebou беру svou ženu. Svěřuji ti kolonii. Vynadat mi můžeš, až se vrátím. Ještě jednou prosím za prominutí. Moc děkuju. Ahoj.“

„Už jenom to mi scházelo! Ale postarám se, ahoj.“

Ještě tu byl další problém:

„Cibe, je nějaký robot volný?“

„Ano.“

„Pošli ho do skladu pro dva zásobníky do syntezátoru. Ať je sem přinese! Ale musí poklusem, za pět minut mě Bog přenese zpátky.“

Udýchaný Sten stál za dveřmi za necelé tři minuty.

„Děkuji, příteli. Nezlob se, teď nemám na vysvětlování čas.“

Zanedlouho se dostavil také Ajax se zásobníky.

Seku, jsi v dosahu?

Ano. Deset minut je pryč.

Bud' tak hodný, přenes se mnou do Aminy i mou ženu a také ty zásobníky, abychom neumřeli hladu. Je to pro mě důležité, pěkně prosím.

Jak si přeješ, pro mě je to drobnost...

+ + +

14. Dostaveníčko u měsíce

Amanda se držela Adama jako Káča čerta.

Pustila se ho až leknutím, když v pilotním křesle, kde obvykle sedávala ona, spatřila to monstrum. Však také TaPin hned věděl, kolik uhdilo, pomalu se zvedl z křesla a uklonil se jí.

„Madam... TaPin jméno mé.“

„Hopsalová, těší mě!“

Narovnal se, hlavu až u stropu, a udivilo ho, že se ta kráska usmívá, se zalomeným krkem mu beze stopy strachu hledí do očí a podává mu ruku. Včas si vzpomněl na Adamovu žádost a ruku jí stiskl sotva na dvacet procent. Adam se zasmál, podíval se Amandě na ruku a zatvářil se uznale:

„Děkuji, TaPine, že jsi mé ženě neudělal na ruce plovací blány.“

„Posaďte se,“ otočil TaPin rukou pilotní křeslo, „já postojím... A jak to teď vypadá, Adame?“

„Dobře. Teď budeme řešit těžaře... Posaď se na tu sklápěcí věc na zdi, snad to vydrží... Evo, dali ti gipani tu komunikační frekvenci?“

„Ano. A nejen to – zatímco jsi byl doma, přenastavili své komunikační prostředky i na přenos obrazu.“

„Výborně, spoj mi je.“

Gipani na obrazovce seděl u malého stolu v malé místnosti – vypadala jako narychlo vyklizený sklad. Věděl dobře, co na obrazovce uvidí, co má dělat a říkat. Rychlost, s jakou se po Gapenu šířil jazyk pozemšťanů, byla vážně ohromující.

„Gapen na příjmu.“

„Jste vážně rychlí. Hopsal má všechno hotovo a chtěl by odstartovat.“

„Start povolen, pane Hopsale. Ruším silové pole. Šťastnou cestu.“

„Děkuji. Nikam mi neutečte, za pár hodin jsem zpět.“

„Budu se střídat s kolegou, ale vždycky tady někdo bude.“

„Děkuji... Evo, start povolen.“

Za všechno ti, Seku, děkuju. Přeju ti úspěch, ať ti všechno vyjde, jak sis naplánoval. Možná se ještě uslyšíme. Ahoj a pozdravuj ode mne, prosím tě,

Boga.

Bud' zdrav, Adame. Rád jsem tě poznal.

Náhle, až se všichni lekli, se Amina ocitla ve vesmíru. Evě bylo hned jasné, co se stalo, a lakonicky oznámila:

„Bog si hraje! Jsme dva a půl milionu kilometrů od Gapenu, zapínám hvězdný pohon. Rychlost osmdesát devět procent, přechod do subprostoru za třicet sekund.“

* * *

TaBerk dokončil své vyprávění.

Pozemšťané vypadali, jako by se právě probudili z těžkého snu. Probuzení dva těžaři, kteří již nějakou chvíli kolem TaBerka kroužili, se postavili každý z jedné strany a nechali si zobrazit schéma, které TaBerk vypálil do krytu elektrárny na Sarpedonu.

„Nakreslils to dobře,“ řekl jeden.

„Ale nejednoznačně,“ řekl druhý.

„Dalo se to použít i zrcadlově obráceně!“ přisadil si první.

„Takže blbě,“ zhodnotil to druhý.

TaBerk si pokoušel představit otočený nákres, ale fantazie mu selhávala.

„Takže to mohl přečíst opačně? Kam to směřuje?“

„Ty to nevidíš?“ podivil se první.

„Ke Gapenu přece!“ konstatoval rozhodně druhý a smutně kýval hlavou.

„To snad ne!“ zděsil se TaBerk.

„Ale jo!“ ujistil ho první.

„Co budeme dělat?“ zděsil se Oldverz. Z TaBerkova vyprávění usoudil, že gipani jsou krvelační válečníci, ke kterým není radno se přibližovat.

„Budu tam muset zaletět,“ řekl rozhodně TaBerk.

„Chcete vyvolat další konflikt?“ ozvala se pochybovačně Anastázie, „Nejspíš to bude zbytečné – určitě ho nenechali tři měsíce v lodi! Ale pak by mu museli vytvořit dýchatelnou atmosféru a vyrobit přijatelné jídlo. Proč by to dělali?“

„Ať bude výsledek jakýkoliv,“ začal Oldverz, „musíme tam za...“

„Kapitáne, další loď v soustavě,“ hlasil NSH a vzápětí nadšeně vykřikl: „To je Amina! Pan Hopsal hlásí, že je živ a zdrav a veze pro těžaře překvapení.“

Všichni zajásali. Oldverz hned poznal, že si všichni tři těžaři v kabině výsadkového modulu uvědomili, že se brzy osobně setkají s Hopsalem. Bylo to na nich zkrátka vidět.

Za dvacet minut, po krátkém subprostorovém skoku, zakotvila Amina nedaleko TRAKTORU a na jeho virtuální telestěně se ukázala kabina.

„Rádi vás vidíme, pane Hopsale,“ zajásal Oldverz, ale hned se podivil: „Kde jste přišel ke své ženě a tomu těžaři?“

„TaBerkovo schéma jsme pochopili zcela opačně a vynořili jsme se u jistých gipanů.“

„O těch už víme,“ přikývl Oldverz.

„Pak také víte, že se u nich vyskytoval Sirup, který má na ně děsivé účinky. Zavolal jsem Boga, aby svůj odpad uklidili, a ten mě přenesl na chvíli do Brumlanu – tam se na mě přilepilo tohle krásné klíště a musel jsem ho vzít s sebou. Velitele výsadku zajali při pokusu o loupež Sirupu a teď se ho rádi zbavili. Jistý TaBerk by měl těžařům velet – už jste s ním mluvili?“

„Ano, zrovna s ním mluvíme... Počítači, rozděl obrazovku a spoj povrch i Aminu.“

„Dobrý den, pane Hopsale,“ postavil se TaBerk málem do pozoru. „Odpusťte mi tu zničenou zpracovatelskou linku... Omlouvám se také i za to nedotažené schéma.“

„Dobrý den. Odpouštím vám, omluva přijata. Vždycky mě těší, když vím víc než druzí. Vy totiž za tu havárii nemůžete. Linka se postaví znovu a nedotažené schéma nakonec bylo pozitivní, pomínou-li to, že mě na tři měsíce lapili do stázového pole.“

„Jak to, že za tu havárii nemohu?“

„Víte co – povolte mi přistání, ať se váš velitel může ujmout funkce. Já se s vámi rád seznámím a na místě vám to řeknu.“

„Samozřejmě. Můžete přistát na ten plácek nějakých sto metrů za naším modulem. Všude tu je pevná skála, bez problému vás unese.“

„Děkuji. Než to udělám, ještě dořeším záchrannou výpravu: kapitáne Oldverzi, podejte prosím hlášení o vaší cestě.“

„Hvězdolet TRAKTOR, pan Newman DUHU nedá z ruky, má jen základní posádku. Toreová získala od Fytona informace o událostech na Sarpedonu, ale jak vidíte, my jsme TaBerkovo schéma přečetli správně. Jsme zde teprve chvíli, jen jsme se dozvěděli celou tu neuvěřitelnou anabázi těžařů. Jsem rád, že jste zde a nebudu muset letět na Gapen. S velkou radostí nechám takové věci na vás.“

„Děkuji. Děkuji také vám, Anastázie, že jste se nebála navázat tu podivnou komunikaci s Fytonem. Dovolte otázku: jak vám to klapě s Lucienem?“

„Udělal jsem to ráda,“ odpověděla Anastázie obratem a dokonce se usmála. Adama především potěšilo, že se v jejích očích neobjevil obvyklý odpor k jeho zvědavým otázkám. Anastázie pokračovala:

„S Lucienem nám to jde skvěle. Už čekám jen na to, až mě požádá o ruku, a pak se přestěhujeme do Brumlanu.“

„No teda – tři měsíce a všechno je jinak. Překvapuje mě, že se Lucien tak rychle odhodlal s vámi všechno probrat.“

„Ale ono to je jinak! Ve skutečnosti jsme o tom s Lucienem ještě nemluvili. Ale jelikož nejsem bl... To málo, co mi už řekl o smlouvě mezi vámi, stačilo, abych si domyslela, kam směřujeme.“

„Aha... Jsem rád, že rozumíte, ale takhle to je špatně. Vy čekáte, až se vyjádří, ale přitom všechno víte, on sbírá odvahu k rozhovoru, kterým vás bude k něčemu nutit, což je věc, o které ví, že ji bytostně nesnášíte. Je snad těžké pochopit, že na základě vašeho dřívějšího chování má obavy z vaší reakce? Jak může vědět, že vám je všechno jasné?“

„Dobře, zamyslím se nad tím,“ přikývla Anastázie místo výbuchu. „Ani vaše

moudré rady ale nechci probírat před ostatními.“

„Další nebudou. Stačí, že jste si uvědomila problém, vyřešit si ho stejně musíte sama... Kapitáne Oldverzi – vrátíte se obratem na Doru a informujete pana Newmana. Prosil bych osobně, ne přes rádio. Všichni si prosím uvědomte, že těžaři i gipani musí zůstat tajemstvím. Především pak jejich pozice. Jen tak mohu dodržet, co jsem gipanům slíbil – že ani jedna strana nebude znát pozici mateřské planety té druhé, dokud se na tom nedohodnou.“

Oldverz vyvalil oči:

„To jako chcete, aby lidé navázali s gipany diplomatické styky?“

„Ano. A nejen diplomatické. Musíme si začít vyměňovat znalosti. Od matematiky přejdeme k fyzice a chemii a postupně budou následovat další obory... Oldverzi, pana Newmana stačí informovat jen v hrubých rysech, podrobně s ním všechno proberu za měsíc já. Troufám si tvrdit, že pro něho přivezu od gipanů objednávku minimálně na jeden hvězdolet. Vy se vrátíte k běžnému režimu, ale určitě už vidíte, že se chystají velké změny... Ještě jednou děkuji vám i celé posádce. Já se vrátím, až to tady dořeším. Na shledanou doma. Potvrďte rozkaz, kapitáne.“

„Potvrzuji okamžitý návrat domů. Na shledanou, pane... TaBerku, TaPine – přeji vám i všem těžařům dlouhý život. Sbohem.“

* * *

Když TRAKTOR opustil soustavu, přistála Amina na Základně, TaBerk prošel dekontaminací a v pilotní kabině se pozdravil s TaPinem. Oba ujistili Adama, že během jednání klidně zůstanou stát. Adam se otočil s křeslem do kabiny a začal:

„V naší době je v soustavě Sarpedonu obsazena také druhá planeta. Rostlinná bytost jménem Fyton, která zabírá celou planetu, se bavila vytvářením gravitačních vírů a jednomu takovému se připlctl do cesty váš modul hned při vstupu do soustavy. Proto jste se, TaBerku, té havárii vyhnout nemohl. Fytone to velmi mrzí. Zajistě se vám později omluví sám.“

„Myslíte, až budeme stavět novou linku? Předpokládám, bylo by logické, že to budete po nás chtít.“

„Ano, chtít to po vás budu. TaPin mě během cesty z Gapenu v rychlosti seznámil s tím, jak jste se na tomhle měsíci ocitli a zařídili. Vysvětlil mi, že i přes to, že je vás tak málo, vybudovali jste továrny, které jsou schopné vyrobit jakýkoliv materiál, jaký je dnes na Zemi znám. Takže nemusím na Sarpedon nic vozit, máte k dispozici jak suroviny, tak energii. Samozřejmě také loď pro dopravu... TaPin mě také seznámil s vaší situací. Řešil se důvod konfliktu s gipany, takže vím o časovém limitu, který vám byl vymezen. Už jsem zmínil, jak mě baví vědět víc než jiní. Pevně doufám, že je to tak i tentokrát. Podívejte!“

Adam natáhl pravou ruku k těžařům a rozevřel dlaň. Oba těžaři zírali ze svých dvou metrů dvaceti na ten zázrak – nepravidelný zelený krystal. Enerit, který dal Adamovi Sten na Hopsince.

„Kde jste k němu přišel, pane?“ žasl TaBerk. „Má být vynalezen až za šedesát let!“

„Řekl bych, že ve vašich historických záznamech je drobná chyba. Za oněch šedesát let nebude enerit vynalezen, ale až tehdy ho dostanou pozemšťané do ruky. Což je pro mě dobrá zpráva: není to tak dlouho, co jsem s jeho vynálezci řešil jeho vojenské zneužití, které hrozí ve chvíli, kdy se ho zmocní pozemšťané nebo jiné kolonie... Vy mi řeknete přesné rozměry a já vám dodám nabitý krystal. Konečný produkt. Šém, jak tomu říkáte.“

„To nebude jen tak. Co za to budete chtít, pane?“

„Těžaře, TaBerku, vás všechny.“

„Jak to myslíte?“

„Nabízím vám nejen energetické krystaly, ale i planetu, kde budete dostatečně izolovaní od lidského vesmíru a zároveň budete lidem i sobě užiteční. Nabízím vám dlouhý život na Sarpedonu výměnou za těžbu calositu... No, TaPine, tenhle výraz už znám! Uvědomil sis souvislosti, nejspíš to tak ve vaší době je.“

„Ano. Sarpedon byl zakládajícím členem Svazku Ramene Orionu, významný dodavatel calositu a nejuzavřenější známá společnost. Vždycky se prezentoval jako samostatná, s lidmi spřízněná civilizace, přestože žádného obyvatele Sarpedonu nikdy nikdo neviděl. A teď už také vím, proč... Nemůžeme odmítnout, TaBerku.“

„Nemám to v úmyslu, TaPine. Já jen žasnu nad tvými znalostmi.“

„Hmm...“ zabručel TaPin a otočil se čelem k TaBerkovi. „Chceš těžařům dál velet?“

„Ne. Proto jsem dvojnásob rád, že jsi to přežil a vrátil ses. Rád bych zůstal tvým poradcem, minimálně přes vědu. Rád bych se věnoval stavbě těžební linky pro pana Hopsala.“

„Jak si přeješ, vrátíme se k původnímu systému velení. Ještě jednu věc ale musím vyřešit: neuraz se, Adame, ale musím tvé tykání odmítnout. Přestože budu těžařům velet, nechci se nijak extra nad ně vyvyšovat. Tykání s tebou by však vytvořilo příliš velkou propast. Už to, že si podáme ruce, bude pro těžaře něco tak neuvěřitelného, že nikdo nebude proti stěhování nic namítat.“

„Chápu, k urážení není důvod. Mám však problém s něčím jiným. Nebo spíš výčitky svědomí.“

„Ven s tím, pane. Řekněte to jasně a zřetelně!“

TaPin se zasmál Adamovu překvapení:

„Říkáte to pomalu na každém druhém videu, které se dochovalo, tak proč to nepoužít.“

„Ach jo... Souhlasili jste s těžbou a dodávkami calositu příliš snadno. Neodpovídá to mému poznání rychlosti uvažování těžařů, byť jsem měl k dispozici jen jeden vzorek a ještě jen na chvíli. Není to trochu moc: calosit na věčné časy za pár krystalů každých padesát let?“

TaBerk ale reagoval obratem. Než TaPin otevřel ústa, řekl:

„Život pro třiapadesát bytostí za trochu horniny vytěžené automatickou

linkou? Spíš bych řekl, že to *my* bychom měli ještě něco přidat.“

„Nezapomněli jste na něco?“ ozvala se Amanda a otočila se s pilotním křeslem do kabiny. Celou dobu pozorovala na teletěsně neutěšený povrch měsíce a všichni na ni zapomněli.

„Co máš na mysli, miláčku?“

„Fytona. De facto je to jeho hvězdná soustava. Nejdřív mu tam udělali bordel Altuřani, pak ho trápili a málem zabili jejich roboti, potom jsme se tam nastěhovali my a teď tam budou těžaři. Nazýváš ho přítelem, ale jednáš bez jeho souhlasu nebo přinejmenším bez jeho vědomí.“

A těžaři jen zírali: jak do toho *panu Hopsalovi* někdo může takhle kecat? Adam se usmál a zakroutil hlavou:

„Máš pravdu jen částečně, Ami, vím, jak to vypadá... Však jsem si ty tlaky uvědomil hned na začátku. Od začátku hledám kompromis mezi potřebou calositu a neubližováním Fytonovi. Nejenom já! Probral jsem to s ním křížem krážem, a přestože jsem o něm teď nemluvil, stále jednám ve shodě s jeho názory... Ale připomínka souvislostí také není na závadu, protože těžaři musí tento stav respektovat. Ať postavíte novou linku na jakýchkoliv principech, ze Sarpedonu nesmí nic unikat, jako se to dělo Altuřanům. Nesmíte nijak Fytona ohrožovat. Ani obtěžovat, třeba hlukem.“

Poslední věta byl dobrý test těžařského smyslu pro humor. Minimálně u TaPina a TaBerka byl dostatečný. Také Amanda se zasmála, ale hned se vrátila k vážnému výrazu:

„Můžu něco navrhnout?“

Adam ji ujistil:

„Samozřejmě. Co tě napadlo?“

„Že by se těžaři mohli zapojit do obnovy Fytonova prostředí. Třeba znají nějaké metody pro boj s kontaminací těžkými kovy v planetárním měřítku.“

„Souhlasím, to není špatný nápad, ale tohle už opravdu nelze řešit bez Fytona. Jsme tedy domluveni, TaPine?“

„Ano, pane. TaBerk připraví návrh zpracovatelské linky a s dalšími pak rozvržení budov budoucího města. Pár desítek let to bude jedno, ale až se k Sarpedonu kolem roku dvě stě deset dopracují první pozemšťané, nesmí být poznat, že nás není ani šest desítek.“

„Ještě malá poznámka, pane,“ obrátil se TaBerk na Adama. „Dalo by se říct, že jsem se tu nudil, takže plán na linku už mám dávno hotový. Pan Oldverz mi poskytl přesné specifikace, podle kterých plán doladím, ale počítejte s přibližně trojnásobným těžebním výkonem, než měla ta původní.“

„S tím, že se na Sarpedonu usídlíte, jste ale počítat nemohl, musíte promyslet také její umístění vůči rozvoji města na sto let dopředu.“

„To bude jednoduché – TaPin Sarpedon zná z mise, které se kdysi dávno zúčastnil. Je logické, že se to pokusíme maximálně napodobit.“

„Když se ví, jak na to, je to prosté,“ přikyvl TaPin. „Veškeré stavby na Sarpedonu jsou na pilotech, zapuštěných do velké hloubky. Díky tomu se může město neustále rozrůstat a přitom blokuje sotva jedno promile povrchu pro těžbu.“

„Skvělé! A časově to odhadujete jak, TaBerku?“

„My přesídlíme hned, ale přemístit a znovu zprovoznit naše továrny bude trvat dlouho. Jednotlivé části linky začneme připravovat hned po přestěhování a do konečné montáže se pustí všichni těžaři. Celkem počítejte tak jeden pozemský měsíc. Hmm... tři týdny.“

„Tak moc zase spěchat nemusíte. Návrat mi bude trvat tři týdny, pak se budu muset seznámit s aktuálním stavem vesmíru po mé čtyřměsíční nepřítomnosti a dát místní věci do souladu s vaší přítomností na Sarpedonu. Například budu muset všechno vysvětlit na Ikárii, aniž bych prozradil váš skutečný původ. Budu muset dát dohromady ekonomický přehled a předložit jim finanční plán, ze kterého bude patrné, že na tom zbohatnou, protože jediné tak snad překousnou, že o Sarpedon přijdou. I kdybych odeslal nákladní hvězdolet obratem, dřív než za dva měsíce tady nebude... Nad čím pak přemýšlíte, TaPine?“

„Už zase přemýšlím nad tím, kde je hranice mezi nevměšováním se do současné doby a poskytnutím informací o nebezpečí, které vám hrozí a o němž vím. Vyšlo mi tohle: když jste zmínil tu Ikárii, pane, dejte si velký pozor na radního Rebíčka. Nevěřte mu ani dobrý den.“

„Zatím ani nevím, že někdo takový na Ikárii je, ale děkuji. Takových varování už jsem slyšel desítky – lidé se pomlouvají navzájem naprosto běžně. Snad vás potěší, že budete první, jehož upozornění беру vážně a hodlám se jím řídit.“

„Vaše rozhodnutí je logické, pane,“ usmál se TaPin. „Kdybyste ho ignoroval, nebyl byste to vy... Jaký bude další postup?“

„Nemám v úmyslu zasahovat do vašich pravomocí, ale dovolím si to naznačit komplexně: TaBerk vystoupí a dá probudit všechny těžaře. S vámi, TaPine, poletíme zpět na Gapen. Navážete oficiální styky s gipany. Potom zaletíme za Fytonem a všechno mu vysvětlíme. Až se vrátíme, tak asi za tři čtyři hodiny, shromáždíte těžaře do vašeho hvězdoletu – předpokládám, že s ním přistanete a budete do něho stěhovat své věci. Před shromážděním si s TaPinem podáme ruce, klidně i s vámi, TaBerku, budete-li chtít, a všem oficiálně vysvětlíme, kam bude vaše malá civilizace směřovat. Já pak odletím a dál to bude na vás. Souhlasíte s tím, pánové?“

Těžaři si vyměnili pohled, rádiovým kanálem možná i nějaká data, ale z Adamova pohledu přikývl TaPin ihned:

„Souhlasíme se vším – kromě toho oslovení.“

„Proč? Jste snad nějaké slečinky?“

+ + +

15. Příprava na budoucnost

Amina se ponořila do subprostoru.

Adam vysvětlil TaPinovi, co je třeba udělat:

„Navážeme oficiální styky s gipany. Hvězdolet, myslím výsadkový modul, máte, můžete vystupovat jako samostatná civilizace, tedy vyslat delegaci. Ale to až se zabydlíte na Sarpedonu. Teď se jim jen omluvíte za tu krádež. Kolik vás je, jim říkat nebudeme, ale důvod, proč žádáte maximální utajení své existence, jim sdělit musíme. Smlouva, kterou jednou přiveze delegace, bude představovat okamžik nula a bude směřovat jen do budoucnosti. Bude co nejjednodušeji říkat, že ani jedna strana nic po druhé nepožaduje a nemá vůči ní nepřátelské úmysly. Po podpisu smlouvy se už vidět nemusíte. Jedině že by aktivita vzešla ze strany gipanů. I kdyby odmítli zakoupit subprostorový hvězdolet od nás, jsou schopni si ho postavit sami a mohou se u Sarpedonu objevit kdykoliv. Teď mě napadá, že by se TaBerkovi měla připomenout konstrukce obranných systémů. Přinejmenším silového pole. Sarpedon nesmí být vydíratelný. Nikým!“

„Co myslíte, pane, jak velké nebezpečí od nich hrozí?“

„Všechny myslící bytosti posuzují tutéž realitu a každá vnímá výhodnost či nebezpečnost aktuálního stavu. Kdy se rozhodne k akci, tedy kdy se pokusí tento stav změnit, závisí na mnoha věcech – včetně těch abstraktních, jako je morálka. Gipani ve srovnání s lidmi nejsou žádní válečníci, jsou to rození pacifisti, ale vůči jiným civilizacím to platit nemusí. Aktivní spolupráce s jiným druhem ještě nikdy v jejich historii nenastala, tak si myslím, že ani oni sami neví, jak se budou vztahy vyvíjet. Nesmíme zapomenout, že to samé platí o lidech. Proto chci vybudovat jednacím místo, které by žádným způsobem nesouviselo se Zemí nebo Gapenem. Nejhloupější by bylo, kdyby se nacházelo na spojnici Slunce – Gepar... Proč na mě tak koukáte, TaPine?“

„Pořád mě překvapuje, jak přesný obraz o vás budou mít lidé i za sto let. Protože ať chceme, nebo ne, historie zkresluje – někdy v kladném, někdy v záporném smyslu. A ještě má tendenci zdůrazňovat extrémy. Kolikrát až nesmyslně. Každou postavu z historie lze zneužít. Vaše vyjádření, vaše názory jsou v souladu s obrazem, kterým jste prezentován v naší době. Příčinnost je vlastně obráceně, ale to už je jedno.“

„To mě samozřejmě těší, ale není to nic, co bych mohl ovlivnit, protože

budu mrtvý stejně jako miliardy přede mnou. Rozhodně si o lidské povaze nic nenamlouvám a není důvod, abych si něco namlouval o gipanech nebo těžařích. Nebo o sobě. Nemám...“

„Poslouchejte, vy dva filozofové,“ přerušila ho Amanda a ukázala na číslo v rohu teleštiny. „Za chvíli se vynoříme, tak se soustředte!“

* * *

Amina se vynořila a Adam ihned nechal Evu spojit se s Gapenem na VIP frekvenci. Ve vyklizeném skladu seděl tíž operátor:

„Vítejte zpět, pane Hopsale. Co pro vás mohu udělat?“

„Dobrý den. Mám zde zástupce civilizace těžařů, přesněji jejího nejvyššího představitele, který by rád sjednal předběžnou dohodu s vámi. Mohu žádat o spojení s předsedou vlády?“

„Můžete, pane Hopsale... Ještě ani nestihl odejít z vládního sálu, spojuji.“

Obrazovka na několik sekund zhasla, ale pak se na ní objevil jednací sál s tím velkým, půlkulatým stolem. Nejvyšší gipan stále seděl ve svém vyvýšeném křesle a překvapeně hleděl do kamery:

„Jste velmi rychlý, pane Hopsale. My jsme se ale ještě k ucelenému závěru nedopracovali.“

„To nevadí, pane předsedo, má návštěva se týká něčeho jiného. Pořádek dělám postupně, a protože domů to mám daleko, nejprve bych rád uzavřel místní věci... Nejprve tedy těžaře. Proč se chtěli dostat k Sirupu, víte, proč s vámi nekomunikovali, taky víte. Souhlasili jste s tím, že tato historie je uzavřenou kapitolou. Otevřeně jsem vám udal souřadnice planety Sarpedon a ve spojení s ní jsem vám všechno řekl. Ode dneška se začala psát nová kapitola jejich dějin a já vás přiletěl informovat o novém stavu...“

Adam kývl a TaPin vstoupil do záběru:

„Tuto bytost již znáte. Je to nejvyšší představitel malé civilizace těžařů, která právě osidluje Sarpedon. S ministrem pro vědu, a předpokládám, že je o tom informována celá vláda, jsme se jednoznačně shodli na tom, že by bylo velice nebezpečné, aby o těžařích lidstvo vědělo. Také jsem podrobně vysvětlil, proč ani o aktivitách na Hopsince, ani o mých aktivitách na Sarpedonu lidstvo nic neví. Není to tedy nějaký figl, kterým bych chtěl popřít svůj slib, že lidé se ode mne souřadnice Gapenu nedozví. Těžaři si sami uvědomují, že se před vesmírem musí uzavřít, a potvrdili mi, že to tak je i v jejich době. Předávám slovo představitel těžařů.“

„Dobrý den, pane předsedo. Vrátil jsem se domů a ujal jsem se opět své funkce. Na rozdíl od ostatních těžařů sice mám zkušenosti s velením, ale nejsem diplomat. Vyjádřím se proto jednoduše: ani já, ani jiní těžaři nemáme zájem na nějakém nepřátelství. Na druhou stranu musíme dělat, že tu nejsme. Důvody vám jsou známy, takže je vám jasné, že když vám nenabízím spolupráci, není to ze zlé vůle. Souhlasil byste s takovým zněním budoucí smlouvy?“

„Trochu moc krátké, ale výstižné. Kdy máme očekávat vaši delegaci?“

„Ano, přesně tak bychom měli postupovat. Připravíme návrh smlouvy v obou řečech a přiletíme k vám přibližně za tři měsíce. Chci vás ujistit, že přiletíme malým člunem, nikoliv tím těžažským obrem. Víte sami, že nemá žádné zbraně. Smíme pro přímý kontakt použít tuto frekvenci?“

„Ano, uděláme to, jak navrhujete.“

„Dovolte ještě malé upřesnění. Tak říkajíc soukromé, neoficiální, které ve smlouvě nebude.“ Když předseda neprotestoval, TaPin pokračoval: „Musíme dělat, že tu nejsme, ale v budoucnu se může přihodit něco, co bude na gipany už moc. Chci vás za těžaře ujistit, že když přijdete se žádostí o pomoc, neodmítneme vás. Mluvíme o nějakém průšvih, o vnějším nebezpečí. Do vašich vnitřních sporů v žádném případě zasahovat nebudeme. Z mé strany je to vše. Děkuji.“

„Jsme dohodnuti. Až budete připraveni, přiletěte se smlouvou do Gaponu, smlouvu doladíme a stvrdíme... Co se týče jednání s lidmi, pane Hopsale, budeme potřebovat hodně času – ne hodiny, ale dny.“

„Však já vyřídím ještě pár věcí a poletím domů. Proto těžaři přiletí se smlouvou až za tak dlouho, protože přiletím s nimi. Budou jednat o své smlouvě, já si promluvíme s vašimi zástupci a předložím své návrhy, respektive návrhy pozemské vlády. Je tu však ještě jedna nedořešená věc: jak se na setkání s lidmi dopravíte? Na první setkání bych vás mohl dopravit já, protože chci být garantem těchto jednání, ale na další byste měli doletět sami. Chcete oprášit své dřívější návrhy a postavit vlastní hvězdolet, nebo ho zakoupíte od nás? Přejmenším alespoň ten první.“

„Konečně alespoň jedna věc, kterou jsme vyřešili. Politici i technici se rychle shodli, že takhle složitý stroj by měl být náš. To víte, politici se bojí nějaké skryté funkce, technici zase techniky, která má s tou naší společně jen fyzikální zákony... Takže vás poprosíme o dopravu na jednání, bude-li vaše vláda souhlasit, ale hvězdolet musíme postavit vlastní. Ve skutečnosti jsme se už pustili do přípravy – první, co bude třeba udělat, je aktualizace plánů podle současného stavu našich znalostí.“

„Jak si přejete, rád to pro vás udělám. A naše vláda souhlasit bude – lidi už pár století tíží myšlenka, že jsou ve vesmíru sami. Rádi se toho břemene zbaví... Ale technické potíže, které nás čekají při přepravě vaší delegace, také nebudou malé – už jsem říkal, že nám cesta trvá tři týdny. Místo setkání bude sice na půl cesty, ale také dost stranou. Počítejte s dvanácti dny cesty tam a dalšími dvanácti dny zpět. Nemáte-li potravinové syntezátory, budeme muset upravit ty naše. Také delegace by neměly být moc velké, řekněme tři až pět gipanů.“

„Tak nad tím se technici také zamýšleli a řešení je jednoduché: použijeme stejnou kličku jako při jednání s vámi – delegace bude ve stázovém poli, pro ně bude cesta trvat jen čtyři hodiny. Pak jim stačí malá svačina. Časový koeficient bude čtyřikrát menší než u vás, takže potřebný zdroj bude velmi malý. Možná by to zvládl i zdroj samotné lodi. Všechno se to vejde do nějakého skladu.“

„Výborný nápad! Však my se k té spolupráci nakonec dopravujeme!

Děkuji, pane předsedo, myslím, že jsme probrali všechno. Na shledanou za tři čtyři měsíce.“

„Rádi vás zase uvidíme, pane Hopsale. A těžaře také. Na shledanou.“

Telestěna zhasla a Adam řekl:

„Evo, ještě chvíli vydrž, zkusím si promluvit se Sekem.“

Ahoj, Adame. Copak chceš?

Aha, jsi ve střehu. Jen se chci zeptat, jak se máš a zda dekontaminace pokračuje podle plánu.

Mám se dobře a všechno běží, jak má. Také jsem mluvil s Bogem. Mrzí ho, že se s tebou zase nemohl vidět, ale řeší komplikovanou věc. Ještě pořád neví – vlastně nikdo z nás neví –, jak to vyřešit.

Když řekneš, při vaší úrovni znalostí, že nevíte, pak jsem rád, že jsem již zmíněná primitivní bytost... Jak jsi slyšel, Seku, s gipany jsem se dohodl a poletím domů... Ted' mě ale něco napadlo: řekni Bogovi, aby se šel zeptat na řešení eksterů. Když nebudou vědět, tak Altuřanů. A když nebudou vědět ani oni, ať si přijde pro radu k lidem. Některé věci je třeba řešit nikoliv silou, ale pohledem ze strany. Sám jsi to říkal při popisu molekulární filtrace. Bog určitě bude rozumět, že to není z mé strany namyšlenost. Někdy bývá pohled hloupějšího pro chytrého pohledem ze strany.

Už ti někdo řekl, že jsi filozof? Ale samozřejmě mu to vyřídím. Ted' je, jak říkají lidé, každá rada drahá. Šťastnou cestu.

Děkuji, Seku. Na shledanou.

„Tak Evo, letíme na Sarpedon.“

„Moment – neměli bychom raději změnit vstupní bod soustavy? Někam mezi první a druhou planetu?“

„Myslíš, že si Fyton zase hraje s gravitací?“

„To právě nevíme.“

„Jak moc to zhorší navigaci? Přeci jen jsme tam nebyli čtyři měsíce.“

„Když se vynoříme na opačné straně hvězdy, než by první planeta mohla být, pak fluktuace nehraje roli.“

„Dobře, Evo, proved'. A poznač si, že to musíme říct těžařům.“

* * *

Fyton se divil:

Ahoj, Adame. Proč se sem plížíš druhou stranou než doted'?”

Ahoj. Nechtěli jsme vletět do tvého víru.

UVědomil jsem si to nebezpečí, a když je tu takový pohyb, raději toho nechám... Jsem rád, příteli, že jsi v pořádku. Měl jsem o tebe strach. Poviš mi, co se vlastně stalo?

Samozřejmě. To schéma, které TaBerk na tom krytu zanechal, jsme přečetli obráceně a vynořili jsme se v obydlené soustavě. Jsou tam dvouruké a dvounohé bytosti, říkají si gipani a planetu nazývají Gapen. V podstatě tvá

soustava, jejich soustava a soustava s těžaři tvoří rovnostranný trojúhelník se stranou přes patnáct světelných let. TaBerk je těžař, přesněji těžařský android z budoucnosti. Po havárii něčeho, čemu říkají dimenzionální transformátor, se propadli do dnešní doby. Proto jsi zachytil, že jde o trosečníky. Mám tady jejich velitele, a to hned z několika důvodů. Než to ale zamluvíme, chci ti říct, že všichni zvaní budou vědět, že se zde mají vynořit ze subprostoru na úrovni první planety. Nechci, aby ses unudil k smrti, takže v hraní s gravitačními víry klidně můžeš pokračovat. Nikomu neublížíš. Navíc tu jsi doma, ostatní se musí přizpůsobit... Toreová tvrdila, že to není jen tak, že je to hra s pravidly.

To ano. Říkám tomu Střelba na kachny.

Chudinky kachny: nejdřív lidi, teď ty.

Adame, upozorňoval jsem tě, že říkat mi vtipy je nebezpečné... Proč tady máš toho těžaře? A co to vůbec znamená?

Android je umělá bytost a těžař je ten, co těží horniny z povrchů planet. Tento těžař se jmenuje TaPin. Přišel jsem tě informovat, že přes padesát těžařů přestěhuju na Sarpedon. Tím, že jsou z budoucnosti, až z roku dvě stě šedesát tři, musí být skryti, především se nesmí přiblížit k Zemi. Máme obavy z časové smyčky, jakéhosi zacyklení časoprostoru. Na Sarpedonu budou těžít calosit – TaBerk postaví novou zpracovatelskou linku. Samozřejmě ze Sarpedonu nebude unikat žádný odpad. TaBerk se za to zaručil a já to budu osobně kontrolovat. Já jsem totiž přesvědčil gipany, že navážou kontakty s lidmi. A protože nemají, zatím, subprostorový hvězdolet, dopravím je na jednaní já. Takže tu budu pečeny vařený.

Zase nějaký nesmyslný obrat. Ale začínám si zvykat... Tak co s tím těžařem?

První věcí bude navázání kontaktu mezi vámi. Víš, jak jsi říkal, že TaBerkovy myšlenky pořád něco rušilo? Budou tu dlouho, tak by alespoň nějaká komunikace měla fungovat. Takže moment, promluví s nim.

Z jeho mozku vnímám stejný chaos jako z TaBerkova...

„TaPine,“ řekl Adam těžaři, který se bavil s Amandou, „seznámil jsem Fytona se situací a pokusíme se o spojení.“

„Já jsem nad tím také přemýšlel a myslím, že vím, jak na to. S největší pravděpodobností to ruší refresh buněk, který se provádí několikrát za sekundu.“

„Aha, něco jako obnova dynamické paměti počítače, která doplňuje energetické ztráty?“

„Přesně tak, jde o energetické občerstvování. V podstatě je to obdoba krevního oběhu člověka.“

„To je geniální! To ale asi vypnout nepůjde, ne?“

„Vypnout samozřejmě ne, ale dost podstatně omezit ano.“

„Takže se takto dokáže těžař zabít?“

„Ano.“

„Nezahrával bych si s takovou věcí, přijde mi to jako přílišný risk.“

„Ale vůbec ne. Totéž se totiž děje při hibernaci, kdy to je mimo vědomou kontrolu.“

„Gipani mně tvrdili, že při hibernaci se všechno vypne.“

„Vypne se většina elektroniky, ale refresh buněk vypnout nelze. Posadím se na sedátko a uvedu se do klidu. Budu přitom neustále opakovat Fytonovo jméno. Vysvětlí mi to, já nevím, jak se mé vyzařování změní, když je myšlení desetkrát pomalejší. Jdem na to, potřebuju asi tři minuty, Fyton by měl vnímat prodlužující se interval rušení.“

Sledoval jsi mé sluchové centrum, Fytone?

Ano. Jsem připraven. Víš, Adame, nikdy ti nebudu moci být dost vděčný za to množství podnětů, které díky tobě mám.

Do týdne budeš mít na Sarpedonu přes dvaapadesát těžařů, a jestli metoda hibernace bude fungovat, nemusíš komunikovat jen s TaPinem. A pokud by ses mě někdy chtěl zeptat, jako se mě neustále ptají jiní, k čemu jsou mi znalosti, pro které nemám žádné využití, pak si vzpomeň, jak povznášející je už jen ta samotná znalost...

Moment! Zdá se, že to bude funkční, skutečně slyším od TaPina své jméno. Pokusím se ho vyzvat k rozhovoru... Výborně, dokonce dokážu komunikovat s ním a zároveň s tebou. To je krása, už nikdy nebudu sám!

Ano, to je pravda, minimálně hodně dlouho. TaPin mi prozradil, že těžaři jsou na Sarpedonu i v jeho době...

Co se děje, Adame??? Tvé vyzařování najednou vypadlo.⁷

Nic, příteli, jen mě zabořila hlava a nějaký ochranný obvod, který mi tam vytvořila Esencie, na to zareagoval. Budeme muset skončit, abych si odpočinul. Posledních dvacet hodin bylo hodně náročných. To podstatné už víš, já vrátím TaPina k těžařům a vrátím se domů. Ještě jsem zapomněl: až se tady těžaři zabydlí, požádej je o pomoc s dekontaminací své planety. Hvězdolet mají a podle TaBerka mají i znalosti. Měj se dobře, příteli, přiletím zase až za tři měsíce.

S tebou se jeden nenudí, Adame. Za vše ti děkuji a těším se na příští setkání. Bud' zdrav!

* * *

Těžařský hvězdolet před několika hodinami přistál na základně. Nyní se padesát těžařů shromáždilo v prostoru nádrže, kde měl být původně umístěn surový Šém od gipanů. Byl to momentálně největší prostor na lodi. Když se všichni vynadivali na *pana Hopsala* ve skafandru, ujal se TaPin oficiálně velení a všem vysvětlil situaci.

Potom se Adam postavil před těžaře, vedle TaPina. Byl to zvláštní pohled: z improvizovaného pódia, podlouhlé, půl metru vysoké bedny od náhradních dílů, hleděl první řadě do očí a těžaři v nejvzdálenější řadě byli ještě o hlavu

⁷ Adam poprvé a úspěšně v telepatické komunikaci zalhal, resp. skryl skutečnost...

vyšší. Říkal si, že se bude muset TaBerka zeptat, zda to byla vědomá snaha konstruktérů, aby byl každý těžař jinak vysoký, a zdálo se, že i jinak široký.

„Dobrý den. Bytostně nesnáším dlouhé projevy, vlastně jakékoliv projevy. Ale když už mě k tomu TaPin přemluvil, povím vám, že za ty energetické krystaly ručím a osobně vám je dopravím. Nebude to při příští návštěvě, protože enerit jsme objevili teprve před pár měsíci a musíme se toho spoustu dozvědět a naučit. Počítejte tedy někdy začátkem příštího roku dva tisíce sto třicet šest. Já vám přeju klidný život na novém místě... Nesepsali jsme žádnou smlouvu, protože spolupráce je z principu výhodná pro obě strany. Podle mě naprosto postačí podat si ruce. Na shledanou.“

Adam se otočil k TaPinovi a podal mu ruku. Zástup těžařů se zavlnil překvapením, možná leknutím. Pak se Adam otočil na druhou stranu, sklonil se a podal ruku TaBerkovi. Narovnal se, pokynul shromáždění na pozdrav a seskočil z bedny.

Nastal čas vrátit se domů.

+ + +

16. Vyjeté koleje

To bylo radosti!

Na příjezd Bručouna⁸ se do vstupní haly přišla podívat celá kolonie. Všichni si chtěli s Adamem potřást rukou. Nebylo zbytků, Adam musel přednést další projev:

„Děkuji za uvítání,“ řekl Adam a popsal gipany a jak se u nich ocitl. „Ve skutečnosti se mi v zásadě nic špatného nedělo: donutili mě přistát u hlavního města a umístili do připravené jednací místnosti. Řekli, že mě budou zdržovat jen dvanáct hodin, což dodrželi. Vodu jsem měl a těch dvanáct hodin o hladu jsem vůbec nevnímal. Byl jsem ze setkání s novou civilizací a z jejich rychlého zvládnání našeho jazyka tak nadšený, že mi vůbec nedošlo, že celá budova je uzavřena v bublině zpomaleného času, přestože z krátkých rozhovorů s Evou mi to mohlo dojít... Ještě jednou vám, přátelé, děkuji za podporu. Během zpáteční cesty jsem dal dohromady podrobné informace o všem, co se událo. Dozvíte se z nich o dávce Sirupu, která otrávil horskou oblast na Gapenu. Zavolał jsem na pomoc Boga, takže Gapen je touhle dobou již čistý. Na gipany působí surový Sirup velmi destruktivně. Také se dozvíte o civilizaci těžařů, kterou jsem přesídlil na Sarpedon a která pro nás bude těžit calosit výměnou za krystaly eneritu. Kromě trochy Sirupu nás to bude stát jen energii... Zpáteční cestu beru jako dovolenou, takže se hned dám do práce. Opět vám bude velet má žena, já budu lítat po všech čertech. Musím všechno vrátit do starých kolejí. Všem přeju pěkný den a děkuji... Amanda s roboty přesunou věci z Bručouna, Sten, Irk a Alan půjdou se mnou rovnou do mé kanceláře.“

Blížili se k Adamově kanceláři.

„Pane Poitigé, Stene – počkejte, prosím, na chodbě. Alane, pojd' dál.“

Když se dveře zavřely, podal Alanovi ruku:

„Děkuji ti za tvou obět', příteli. Moc se omlouvám, že to bylo tak narychlo, měl jsem od Boga jen deset minut. Z mého pohledu jsem Amandu neviděl celý měsíc, a když řekla, že chce být na zpáteční cestě se mnou, což předtím nechtěla, nemohl jsem odmítnout ani odolat.“

Pak se zasmál své vzpomínce:

„Však mi taky před přiletem řekla, že jsem vyčerpal příděl na půl roku

---

8 Variabilní pásové vozidlo dostalo jméno podle děsně hlasité převodovky

dopředu... Jen doufám, že to nemyslela vážně.“

„Už jsem ti dávno odpustil, Adame. Moje žena je citlivá a zřejmě něco vytušila. Celou dobu se držela zpátky.“

„Aha... Jak jsi to poznal?“

„Radila a pomáhala, ale v závěru vždycky couvla a nechala rozhodnutí na mně. Navíc se nefešilo nic zásadního, dá se říct, že byl klid. Až teprve tvůj přilet vyvolal bouři.“

„No, u nás se toho moc nezmění. Bouře nastane na lkárii, až jim řeknu, že jsem Sarpedon přenechal těžařům. Ale calositu bude dost, tím je snad uchlácholím... Ještě jednou ti děkuji, Alane... Pošli sem ty dva.“

Sten s Irkem vešli.

„Promiňte, že jsem vás nechal čekat – nebylo to tajné, ale osobní. Tajné to bude až teď, dokonce tak, že musím Cibovi nastavit blokádu... Na síti jsou těžaři zmíněni jako trosečníci, kteří mají specializaci na těžbu surovin ve vesmíru. Po havárii lodi se ztratili pozemšťanům z očí a teď se před nimi skrývají. To je pravda, ale ty supertajné informace vysvětlují proč: jsou to androidi, kombinace bioniky a elektroniky, pocházející z roku dva tisíce dvě stě šedesát tři. Slyšíte dobře: naši potomci se znova odváží vylepšit člověka. Zajisté si dovedete představit, jaký poprask by z toho na dnešní Zemi vznikl, a že je velice pravděpodobné, že by chytré hlavy vymyslely, jak vznik těchto androidů zablokovat. Ovšem hlavy ne dost chytré, aby si uvědomily, že tím naruší přirozený vývoj. Co s tím pak udělá vesmír, nikdo neví. Proto jsem se s nimi dohodl, že se uzavrou na Sarpedonu a budou těžit calosit pro nás. My jim za to dodáme energetický krystal, tedy enerit, který je jejich zdrojem životní síly. Abys měl tu správnou představu, Stene: těžaři nemají krevní oběh, ale rozvod energie, protože jejich buňky jedí elektřinu. Čtyřrozměrný krystal, vyvinutý ze Sirupu za sto let, bude schopen pojmout tolik energie, že těžaři poskytnou mezi třiceti až čtyřiceti lety existence. Uvidíme, kolik toho dostaneme do toho malého kusu eneritu. Sliboval jsem dvacet let. Mám samozřejmě všechny specifikace, rozměrové i energetické. Za měsíc a půl letím za nimi a rád bych jim už řekl, jaké energetické kapacity je náš enerit schopen. Všem byl krystal vyměněn ve stejnou dobu a aktuálně jim zbývá jen sedm let do jeho vyčerpání. Cib specifikace už má. Po vás chci vyrobit tester a s jeho pomocí pak zjistit, kolik toho náš enerit pojme.“

„S vámi se člověk vážně nenudí,“ prohlásil Irk a nebylo jisté, zda to má být nadšení, nebo stížnost.

„Uděláme to, Adame. Jeden problém ale vidím hned,“ řekl Sten a tvářil se nejistě. „Když nebude kapacita dostatečná, nevíme, co udělat pro zlepšení. Se čtvrtým rozměrem si neporadíme.“

„Tak úplně beznadějně to není. Nevím, co ještě vyvedu za pár let, ale všichni těžaři ze mě byli v šoku. Neřekli mi proč a já se neptal. S časem není radno si zahrávat. V takové situaci jsem se nechtěl shodit a říkat, že vůbec netušíme, jak s tím naložit. Tak když to nepůjde, pořád můžu za těžaři zajít s prosíkem. Určitě vědí, nebo počítač jejich hvězdoletu ví, víc než my... Musíme se snažit, na vzdávání je ještě čas.“

„Jdeme na to, Adame. Uděláme ten tester, ať víme, na čem jsme,“ přikývl Sten a otáčel se k odchodu.

„Ještě moment,“ zadržel ho Adam. „S tím druhým katapultem to byl dobrý nápad. To ty?“

„Kdepak, to Bert. Pustil jsem to z hlavy – Cibe, jak to tam vypadá?“

„Na místě druhého katapultu je všechno připraveno, tunel k němu je přibližně v polovině,“ odpověděl počítač.

„Děkuju. Amanda mi zopakovala důvody, proč teleportační systém nemůže fungovat. Jaký je stav znalostí po experimentech, o kterých se mi Amanda zmínila cestou?“

„Moc experimentů jsme neudělali, Amina tu chyběla. Víme jen, že dusík na ochlazení stačit nebude, ale teplota na povrchu Hopsinky, když ho nezahřívá Brumla, už stačit bude. Bohužel, teleportace Sirupu nefunguje, protože s něčím interaguje. Jelikož nemohl přijít do kontaktu s ničím, zůstává jen čtvrtý rozměr. Tím jsme se dostali do slepé uličky... Žádné nové nápady ale nemáme.“

„Dovolím si nesouhlasit,“ ozval se Cib. „Pan Chlupáč si jeden dobrý nápad zapsal.“

„Vážně?“ podivil se Sten. „Že nic neřekl.“

„Pan Chlupáč si proveditelností není jistý, čekal na výsledky experimentů. Když se dozvěděl, že teleportace Sirup degraduje, přestal se tím zabývat. Já si ale myslím, že to fungovat bude. Dovolil jsem si provést pár simulací. Promluvte s ním, pane.“

„Tak mi ho sem, Cibe, zavolej. Jestli může.“

„Ano, pane, už je na cestě.“

Když Sten s Irkem Adama opustili, řekl Cib:

„Pane, Eva objevila něco zajímavého. Můžu vám ji spojit?“

„Samozřejmě.“

„Adame, narazila jsem na zajímavý detail. Vzpomínáš na obrázek Galaxie v té informační kostce od alturského biologa? Říkala jsem, že ta šipka ukazuje do jiné soustavy, než je Sarpedon.“

„Vzpomínám.“

„Tak ta šipka ukazovala do soustavy těžařů. Altuřané už tehdy o těžařích věděli. Přinejmenším věděli, že patří k lidem.“

„Děkuju, dobrý postřeh. To jen dokazuje, že Altuřané mají přehled, co se po Galaxii děje. Je mi záhadou, jak to dělají. Evo, připrav se, za chvíli poletíme za přáteli... Cibe, podej hlášení. Chronologicky a systematicky, po třech týdnech letu mám v hlavě obstojný chaos.“

„Když dovolíte: pan Chlupáč tu je za pár vteřin. Já se alespoň připravím.“

„Dobře, Cibe, řekneš mi to potom. Pusť ho dál.“

Když Bert vešel, posadil ho Adam ke stolu proti sobě a připomněl mu nápad, který si v únoru nad ránem zapsal.

„To je pravda, ale Sirup teleportaci nezvládá.“

„Připusťme, že je to naší neznalostí, a časem na to přijdeme. Podle Ciba jste vymyslel geniální způsob dopravy Sirupu na oběžnou dráhu. Prý to řeší

všechny problémy. Oddělme to od dětských problémů s teleportací a popište mi to řešení.“

„Jak si přejete, pane, není to nic zvláštního. Prostě stávající kontejner na dopravu Sirupu přifoukneme, třeba tisíckrát. Naplněný teleportujeme na druhou stranu, než je Bogův štít, až do libračního bodu soustavy Vločka–Brumla. Tam bude fungovat jako čerpací stanice stávajících kontejnerů, odtamtud je bude křížový hvězdolet odvážet a prázdné vracet. Tisíc kontejnerů je dvě stě padesát cest. Mezitím naplníme na Hopsince druhý takový maxikontejner a ten první dotáhne tahač nad plnicí stanicí, a protože je prázdný, bez problémů přistane s pomocí vlastních motorů. Dodatečně mě ještě napadlo, že kdybychom použili krystalizaci Sirupu, bude mít kontejner dvojnásobnou kapacitu.“

„To je vážně super nápad, pane Chlupáči. To je znakem geniality: triviální řešení všech souvislostí v jedné bedně. O to větší bude motivace najít nějaký způsob, jak...“

Najednou si Bert uvědomil, že se Adam zasekl a valí na něj oči. První ho napadl nějaký zdravotní problém. Než však stihl něco říct, Adam se probral a oslovil počítač:

„Cíbe, okamžitě mi spoj Stena... Stene, pan Chlupáč právě našel možnou cestu k teleportaci Sirupu! Určitě nikoho z vás nenapadlo teleportovat Sirup v krystalické formě, že? Až doděláte ten tester, připravte experiment s krystalickým Sirupem.“

Teď zase zíral Bert, protože si nedokázal vzpomenout, kdy se o tak prosté možnosti vlastně zmínil.

* * *

Amina se blížila k Doře.

Na Adamovo volání reagoval Altar Newman okamžitě. Radost, že je Adam živ a zdravý, se ani nesnažil skrýt:

„Dobrý den. Vy nám ale dáváte, pane Hopsale! Měli jsme o vás vážně strach. Jsem moc rád, že jste v pořádku. Opakovaně jsem si ale říkal, zda byste měl nadále takhle riskovat... Oldverz mi řekl jen pár vět a zbytek mi prý řeknete sám. Přistanete?“

„Promiňte, pane, tak jsem mu to skutečně poručil. Na rozdíl od ostatních vám můžu poslat necenzurované video. Chci se ujistit, že ten kódovaný kanál, který jsem měl už jednou k dispozici, je stále platný. Protože informace, které zhlédnete, jsou velmi závažné pro další vývoj lidstva, budete teprve druhý člověk, který bude znát celou pravdu. Nedivte se, potřebuji mít někoho, s kým si o tom budu moci popovídat. Potřebuji odpůrce, protože já jsem ten, kdo ten cirkus rozjede. Vlastně teď máte jedinou a poslední příležitost odmítnout.“

„Přijímám tu výzvu, pane Hopsale. Ta frekvence je samozřejmě funkční, ale změnil se parametry. Asi tak stokrát. Ale nevádí, já dohledám čas, kdy jste ten kanál použil naposledy, a nastavím tehdejší parametry.“

„Děkuji. Eva už to má připravené, posílám... Jednu zásadní otázku na vás ale mám hned: považujete, zda bych ten cirkus, jak jsem to nazval, měl opravdu spustit... Oběhám všechny přátele a planety a pak se stavím. Jak jste na tom časově, pane?“

„Je relativní klid. Co třeba zítra dopoledne?“

„Domluveno, na shledanou zítra.“

* * *

Starosta Ikárie Ignác Forseti seděl se synem v kuchyni u stolu a učil ho trojčlenku. Marii dnes nebylo dobře, a tak plánovanou výuku musel zastat on. V klíčovou chvíli ho však vyrušil XB1, počítač kolonie:

„Amina je na orbitě a pan Hopsal žádá o spojení.“

„Cože?! Spoj mi ho!“

„Dobrý den, pane starosto,“ začal Adam s úsměvem, ale pak si všiml Nikiho. „Neruším?“

„Nejste-li duch, pak nerušíte! Kde jste byl schovaný?“

„Byl jsem lapaný v bublině zpomaleného času: co pro vás byly tři měsíce, bylo pro mě jen dvanáct hodin. Potřeboval bych svolat všechny radní, promítnout vám video a informovat vás o novém statusu Sarpedonu. Půjde to dnes, nebo mám přiletět jindy?“

„Máme volný den, ale když je požádám vašim jménem, určitě přijdou všichni... Co znamená ten nový status? Přišli jsme o něj?“

„Chtěl jsem se vykrucovat, ale když se ptáte takhle přímo, musím také přímo odpovědět: ano. Avšak calosit mít budeme, dokonce víc, než jsme původně plánovali.“

„No, dneska to vypadá na hodně bouřlivý den,“ ušklíbl se starosta. „Hned svolám radní. Přistaňte a přijďte na jednání – nejlépe v těžkém skafandru.“

Celou tu dobu, co se Amina snášela k astroterči na kraji lesa, měl Adam před očima Forsetiho smích, než ukončil spojení. Věřil, že jeho důvody pochopí a alespoň v něm bude mít spojence.

* * *

Skutečně se v jednacích místnostech v podzemí radnice sešlo všech dvanáct radních. Adam přinesl Evou připravené video na paměťovém médiu, protože nechtěl informovat Altuřany ani pozemšťany.

XB1 video přehrál. Vyplývalo z něho, že pět desítek lidem podobných bytostí se musí skrývat před neznámým nebezpečím a že calosit je jejich součástí. Proto ho budou s radostí těžit ve velkém a přebytky dodávat lidem.

Adam si období znechucení nad zmanipulovaným obsahem již prodělal na zpáteční cestě ze Sarpedonu. Věděl, že to jinak nejde, musel si na to zvyknout, ale bez Amandy, která to strávila mnohem snadněji, by to nezvládl.

Teď ho vyrovnaně sledoval spolu s radními. Velice brzy bylo jasné, že zisky z bezpracně vytěženého calositu uchlácholí sotva dvě třetiny z nich.

Vlastně nejhlasitější byla jedna trojice radních!

Adam mlčel, věděl, že na neadresné brblání nesmí reagovat. Díky tomu jasně viděl, kdo je ten rebel – evidentně nejmladší radní. Ještě ho zde neviděl, což ale nebylo nic zvláštního, protože je naposledy viděl takhle pohromadě před několika lety. Nejspíš nahradil radního Kreicha, kterého roboti Altuřanů sestřelili⁹ nad duhovou loukou.

Forseti se snažil sjednat klid. Křikloun už byl ale rozjetý. Vyskočil, ukázal na Adama a rozčileně řval:

„Jednal jste, jako by vám ta planeta patřila! To je zpronevěra! Neuvěřitelně sprosté!!!“

Teď už to bylo adresné dost:

„Ale teď se vy chováte, jako by ta planeta patřila vám, respektive Ikárii.“

„O co se to pokoušíte?! Chcete snad popřít naše vlastnictví?“

„Ano... Začneme popořádku – prosím vaše jméno, pane radní.“

„Nevím, k čemu vám to bude... Inženýr Rebíček, radní přes techniku.“

Adam si vzpomněl hned – před tímhle chlapem ho TaPin varoval. Pokud ale jde jen o to, že si chce ochránit majetek, byť trochu hlasitě, před hamižným Hopsalem, na což má svaté právo, pak to není nic jiného, než jen pomluva. Uvidíme! Nahlas řekl:

„Předpokládám, že jste se seznámil s událostmi na Ikárii, jako radní i se všemi detaily?“

„Samozřejmě.“

„Pak víte, že jsem byl jediný, kdo proti výsměchu všech, včetně starosty, šel hledat mimozemšťany. Málem jsem za to zaplatil životem. Nebýt Boga, polovina kolonistů by zemřela na otravu a druhá polovina po vystěhování z Ikárie. Bog ale nesrovnal Altuřany do latě pro mě, ani pro Ikárii, ale pro lidstvo. Logicky jsou ony komunikační budky instalovány právě zde...“

„Kecy! Lidstvem se ohání jen slaboši. Je to jen variace na argumentaci diktátorů, že vše dělají podle vůle lidu a pro lid.“

„Vyčetl bych vám, že vidíte jen mamon a ignorujete oprávněné nároky celku, ale nemůžu, protože vaše uvažování nechápu – vždyť vám říkám, že těžba calositu bude pokračovat, dokonce ve větším množství, než jsme plánovali. A že zisk z těžby bude směřovat na Ikárii. Také ve shodě s dřívější domluvou. Tak co vám vlastně vadí?“

„Vy! Vaše arogance! Vaše obří ego! Máte velikášské sklony a neustále si chcete dokazovat, že jste něco lepšího. Jste tak úžasný, tak skvělý, že můžete jednat za lidstvo.“

Adam na něj zíral jak na zjevení a moc inteligentně nevypadal. Ovšem pak si uvědomil souvislosti a po těle se mu rozlila vlna dokonalé rovnováhy. Zatvářil se objevně, na radního se usmál a sladkým hlasem konstatoval:

„No, pane Rebíčku, konečně jste se odhalil. Nejprve vaše předchozí prohlášení: mýlíte se, o vůli lidu mluví budoucí diktátoři ne proto, že jsou slabí, ale proto, že si jsou jistí svou manipulativní silou, svou mocí nad davem. Asi jste přehlédl, že to vykřikují vždy jen na začátku, když ještě ani oni sami neví,

---

9 Viz Adam v Calosu, strana 82.

že budou jednou slabými nazváni diktátory, ale nemluví o tom později, když už lidu vládnou. Druhé prohlášení nám říká, že vám vadí má moc a vaše malost. Jako obvykle přenášíte své vlastnosti na druhé: to vy na mém místě byste byl hamižný, arogantní a nechal byste se oslavovat, pokud možno přímo zbožňovat, s vaší povahou byste aspiroval na boha Slunce...

Jenže se mnou je to jinak: nejsem hamižný, jak se tady každý mohl opakovaně přesvědčit, nepotřebuji sobě nebo jiným dokazovat, že jsem něco lepšího, protože mé činy, na rozdíl od těch vašich, hovoří samy za sebe. Všichni, kromě vás, vědí, že jen slaboch má důvod vyčítat úspěšnému jeho úspěchy a snažit se ho stáhnout do bahýnka svého rybníčku, kde vládne klid, nezáměr a nechuť se o cokoliv snažit. Vy vidíte jen sebe, v lepším případě jen těch pár kolonistů na Ikarii, já se pohybuji o několik řádů nad vámi. Ve své malosti si vůbec nedokážete představit, že na mé úrovni se lidstvem, tedy celkem, zabývat musím. Kdyby ne, nebyl bych diktátor, byl bych hlupák!

Již během řeči Adam okrajově cítil, jak se jeho kontrolní jádro probouzí. Začínalo mu být teplo a chlazení skafandru se mohlo strhat. Teprve když přestal řečnit, de facto se nemístně vyvyšovat, zaznamenal to, čeho si jádro všimlo již před chvílí – že pan radní pomalu vytahuje z levého rukávu něco stříbrného, lesklého.

Pro všechny přítomné následovala sekunda hrůzy, ještě navíc umocněná nepravděpodobností situace. Pro útočníka s nůžkami a Adama to však neplatilo: útočník pociťoval vteřinu vítězství a slávy, vteřinu absolutní satisfakce, pro Adama se ta sekunda díky kontrolnímu jádru natáhla snad desetinasobně. Vlastně jen odháněl mouchy: levačkou srazil Rebíčkovu ruku mimo přilbu a ranou pravačkou nad kořen nosu ho na místě uspal.

Všichni šokem ztuhli a čekali, co se bude dít. Adam byl připraven pokračovat, ale když se radní zhroutil, uvědomil si, že rána rukavicí středního skafandru má násobně větší razanci, a lekl se, že to přehnal. Obrátil se na nejbližšího radního:

„Zjistěte, prosím, jestli dýchá! A seberte mu ty nůžky.“

Radní beze slova poslechl, ale hned vstal:

„Ano, dýchá.“

Adam se obrátil na starostu, ale ten právě přikazoval počítači, aby k nim ihned poslal Protona a Neutrona, což byli bratři Jan a Dan, kteří zde sloužili jako pořádkový oddíl. Forseti pokýval hlavou:

„Ještě že jste tak rychlý, pane Hopsale. Nevím, co ho to popadlo, radní na Ikarii rozhodně nenosí v rukávu nůžky. Promiňte, prosím.“

Ozval se však další z radních, kteří hlasitě protestovali spolu s Rebíčkem. Byl bledší než ostatní a na čele se mu perlil pot:

„Ani Rebíček nenosí nůžky v rukávu... Proti panu Hopsalovi pobuřuje už delší dobu, Sarpedon se jen stal poslední kapkou. Ovšem nůžky si připravil před tím, než mohl vůbec tušit, co budeme probírat...“

Uvědoměním si dalších skutečností zbledl ještě víc a roztřásl se po celém těle. Téměř neslyšně dodal:

„Já blbec jsem mu na ty řeči naletěl... Jeho argumenty se zdály pravdivé...“

Musel se zbláznit!!! Ani ve snu by mě nenapadlo, že něco takového udělá!“

Na schodech do podzemí se ozval dusot a dva rozdivočelí svalovci vtrhli do jednací místnosti. Forseti již stál za svým těžkým stolem, nasadil přísný výraz, ukázal na uspaného radního a přikázal:

„Zavřete ho a střežte. Panu Hopsalovi šlo o život! My se musíme domluvit, co s ním uděláme!“

Potom se obrátil na Adama:

„Můžete nám odpustit a dokončit tohle jednání?“

Adam přikývl, protože kontrolní jádro se stáhlo a produkce hormonů již nezatěžovala chlazení skafandru:

„Ano. A neomlouvejte se, pane starosto, útočil v afektu... Nicméně trvám na tom, co jsem mu řekl. Já jsem musel lidstvo do rozhodování zahrnout, protože to je skutečně to, o co šlo...“

Náhle se v něm něco zlomilo a on se rozhodl říct pravdu, zbavit se té tíže:

„Protože, vážená rado, těžaři jsou ve skutečnosti androidi ze třiadvacátého století, kteří se po havárii svého hvězdoletu propadli časem. Kdybych nemyslel dopředu a chtěl být oslavován, utíkal bych to rozhlásit na Zemi – důkazů mám dost. Ale ve skutečnosti je třeba, aby se o nich lidstvo nikdy nedozvědělo, protože hrozí vznik časové smyčky, do které bychom se patrně uvrhli. Risk je o to větší, že nikdo neví, zda by se to stalo jen Zemi, nebo celému vesmíru. Opakuji to slovo: NIKDY se to žádný jiný člověk nesmí dozvědět. Ani to nedávejte do zápisu, vymažte to i z počítače. Dovedete si představit, že by se jich zmocnili takoví, jako Rebíček???“

Vtom si uvědomil, co provedl. Dlouho mlčky vyjevené radní pozoroval a pak se přiznal:

„Tížilo mě, že to mám před vámi zatajit... Snad mi jednou nebudete vyčítat, že jsem vás tou pravdou zatížil.“

„Co s tím Rebíčkem máme udělat?“ otázal se zamyšleně Forseti, když rozdýchal ten šok.

„To je jurisdikce Ikárie: myslíte na budoucnost a rozhodněte po svém. Do toho vám kecat nebudu... Vězte ale, že kdyby se do přílby trefil, prorazil by ji... Nahrál jsem XB1 ještě soubor s rozpočtem. Všechno je poctivě vyčíslené a řádně popsané, budete tomu rozumět... Na shledanou, já odcházím.“

* * *

Amina visela nad Azerií, v podstatě nad astroportem.

Adam si nechal spojit své vrakoviště. Vyzvánělo to dlouho, ale pak to zvedl Trevor. Překvapeně zíral do kamery. Nakonec připustil, že se mu to nezdá, a nadšeně řekl:

„Vítej zpět, šéfe! Kam jsi se ztratil?“

„Ahoj! Dostal jsem se do oblasti zpomaleného času. Pro mě to byl zajímavý půlden, pro vás tři měsíce – stárnout se musí umět!“

„Řekla ti Amanda, že jsme byli na kontrole účetnictví? A jak nás ta mrcha drtila? Řekla, že to nemůže uzavřít, dokud nejsi oficiálně nezvěstný. Doteďka

je přesvědčená, že ses snažil vyhnout kontrole.“

„Říkala mi to. Dost barvitě. Já se té dámě ohlásím, neboj. Jak to vypadá na vrakovišti? Z oběžné dráhy se zdá, že bez problémů.“

„Ajax a Ben s tím řádně hnuli. Bude trvat dlouho, než to bude stejně krizové jako loni. Takže dobrý.“

„A co jinak? Jste v pořádku?“

„Bez problémů... Eman se asi bude ženit.“

„Konečně od něj bude klid. Včas mi to dej do pošty. Připravíme mu nějaký pořádný svatební dar... Zatím se měj, Trevore, ještě vyřídím ten úřad a letím dál.“

„Tak zatím, Adame.“

Druhé spojení bylo na finanční odbor městského úřadu. Tady byl jen jeden člověk sám sobě šéfem. První dojem byl *žába na prameni*, ale přesto se Adam dokázal usmát:

„Dobrý den, jmenuji se Hopsal. Chvilí jsem byl ztracen, ale již jsem zde. S výsledky kontroly jsem se seznámil a rád bych to uzavřel.“

„Tak konečně jste se ukázal?! Jsem tu celé dopoledne, můžete to přijít podepsat kdykoliv.“

Adam dospěl k závěru, že už není žádné podnikatelské ucho, a také si připomněl Amandino vyprávění o místy až absurdním průběhu účetní kontroly. Vzeprl se:

„Promiňte, ale potřebuji ty tři měsíce dohnat. Rozhodně nemám čas vyledávat na vašem úřadu, jako jsem to dělával v začátcích. Kontrola proběhla a i přes nepříznivý závěr nebyly shledány závažné nedostatky. Jestli mi obratem nepošlete protokol k podpisu, pak se ale bude vašimi notně pochybnými a šikanujícími závěry zabývat GCRP.¹⁰ Myslím, že panu Glausovi by se taková práce jeho podřízených vůbec nelíbila. Má malá loď má plnou homologaci a můj biometrický snímač je řádně registrován. Jestli jste přišla na Azerii jen proto, abyste tady dělala jediné podnikající osobě dusno, pak vám hrozí, že se brzy vrátíte zase na Zemi.“

„Vy mi snad vyhrožujete?“

„Ne,“ usmál se Adam, „jen poukazuji na fakt, že zatímco jste na místním úřadě již třetí nebo snad čtvrtý člověk za deset let, kterému je mé vrakoviště trnem v oku, vrakoviště vzkvétá. Uživí tři lidi a klidně by uživilo další dva.“

Chvilí mlčky koukal do kamery a pak smířlivě zažádal:

„Ten protokol, prosím.“

Úřednice vztekle stiskla rty, ale pak dala počítači příkaz a Eva hned hlásila přichozí zprávu. Adam vložil ruku do snímače a přikázal Evě podepsaný protokol vrátit. Když pak úřednice příjem potvrdila, vzpomněl si na několik perliček, které mu Amanda tlumočila, a přisadil si:

„Děkuji. Dovoďte ještě malou radu, starou už pár století, která radí ševci, aby se držel svého kopyta. Mluvím o tom, že byste se měla držet finančních zákonů, které můžete ohýbat a natahovat podle vlastní fantazie, ale raději se zdržet podobného zacházení se zákony fyzikálními. Matka příroda to nemá

---

10 Galaktická Centrála Registrovaného Podnikání (pozemský živnostenský úřad)

ráda... Přeji hezký den.“

Žába na prameni se nafoukla tak, že hrozila exploze. Ta však Adama ohrozí až při příští kontrole, protože i žáby mohou mít sloní paměť.

* * *

Následovala Země.

Tady to bude komplikované! Adam od Měsíce zavolal usedlost:

„Jsem zde, živ a zdrav! Zdravím vás všechny!“

Tři sekundy.

„Ahoj, Adame, tady Miranda. Musí ti stačit jen hlas: António je na zahradě a já v kuchyni kojím. Jsem ráda, že jsi v pořádku. Mám zavolat Antónia?“

„Nemusíš, pokud mi odpovíš. Potřebuji se sejít na jednání s Xavierem a k tomu mít skoroprávníka. Kdy by měl António čas?“

Tři sekundy.

„Čas bude mít, až budeš potřebovat. Řekneš mi termín?“

„Termín zatím nevím, Xavierovi jsem totiž ještě nevolal. Zavolej Antónia dovnitř, prosím.“

Tři sekundy.

„Zavolám ho hned – než se umeje, budeš vědět kdy a kde.“

„Děkuju, zavolám Xaviera.“

Tam to zvonilo o poznání déle, zato bylo spojení s obrazem:

„Adame, ty žiješ!“ zvolal Xavier a nadšeně se usmíval. „Kampak ses nám ztratil?“

„Ahoj, příteli. Všechno mám zdokumentované, promítnu ti to. Víím, že jsi velmi zaměstnaný muž – našel bys pár minut? Bude to však pracovní a velmi důležitá soukromá schůzka. Ještě s námi bude António, abych to nemusel opakovat. On sepiše nultou verzi smlouvy. Spěchá to a zeptám se, zda se můžeme sejít u tebe, nebo ty přijedeš na usedlost.“

Tři sekundy.

„Na důležitou věc si raději sedneme u nás, kde mám k dispozici počítač s dřívějšími zkušenostmi. Také záleží na tom, jak rychle to potřebuješ. Například dnes mám volno až do večera, ale ve dvacet tři třicet sedám na turbovlak a jedu jako každý rok na veletrh cestovek a vrátím se až ve čtvrték večer, vlastně to už bude pátek.“

„Ale to by bylo skvělé, v něco takového jsem ani nedoufal. Do hodiny budeme u tebe. Děkuji ti, uvidíš sám, že je to důležité. Za hodinu na shledanou.“

Znovu zavolal na usedlost. Nyní se obrazovka rozsvítila okamžitě po třech sekundách, protože António už seděl v pracovně:

„Měl jsem o tebe strach, človče! Jsem rád, že jsi celý. Co jsi potřeboval?“

„Potřeboval bych tě u Xaviera. Jde o důležitou věc a potřebuju tvé schopnosti sestavit smlouvu i třeba mezi čerty a anděly. Xavier večer odjíždí na akci a teď by měl čas. Dovolí ti žena několikahodinový výlet?“

Tři sekundy. Na obrazovce se objevila i Miranda se Zuzankou na rameni.

Plamenný pohled do kamery svědčil o tom, že Adamovu poslední větu určitě slyšela. Také hned reagovala:

„To víš, že ho pustím, když je to tak nesmírně důležité. Ale musí být do šesti doma.“

„Děkuji ti, Mirando. Proč zrovna do šesti? Stmívá se přece až někdy po deváté.“

Tři sekundy.

„Protože dneska Zuzanku koupe on!“ prohlásila vítězoslavně. Ale podle Antónia výrazu to asi zrovna nebyla jeho oblíbená činnost.

„Aha. Když po něm nechceš, aby v rámci rovnosti také kojil, tak ti ho do šesti vrátím, spolehni se. Buď tak hodný, příteli, skoč do Berušky a sejdem se u Xaviera... Přeju vám, holky, oběma hodně zdraví. Zatím ahoj.“

* * *

U Xaviera promítl Adam přátelům necenzurované video o gipanech. Oba mlčky zírali a oběma bylo na očích vidět, že si chvílemi nejsou jistí, zda se Adam nedal na filmařskou dráhu.

„Bylo by to dobré béčko,“ prohlásil António.

Xavier to vzal o poznání vážněji:

„Já se z tebe zblázním! To ti Bog, Ikárie a velryba nestačí? Že si nedáš pokoj, člověče! Pak ale nechápu, co budeš chtít po mně?!”

„Víš, Xaviere, já jsem gipanům nabídl, že je dám dohromady s lidmi. Že obě civilizace naváží diplomatické styky a vytvoří týmy vědců po oborech, které se pokusí sestavit společnou sumu znalostí jednodušeji, rychleji a levněji než základní výzkum. Také jsem slíbil, že ani jedné ze stran neprozradím pozici mateřské planety. A také jsem již vybral hvězdnou soustavu, kde se postaví jednacím budova s oddělenými částmi s různým prostředím.“

„To myslíš vážně?“ ujišťoval se António.

„Naprosto.“

„Takže po mně chceš, abych připravil smlouvu mezi lidmi a... jakže jsi to říkají? Gipani?“

„Ano.“

Xavier už tušil, ale protože se mu to nelíbilo, dělal, že neví:

„Mám ti domluvit schůzku s vládou, nebo co?“

„Proč s vládou? Zatím to musí zůstat přísně střeženým tajemstvím. Pro začátek tak musí stačit předseda vlády. On pak rozhodne, kdo bude v delegaci. Domluvil jsem se s gipany na čtyřech členech.“

„Toho jsem se bál! Samotný předseda je problematičtější než celá vláda.“

„No já jsem si říkal, že bys mu všechno řekl a...“

„To ne! Jsem tvůj přítel, ne sebevrah. Slyšel jsem, že tě prý chválil za pomoc s generálem Spinnerem. Nejsi pro něho neznámá osoba, krátká schůzka by snad domluvit šla. Jen nevím, zda přistoupí na to, že s ním z důvodů utajení budeš sám. Myslím, že v tomto směru nemáme šanci!“

„A co kdybys mu řekl, že mu ukážu Hopsinku.“

„Tak mě vyhodí... Nóóó, kdybys mu ale chtěl prozradit souřadnice Hopsinky, na to by možná slyšel.“

„Chceš spáchat podraz na osobu na nejvyšším postu na planetě?“ zhrzil se António, „To vůbec není dobrý nápad!“

Adam souhlasil:

„António má pravdu, nebudeme riskovat... Zamysli se, Xaviere, nad možnostmi. Já se zatím domluví s Antóniem, ať může odjet a řádně se připravit na ten zodpovědný úkol, který ho večer čeká.“

„O čem to mluvíš?“ podivil se Xavier, a než mohl António zasáhnout, Adam ho informoval:

„Bude koupat Zuzanku!“

„Děsivá představa,“ konstatoval Xavier a viditelně pobledl.

António se na něho zkoumavě podíval a přemýšlel nad tím, zda tím myslí jeho neschopnost zvládnout tak komplikovaný úkol, nebo pocítil vlastní ohrožení. Přiklonil se ke druhé variantě:

„Nebojte se, pane Mortimere – dokud se nezapletete s nějakou ženou, nic takového vám nehrozí.“

„Fuj, to jsem si oddechl,“ odfoukl si Xavier a do tváří se mu vrátila barva, „Řekněte mi, pane Hermane, proč si my dva už dávno netykáme?“

„Dovolím si to říct nahlas: jste starší. To pak máte tykání navrhnout vy. Ale zatím jste to evidentně neudělal.“

„Dobrá, napravím to: já jsem Xavier,“ a podal Antóniovi ruku.

„António, těší mě.“

„Konec randy, teď já!“ připomněl se Adam. „Otevři svůj e-pap, António, pošlu ti seznam bodů, které bude smlouva obsahovat... Chci smlouvu triviální, krátkou, bez obvyklých právních kliček a jinotajů.“

„Můžeš, Adame.“

„Posílám... Máš to?“

„Mám... Jen pět bodů? To je vážně málo.“

„Však jde jen o zárodek, který se bude dál vyvíjet na základě vzájemných jednání. To už si ale bude řídit vláda sama. Já chci mít základ, který předložím gipanům a předsedovi vlády. Budu trvat na opravě hrubých chyb v logice a zároveň bránit přílišnému zvětšování.“

„Jak rychle to chceš, Adame? Je to jednoduché – stačí ti to zítra?“

„Klidně pozítří, zítra mám jednání s Newmanem... Co jsi vymyslel, příteli?“

„Že po mně chceš nemožné,“ přiznal smutně Xavier.

„Taky si myslím,“ přikývl Adam a položil ruku na Xavieroovu na opěradle křesla. „Tak to zrušíme. Udělám to jinak a lépe.“

Oba se na Adama se zájmem podívali a António pocítil dotyk jasnozřivosti:

„To snad ne! Pán bůh nás ochraňuj!“

* * *

Adam se vrátil do Aminy na astroportu a nechal si spojit rodiče. Hovor přijal

otec, ale kameru nechal vypnutou:

„Ahoj, Adame. Jsi celý, synu?“

„Ahoj, tati... Měl jsem potíže s časem, ale jinak jsem v naprostém pořádku. Máš tam mámu?“

„Mám, ale má teď těžkou práci – já jsem ji varoval, aby zastavila včas, ale ona ne. Snědla ty třešně skoro všechny sama a teď tam úpí.“

„Aha, už mi to došlo... Jinak jste v pořádku?“

„Ano, ale tvá sestra má potíže. Stěhování se nevyhnu. Dokonce by se chtěli přistěhovat někam sem. Nevíš o něčem?“

„Vím. Proto volám. Je to krásná vila s krásnou zahradou. Je tak velká, že byste tam mohli bydlet i vy a nepřekáželi byste si. Je to nějakých sto padesát kilometrů směrem na západ. Pouvažujte nad tím s mámou, stěhování samozřejmě zajistím.“

„Napadá mě jen jeden problém, synu: peníze.“

„Problém to není – vilu jsem dostal darem, už jsem zaplatil i darovací daň. Je to sice zamotaný příběh, ale budu vám ho vyprávět. A není za tím žádná levárna, tati, nemusíš se bát – pomohl jsem příteli, který se vystěhoval¹¹ ze Země na Ikárii, to je kolonie bez návratu.“

„Já bych nebyl proti, ale proberu to s matkou. Zavolej své sestře.“

„Dobře, tati, zavolám... Zatím se mějte pěkně!“

Sestra přijala hovor na první zazvonění:

„Ahoj, bráško! Prej si někam zmizel! Jsi v pořádku?“

„Já ano, bylo to nedopatření. Mě teď zajímá především tvá situace. Táta říkal, že se budete muset vystěhovat.“

„Situace nic moc. Budeme muset. Do patnáctého června. Ach jo... pořád ještě nevím kam.“

„U jezera bylo krásně, ale nedá se nic dělat. Pošlu ti na komunikátor odkaz a ty se podíváš na síť. Tu vilu vlastním a je dost velká, abyste tam bydleli s našima. Pokud tvůj manžel rozdýchá život s tchyní.“

„Myslím, že se s mámou snáší dobře. Děkuju, podívám se.“

„Budu tady zase pozítří a zavolám ti. Stěhování bych zařídil, tím se netrap... Z mé strany zatím vše.“

„Děkuju, bráško. Mně by se to líbilo. Myslím, že už teď to můžeš brát jako hotovou věc. Zavolej. Ahoj.“

„Ahoj... Evo, pošli sestře souřadnice vily Jestřábové... A letíme domů.“

+ + +

---

11 Viz Adam a Fyton, strana 126.

17. Veledíra

Altar se tvářil spokojeně:

„Dobré ráno, pane Hopsale. Rezervoval jsem vám váš oblíbený hangár, můžete rovnou přistát.“

V kanceláři mu podal ruku a posadil ho proti sobě k pracovnímu stolu. Zatvářil se omluvně:

„Já vím, že jsem se včera tvářil, že mám nekonečně mnoho času, ale teď je to tak, že máme necelou hodinu. V devět sem přijde zástupce dodavatele. Jsou to věční potíživé: mají nejhorší dodací podmínky, ale neustále si něco vymýšlí. Zkrátka se mě pořád snaží dojit. Už aby ten Sarpedon začal fungovat a já se jich mohl zbavit. Nesmíte se na mě zlobit, ale nechci, abyste se tu s nimi potkal... Nemělo by to být složité: na vaši otázku odpovídám, že ten cirkus spustit musíte. Je mi jasné, že přesně tohle chcete, jen jste se chtěli ujistit, že vám to nebudu rozmlouvat.“

„Ano, přesně tak.“

„Ovšem to, jak to uděláte, netuším. Rozhodně by to mělo zůstat tajné až do doby, kdy kompetentní lidé rozhodnou takové informace opatrně uvolnit. Logicky by na začátku měla být jen jedna osoba – předseda vlády jako náš nejvyšší představitel. Ten pak rozhodne, koho přibere do delegace, protože sám na jednání určitě nepůjde. Jste na Zemi známá osoba a vaše žádost by nejspíš byla vyslyšena, ale vaše setkání by rozhodně nebylo důvěrné. Jak byste se k němu naklonil, abyste mu to sladké tajemství pošeptat, v ten okamžik byste měl ochranku na zádech, možná i díru mezi lopatkama – slyšel jsem, že prezidentská ochranka je hodně akční. Už jste nad tím přemýšlel?“

„Včera jsem, kromě jiného, navštívil pana Mortimera v ten vzácný okamžik, kdy měl na jednání čas. Závěr byl takový, že ani on nezná způsob, jak obejít standardní protokoly. Došel jsem k závěru, že jediná možnost je, že výjimečný pozemšťan využije v tomto výjimečném případě své výjimečné možnosti. Pokud se mu ovšem ty výjimečné možnosti nevysmějí... Navíc je situace komplikovaná: Bog mě patrně neodmítne, ale jeho nadřazeným si nejsem jistý. Na Gapen přišel nějaký Sek, který mi řekl, že Bog teď nemůže, protože řeší nějaký velký průšvih, který ohrožuje všechny, celý vesmír. Jaký to může být problém, když neznají řešení ani oni při svých znalostech?! Takže nejdřív musím sebrat odvalu a najít ideální formulaci své žádosti, abych se nechoval

jako slon v porcelánu.“

„Ano, pomoc Boga je jediná možnost, jak ten cirkus odstartovat za ideálních podmínek.“

„Je vám ale jasné, že v takovém případě budu po vás chtít postavit jednací budovu s dvojitým příslušenstvím.“

„To není vůbec jisté. Předseda vlády patrně bude prosazovat nějakou svou stavební firmu.“

„Nemá šanci – z plánů každému stavaři dojde, že tam budou dvě různá prostředí, takže to musí být někdo důvěryhodný. Nikoho, kdo by byl stoprocentně oddělen od pozemských médií jako vaši lidé, neřku-li roboti, nemají. Gipany na jednání přivezu já s pomocí těžařů. Záchranný člun z jejich hvězdoletu může do subprostoru a je dost velký, aby se jedna místnost upravila pro jejich potřeby. Já budu mít všechny informace a ty nedám nikomu jinému než Lucienovi... Jaká je vlastně situace kolem vaší kontejnerové čerpací stanice?“

„Dobře, že se ptáte. Všechno je hotovo, probíhají testy, které by měly být do konce dubna hotové. Počítejte s první dodávkou na prvního května. Když to vyjde, můžeme Lucienovi s Anastázií uspořádat svatbu a přestěhovat je na Hopsinku... Jak to potom uděláme s Oldverzovými?“

„Oldverzovi se byli na byt na Hopsince podívat. Tehdy se jim líbil. Byl bych rád, kdyby se k nám nastěhovali, abych měl dvě posádky a při nějakém problému to mohl kombinovat, ale dal bych jim vybrat. Předpokládám, že souhlasíte s tím, že když se odstěhují na Hopsinku, budete jim řádně vyplácet jejich důchod. Respektive ho budete přičítat do barteru.“

„Samozřejmě, tak je to správné.“

„Děkuji. Bude vám ale kapacita jedné čerpačky stačit?“

„Aha, vy jste naši čerpačku ještě neviděl, že? Jerry, promítni nám ji na telesťenu... Jak vidíte, máme pozice pro osm kontejnerů. Začneme se čtyřmi, měnit budeme po dvojicích. Až to přestane stačit, použijeme všech osm, měnit budeme po čtyřech... Nicméně KOPRETINU nerušte – čas od času, tak asi dvakrát ročně, s ní Oldverz naplní povrchové nádrže. Mé výletní hvězdolety budou pořád tankovat na astroportu. Také tu je dost velký pohyb zboží a ne všechno lze posílat výtahem. Většinou jde o takové objemy, že hvězdolet přistát musí. Navíc se pro tankování využije čas na vykládku, což se kapitánům líbí.“

„Teď si nejsem jistý, zda jste byl u testu našich kontejnerů. Tam mi Ken předvedl, že kontejner bez problémů přistane na povrchu. Kdyby se něco stalo, bez problémů nahradíme KOPRETINU nebo Oldverze.“

„Byl jsem u toho, pravda, ale ke KOPRETINĚ mám citový vztah... De facto i k Oldverzovým.“

Oba se zasmáli. Přerušil je počítač kolonie:

„Dodavatelův hvězdolet je v soustavě, pane. Pokud se nemá s panem Hopsalem potkat, zbývá už jen deset patnáct minut... Také ho můžeme nechat čekat.“

„To ne, však my už končíme... Co jste nabídl těžařům za calosit?“

„Život. Opravdu: energii jim dodává krystal eneritu, aktuálně jim zbývá už jen sedm let. Pak se vybijí a oni zemřou. Říkali mi, že jde o krystal, který bude vynalezen za šedesát let. Já jsem jim namyšleně tvrdil, že to se jen enerit dostal na Zemi, protože jeho existenci hodlám pozemšťanům zatajit co nejdéle. Teprve při zpáteční cestě mi došlo, že to nemusí být pravda, že náš čerstvě objevený enerit může být zoufale zastaralý. Možná ne, ale je velmi pravděpodobné, že za šedesát let používání nastane přirozený vývoj.“

„Co myslíte slovem *přirozený*?“

„Klidně bych to nazval vývojem nechtěným – to se prostě přidá tady drobnost, támhle drobnost a za šedesát let bude těch inovací dost, aby ten krystal velikosti ruky pojal energii na pětatřicet let existence těžaře. Přitom to vůbec nemusí znamenat, že se za těch šedesát let naučíme pracovat se čtvrtým rozměrem. Já odtud poletím rovnou domů a zjistím, jak dopadl test eneritu. Přivezl jsem si totiž od těžařů plány na tester. Před odletem mi Cib hlásil, že ho Sten s Irkem dodělali. Snad tam dokážeme nacpat alespoň deset let.“

„Dodavatel má přidělený hangár, za pět minut přistane,“ hlásil Jerry.

„Tak já půjdu, pane,“ zvedl se Adam. „Zavolám Boga a uvidíme.“

„Držím vám palce, ať to všechno vyjde.“

„Na shledanou, pane.“

Podali si ruce a Adam se vrátil do Aminy poklusem.

* * *

Adam byl sice napnutý jak kšandy, ale vydržel s dotazem, dokud Amina nenalétla na synchronní orbitu nad Brumlanem. Pak si nechal spojit městský počítač:

„Cibe, otestoval Sten ten enerit?“

„Ano.“

„Jaký je výsledek?“ zeptal se Adam, ale protože Cib při skvělém výsledku obvykle jásal, bylo už teď jasné, že nic převratného to nebude.

„Devět a půl roku.“

„Krucíš! Ani těch deset let to není!“

„Stena ale napadlo, že kdyby se při odlévání krystalu použilo magnetické pole, získal by snad enerit anizotropní vlastnosti a pak bychom si mohli vybrat tu správnou orientaci krystalu. Mohli bychom se dostat na dvojnásobek.“

„Výborně, řekni mu, že souhlasím... Kdepak, používat hlavu je důležité!“

Vstal z křesla a šel ke skříni. Překonal všechny zábrany, vytáhl model KOPRETINY, nadechl se na kuráž a soustředil se:

Bud' zdrav, Bogu, tady Adam. Říkal mi Sek, že řešíš něco nebezpečného a složitého. Předpokládám, že jestli jsi to ještě nedořešil, pak jde o pořádný průšvih. Já bych tě potřeboval na jednu drobnost, které je pro tebe jednoduchá a nespěchá. Ale jsem také hrozně zvědavý, tak kdyby sis chtěl popovídat s nižší bytostí o problémech všehomíra, sedím v Amině.

Model vrátil do skříně a zase aktivoval všechny zábrany. Uvědomoval si,

že to může být bráno jako drzost. Spoléhal na to, že Bog je mírná bytost, která se nechová nadřazeně, a doufejme, že se ani neuráží. Bylo to něco takového, jako když by pes řekl svému pánovi: *Nevíš si rady se čtvrtým rozměrem? Zeptej se mě!* Jak by reagoval průměrný člověk? Patrně by se smíchy strhal. Možná to opravdu přehnal. Může jen doufat, že Bog se tomu zasměje a nezavrhne jejich přátelství... A když to Bog vezme vážně, přijde, ale on nic nevymyslí, což je poměrně pravděpodobné, mohlo by to také poškodit Bogovu náklonnost k mazlíkovi. Přece se k psovi, co vám kouká přes rameno při studiu jaderné fyziky a souhlasně přikyvuje, nelze chovat jako k nějakému ratlíkovi, ne?

Věděl, že bude třeba čekat, ale už po půlhodině se mu to zajídalo. Chvilu s tím bojoval, ale pak si nechal spojit Amandu.

„Jak se máš, Amí?“

„Dobře. Co ty tam děláš? Už tam tři čtvrtě hodiny visíš a Cib tvrdí, že medituješ. Dal ses na jógu, nebo co?“

„Zavola jsem Boga a čekám na něj... Ani nevím, jestli dorazí – řekl jsem, že to není nijak důležité.“

„Tak co ho obtěžuješ, když to není důležité?“

„Protože i důležitost je relativní. Tentokrát pomáhám sobě, v zásadě se nikomu nic neděje. Potřebuju pomoci, protože to nedokážu vyřešit sám, ani s pomocí přátel. Takže to bez Boga nepůjde. Ale zároveň to nespěchá. Rozhodně ne tak, že by tu musel být obratem.“

„Já vím: už se nudíš – a proto voláš.“

„Pokud tě ruším od práce, tak to skončíme.“

„Zrovna jsem si chtěla vybrat oběd. To teď má nejvyšší prioritu.“

Adam jí na očích viděl, že by se jí líbilo, kdyby byl s ní. Ale osud rozhodl jinak: v kabině se slabě zablesklo a uprostřed se zhmotnila obří koule s mnoha výběžky.

„Tak ses dočkal,“ řekla Amanda a zrušila spojení. Adam se otočil i s křeslem do kabiny a řekl opatrně:

Dobrý den. Jsi to ty, Bogu?

Bud' zdrav, Adame. No ano, jsem to já.

Jsi velmi hodný, že jsi přišel. A ještě takhle rychle. Už jsi ten problém, o kterém mluvil Sek, vyřešil?

Nevyřešil... Je hrozné patřit k nejvyspělejší civilizaci v téhle nadkupě galaxií. Kamkoliv jsem přiletěl... Potřeboval bych nějakého svého Boga, nějakou nadřazenou bytost, kterou bych mohl požádat o pomoc.

Nebo svého Pátka.

To byl kdo.

V době, kdy byly oceány pro naše lodě, poháněné plachtami, stejně bezbřehé, jako je vesmír pro dnešní hvězdolety, ztroskotala loď na neznámém ostrově a přežil to jen jeden člověk. Při průzkumu ale narazil na domorodce, se kterým se sprátelil. Místní kmen nevěděl nic o lodích, o moři ani o planetě. Ale věděl dost, aby přežil. Pátek si poradil v mnoha situacích, přestože

nevěděl tolik, co Robinson. Neměl žádné školy, přesto dokázal řešit praktické věci a opakovaně Robinsona překvapil.

Aha, už chápu tu paralelu. Však proto jsem přiletěl. Řekni počítači, že si tě na chvíli půjčím.

„Evo, Bog mi chce ukázat problém, který řeší. Budeš tady chvíli sama. Zvládneš to, nebo musíme přistát?“

„Zvládnou. Už jsem to zažila.“

„Tak dobře.“

Můžeme, Bogu.

V příštím okamžiku stál Adam v malé bublině s pozemskou atmosférou, vytvořené na velké bublině Bogovy lodi. Bog ho varoval:

Bude to jako minule. Raději zavři oči.

Adam neposlechl tehdy a neposlechl ani teď.

To je něco úžasného, Bogu... Lidé mají takovou hru: jeden má druhému sdělit v omezeném čase nebo omezenými prostředky nějakou informaci, většinou popis nějaké věci. Omezením jsou mé znalosti a máš na to tři věty. Jak tenhle přesun funguje?

Jedenáct rozměrů je rozděleno na dvě skupiny po pěti a uprostřed je čas. Čas, tedy energie vesmíru, se těmi pěti rozměry šíří ve vlnoplochách, vzdálených o Planckův čas. Má loď se nepohybuje třírozměrným prostorem, ale je unášena na čele časové vlny.

Aha, proto se mi zdá, že je změna okamžitá – prostě se držíme stále jednoho časového bodu. No... potom něco jako časoprostor neexistuje, protože ty dvě věci lze od sebe oddělit.

Nějak tak to je. Zprůhledním tvůj prostor, nelekni se. A teď se rozhlédni.

Adam poslechl. Všude vesmír zářil milionem hvězd, tisícem hvězdokup, stovkou galaxií a kiloparseky plynných vláken.

Úžasné! Krásné!

A teď se podívej kolmo nahoru!

Nad nimi nesvítilo nic. Vlastně něco ano: nepravidelná, rudě zářící kružnice. Trochu to připomínalo zatmění Slunce.

Myslíš ten kruh? Co je to?

Díra. Spojení dvou prostorů. Díra, jakou ještě nikdo neviděl. Alespoň, k mé smůle, ne některá ze známých bytostí.

Proč je to horší než třeba černá díra?

Lidé už dlouho vědí, že i vzduchoprázdný prostor je něco složitějšího. Že je to vlastně ten éter, který hledali v devatenáctém století. Uvnitř singularity je prostor zavnutý obří gravitací do sebe – ale uvnitř tohoto kruhu žádný prostor není. Je tam prázdno až na Planckovu úroveň. A všechno, co se tam dostane, hmota i energie, se okamžitě rozplyne.

Jak je to možné?

Ten světelný kruh je pokračující anihilace. Je to rentgenové záření tak

tvrdé, že blíž mohou jen speciálně stíněné lodě. Takové záření ani nelze vyrobit, vzniká jen zde. Nemyslel jsem si, že za svého života zažiju věci, které neznáme ani my.

Řekl's díra? Co je na druhé straně?

Konečně ta správná otázka, Adame – na druhé straně je totiž ta druhá pětirozměrná skupina. Druhá půlka jedenácti-rozměrného prostoru.

Takže tady se teď děje to, co se nestalo po velkém třesku? Spojuje se hmota a antihmota?!

Říkáš to správně, přesně tak to je.

To samo? Nebo je to výsledek něčí činnosti?

Taky dobrá otázka. Civilizace, vyvinutější než Altuřané, se snažila vytvořit bezčasový dopravní systém, něco jako naše lodě. Jejich zkušební stroj se ale nehýbal. Zjišťovali, proč to nefunguje. Moc dlouho: jejich stroj, místo aby se zachytil čela vlny a pohyboval se s ní, tyto vlny zadržoval. Na jedné straně se struktura prostoru rozpadala díky chybějící energii, na druhé straně byl prostor přebuzený – na Planckově úrovni to muselo vypadat jako vaše vánoční prskavky. Potom nejspíš došlo k tomu, že bezčasová oblast prorazila energetickou bariéru mezi vesmíry a díra nasála tu přebuzenou oblast. Tehdy se spustila anihilace na Planckově úrovni.

Jak je to veliké?

Když jsme zachytili volání o pomoc, před dvěma měsíci, bylo to velké jako Země. Teď už je to velké jako Slunce. Navíc rychlost zvětšování dále roste. Podle výpočtů to k Zemi dorazí za milion let, nenastane-li nějaké skokové zrychlení. Zkusili jsme díru uzavřít hrubou silou i jemnou prací. Tady kousek, díra k nim dorazí již za tisíc let, jsme našli civilizaci, která má metody pro manipulaci s kvanty. I my jsme se od nich dozvěděli mnoho nového, ale anihilaci jsme ani nezpomalili. Probíhají tam procesy, které nezná nikdo ve stovece galaxií v okolí.

Co ta civilizace, co to způsobila?

Ta je tady nedaleko. Díra pohltí jejich soustavu už za třicet let.

Měl jsem na mysli, jací jsou a jestli svůj experiment přežili?

Až na vědce pracující přímo na experimentu všichni přežili. Zatím se jich to nedotklo. Není podstatné, jak vypadají, Adame, nelíbili by se ti. Mají tvé otázky nějaký cíl?

Ano. Chci vědět, zda dokážou svůj stroj postavit znovu, včetně stejné chyby.

Určitě ano. Experiment byl vrcholem jejich snažení, pracují na tom déle, než jsi na světě. Proč by ho měli stavět znovu?

Něco mě napadlo...

Bylo to poprvé, kdy na Bogovi viděl nějakou reakci. Na povrchu koule se vytvořil modrý flek a rozprskl se do všech stran. Mohli-li Adam soudit, podle toho, co viděl tehdy na Sekovi, teď nešlo o pobavení.

Podívej, příteli: dokážeš provést pedagogickou transformaci skutečnosti, zjednodušit ji tak, abych to pochopil, pokud možno bez ztráty funkčnosti. Bude potřeba, abys prošel opačným směrem – moji triviální představu převedeš do úrovně svých znalostí. Rozumíme si: pro tebe to bude na úrovni dětských představ, ale ke smíchu není důvod... První věc je struktura vesmíru: převedu ji na mechanický model, protože se to v zásadě podobá konstrukci membránového čerpadla. Mám dvě polokoule a mezi nimi je pružná membrána. Polokoule jsou naplněny hustou žlutou a modrou kapalinou. A membrána, tedy čas, kmitá: když se vychýlí na jednu stranu, vznikne vlna v modré kapalině, když na druhou stranu, vznikne vlna ve žluté kapalině. Tady se stalo to, že je v membráně díra, modrá a žlutá kapalina se míší a vzniká zelená břečka, něco jako Sirup. A ta zelená břečka membránu naleptává a otvor se dál zvětšuje. Také původní modrá i žlutá kapalina postupně mizí. Dál už s pouhou mechanikou nevystačíme: podle zákona zachování ale molekuly narušené membrány nezmizely, pořád zde jsou, jen nemají soudržnost, nedrží pohromadě a plavou v té zelené břečce. Cokoliv se k otvoru v membráně dostane, zelená břečka zničí, pohltí či rozloží. To byla ta hrubá síla, určitě jsi tím myslel třeba výbuch supernovy nebo něco takového. Uspějeme jen v případě, že zůstaneme v modré nebo žluté kapalině. To jste také asi zkusili – snažili jste se díru postupně zalátat, zmenšit ji. Na to jste použili ty metody pro Planckovu úroveň. Ale nejspíš selhaly proto, že byly příliš pomalé, anihilace je rychlejší. Ničení je vždycky snazší než tvorba nového... Potřebujeme něco podobného, co ovlivní Planckovu úroveň, ale hromadně, tedy velice rychle. A to přece dělal ten jejich stroj. Musí být mimo díru, mimo tu zelenou břečku, ale když bude pracovat opačně, bude do díry hustit molekuly membrány, tedy čas. Tu energii, která vesmír pohání, ale v díře chybí. Řešením není přeměna zelené břečky zpátky na modrou a žlutou kapalinu, řešením je obnovení té membrány mezi prostory... Jsi-li zoufalý, možná ti můj dětský příklad bude stát za to, abys ho transformoval do své roviny. Vlastně bude stačit, když tě ten můj nesmysl přivede na nápad, který jsi ještě nevyzkoušel.

Děkuji, Adame, zřejmě budeš mít pravdu. Vrátím tě do Aminy a spolu s dalšími se zamyslím.

Neurazil jsem tě, Bogu? Opravdu jsem řekl něco, co jste ještě nezkusili? Nápad se mi zdál logický, ale teď mi najednou přijde troufalý.

Musím provést tu transformaci, jak říkáš, a moc si přeju, aby to konečně bylo hledaným řešením... Až budou nějaké výsledky, zastavím se za tebou, nemusíš na mě čekat v Amině.

Adam se zase ocitl v pilotní kabině a přikázal přistát na Hopsince. Pak si nechal spojit Amandu:

„Byl jsem na výletě mimo naší galaxii. Jsem zpět. Jak jsi daleko s tím obědem?“

„Právě jsem došla do jídelny.“

„A vydržela bys ještě čtvrt hodinky? Jsme už skoro dole a Bručoun tu už skoro je.“

„Mám hlad, ale že jsi to ty, tak počkám... Co si dáš?“

„Objednej mi svíčkovou, prosím. Mám na ni hroznou chuť.“

„Bez brusinek, víd?“

„Přesně tak – a bez citrónu.“

* * *

Adam poobědval se svou ženou, doprovodil ji ke kanceláři a šel se podívat do fyzikální laboratoře.

„Zdravím experimentátory.“

Sten seděl na podlaze pod odlévací komorou a něco montoval. Irk seděl na bobku a kibicoval Stenovi do umístění magnetu.

Sten něco zamumlal, aniž by odtrhl pohled od ruky s nástrojem, Irk se zvedl a pozdravil. Adam se hned zajímal:

„Myslel jsem, že s tím magnetem je to jen teoretická možnost. Kde jste k němu přišli?“

Až teď se Sten na Adama podíval a usmál se:

„V robotice je práce s magnety běžná. Kdyby nebyly ve stavebnici, reklamoval bych ji.“

„Výborně, jako investor jsem spokojen. Koupili jsme drahou, ale dobrou stavebnici!“

Sten pokračoval v utahování šroubu a opět jen cosi zabručel, ale moc souhlasně to neznělo. Irk si vzpomněl, kde Adam ráno byl:

„Jaké bylo jednání na Doře, pane?“

„Rychlé a konstruktivní. Shodli jsme se, že mám oznámit předsedovi vlády existenci gipanů. A taky by... Cibe, spoj mi Amandu... Ami, chemik mi to teď připomněl: neřekl jsem ti, že prvního května proběhne test kontejnerové čerpačky na Doře. Tak někdy potom naplánuj stěhování Luciena s Anastázií. Dohodl jsem se s Altarem, že Oldverzovým dáme na výběr.“

„Myslím si, jsem si jistá, že Marie bude chtít jít sem... Naplánuju dvě stěhování. Děkuju. Ahoj.“

Sten se mezitím osvobodil z úzkého prostoru a teď vracel kryt pece na své místo. Adam se k němu sklonil:

„Čistě pro pořádek se zeptám: tavenina eneritu má vysoko přes tisíc stupňů – co Curieova teplota magnetu?“

„Neboj, Adame, nezapomněl jsem na to. Vybral jsem ten nejsilnější magnet a pořádně ho odizoloval. Navíc jsem změnil směr chladicího vzduchu. Teplo se k němu nedostane.“

„Kdy se chystáte něco odlít?“

„Za chvíli,“ přikývl Sten. „Odelejeme toho jen trochu a zjistíme, zda se magnetické pole uplatnilo. Přijď se zeptat tak za hodinku nebo za dvě.“

„Dobře, přijdu se na vás podívat po svačině.“

„Ty taky někdy svačíš?“ podivil se Sten. Adam se zasmál a vyšel z dílny. Uvědomil si, že mu chybí Lucien. Zrovna měl chuť si s ním promluvit. Kdyby tady byl.

Nával nostalgie mu připomněl, že nedaleko odtud, měřeno velikostí vesmíru, je díra, která za chvíli, v poměru k předpokládané životnosti vesmíru, zatne této galaxii tlapec. Sice předpokládat existenci lidského druhu i za milion let může jen nezřízený optimista, ale stejně je to škoda.

Pak si ale řekl, že to Bogova a další vyspělé civilizace společnými silami vyřeší a uzavřou ji, a hned se mu nálada zlepšila. Také ho hned napadlo, koho navštíví, když tu není Lucien – půjde se podívat na Alana.

+ + +

18. Noční přesun

Magnet v odlévací komoře eneritu sice fungoval, ale celodenní práce vedla jen ke čtrnáctileté energetické kapacitě krystalu. Před večeří Sten zklamaně uzavřel snahu slovy:

„Je to slabý, ale je to lepší než smrt, která by je jinak čekala.“

„Taky si myslím,“ souhlasil Adam.

„Půjdeš s námi na večeří?“

„No jo, taky mám hlad. Při experimentech člověku vyhládne.“

„Zvláště při těch nepodařených,“ utrousil Irk.

„Jaký nepodařený? Vyzkoušeli jsme něco nového a pokročili jsme,“ bránil se Adam. „Sice ne o moc, ale situace se zlepšila. Však ještě na něco přijdeme. Je to pořád lepší než nic, jak říká Sten... Nechme to uležet a zítra se pusťte do přípravy experimentu s teleportací Sirupu v krystalické formě.“

„Dobrý nápad,“ přikývl Sten již mezi dveřmi laboratoře. „Budeme chvíli řešit něco jiného... Ale teď už pojďte, nebo nás můj žaludek pokouše. Pokračujme v debatě cestou do jídelny.“

* * *

Do jídelny však už Adam nedošel.

Byl krok před jídelnou, v dalším kroku se ale ocitl v pilotní kabině Aminy. Bog tam již byl. Vznášel se v prostoru a měl slabě červený nádech. Mělo to značit dobrou náladu?

Bud' zdravý, Adame! Děkuji, příteli, ukázal jsi nám správný směr. Každá bytost v tomhle vesmíru, v jediném, který máme, ti vděčí za možnost žít svůj život. Narony jsi nadchl, chtěli by se s tebou seznámit.

Takže jste byli úspěšní! To je skvělá zpráva! Nejsem ale tak namyšlený, abych si neuvědomoval, že ten mechanický model problému je od skutečnosti vzdálený na světelné roky. Jsou to vaše znalosti a zkušenosti, co rozhodlo. Naroni jsou ti, co nás jejich nepovedený pokus ohrozil?

Ano.

Je to hezké, ale je těch mimozemšťanů na mě už příliš. A jestli říkáš, že by se mi nelibilo, tak teď raději ne. Někdy později... Takže jsme se té díry

konečně zbavili?

Ještě ne. Bude trvat přinejmenším půl roku, než se díra zacelí, ale proces jde správným směrem. Především je rychlejší než vlastní anihilace... Když jsi mně volal, zmínil jsi nějaký nedůležitý problém, se kterým potřebuješ pomoct. Dian mi dal tak říkajíc volnou ruku. Řekni mi, co potřebuješ.

Technicky je to pro tebe drobnost, ale nevím, zda na to přistoupíš. V určitém směru to není zrovna morální... Slíbil jsem gipanům, že sjednám schůzku s lidmi. Vůbec jsem si neuvědomil, jak složitý bude ten první krok: dostat se k předsedovi pozemské vlády a informovat ho o mimozemšťanech. On jediný je kompetentní k tomu, aby rozhodl o dalším postupu. Z toho logicky vyplývá, že s ním musím být chvíli sám. Ale to je právě ten neřešitelný problém, s nímž mi nepomůže ani nejvlivnější pozemšťan... Zůstal jsi jen ty: potřebuji předsedu vlády přenést sem, do pilotní kabiny, kde mu můžu ukázat gipany, promítnout záběry z Gapenu. Opravdu se snažilo mnoho chytrých hlav a geniálních umělých inteligencí vymyslet něco jiného...

Je mi to jasné, Adame. Jeden pozemšťan už kdysi dávno řekl, že účel světlí prostředky. Tohle bude pro dobrou věc, proto souhlasím. Jaké bude načasování?

V zásadě jsi zde ve vhodnou dobu. O únosu nesmí nikdo vědět, takže ideální chvíle je, až bude sám. Většinou prý spí ve vládním paláci a předpokládám, že ochranka hlídá před pokojem a že v pokoji kamery nejsou. Přeneses ho, až bude v pokoji, ale před tím, než se svlékne. V žádném případě ho nechceme ponížit.

Je mi to jasné. V kolik to bude hodin?

Tak to nevím, ale z několika nesouvislých zmínek je předseda ranní ptáče. Takže o to dřív půjde spát. Řekněme už kolem desáté. Musím tě poprosit, abys prozkoumal situaci.

Zjistím situaci, ale než ho sem přenesu, upozorním tě. Chceš být zde, nebo tě mám vrátit do kolonie?

Vrať mě, prosím. Ještě jsem nevečeřel.

Ještě jedna věc mě napadla – určitě bude chtít nějaké důkazy.

Máš pravdu. Měl bych takový nápad, ale nevím, jestli už to není příliš.

Už jsem to říkal, byť to je protimluv, protože ruce nemáme: Dian mi dal volnou ruku.

Tak dobře, nápad je následující...

* * *

Po večeři si zjistil, kde je Amanda. Ještě byla v kanceláři. Nakoukl do dveří:

„Dobrý večer, miláčku. Můžu rušit?“

„Klidně pojd' dál.“

„Už jsi večeřela?“

„Ne. Ani nemám hlad. Obědvala jsem pozdě a nějak mi to nesedlo.“

„Chtěl jsem ti vyprávět, co jsem dneska zažil.“

„Myslíš s Bogem?“ zeptala se se zájmem.

„Ano. O jednom průšvihy a také o tom, co bude dnes večer, až si mě Bog zase vyzvedne.“

„Povídej!“

Ted', když věděl, že problém s dírou byl vyřešen, říkalo se mu to lehce. Potom jí řekl, že přesvědčil Boga k únosu předsedy vlády, a dostal morální kázání. Když po ní tedy chtěl radu, jak vyřešit protichůdné požadavky, přišla s několika neotřelými nápady, které nikoho jiného nenapadly.

„Těší mě, že má žena má tak bujnou fantazii,“ shrnul hodinovou debatu, „ale nic z toho není použitelné. Nemrač se, nápady to jsou skvělé, ale tak leda na filmovou komedii. Já bych se rád dožil vyššího věku... Vlastně jsi mi neřekla, proč jsi pořád tady.“

„Hledala jsem na Zemi nějaké zajímavé místo na dovolenou... Chceš se na ně podívat?“

„Jsem pro...“

Právě si prohlíželi Niagarské vodopády, když se lehce zablesklo a u stěny se zhmotnil Bog.

Dobry večer, Amando.

Dobry večer, Bogu. Jdeš pro Adama?

Ano.

Tak si ho vem. Ale opatrně, ať se nikomu nic nestane! Je to dost na hraně.

Adam i já si to uvědomujeme, ale nejspíš to nejde jinak. Zatím ahoj.

Bog se s Adamem přesunuli do pilotní kabiny.

Předseda se zavřel do svého pokoje, a jak jsi říkal, ochranka je přede dveřmi. Můžeme to spustit?

Můžeme.

Mám zůstat tady?

Jestli ti to nevadí, tak ano. Ať hned ví, na čem je.

Tak pozor – ted'!

Předseda pozemské vlády se po náročném dni posadil do měkkého křesla v předpokojí, unaveně zavřel oči a přejel prsty po spáncích. Najednou si uvědomil, že nesedí na měkkém polstrování, a s leknutím otevřel oči. Již nebyl ve svém pokoji, ale před ním byl ovládací pult a telestěna, zaplněná hvězdami. Hlas, který ho oslovil, poznal dřív, než otočil hlavu:

„Dobry večer, pane předsedo.“

Adam pocítil k dvaosmdesátiletému muži nemalý obdiv, protože se ovládl prakticky okamžitě. S potěšením kvitoval, že se zachoval vstřícně a nezačal křičet, že on je nejvýše postavený člověk na Zemi a došlo k jeho znesvěcení:

„Dobry večer, pane Hopsale.“

„Prosím otočte se.“

Předseda ho bez zaváhání poslechl a spatřil Boga. Cukl s sebou, přeci jen fotografie a realita není totéž, ale hned se vzpamatoval:

„To je Bog?“

„Ano. Soustředte své myšlenky, Bog umí komunikovat se všemi.“

Dobrá večer, pane předsedo.

Dobrá večer.

„Vaším únosem není nic zlého, pan Hopsal vám vše vysvětlí. Hned potom vás zase vrátím do pokoje.“

Věřím vám – v zásadě mi nezbyvá nic jiného.

„Kde to jsme, pane Hopsale. Tyhle hvězdy neznám.“

„Jsme na Hopsince, v pilotní kabině mé lodi... Evo, prosím záběr na kolonii... Není to nic zvláštního, prostý hranol. Mnohem zajímavější jsou ty zakryté hvězdy za kolonií – tam máme orbitální výtah... Ale nedopustil jsem se vašeho únosu pro to, abych se předváděl. Mám závažné informace, které se týkají celého lidstva. Považuji vás za jedinou kompetentní osobu, která rozhodne, co bude dál. A to je ten problém: nenašel jsem způsob, jak tu informaci dodat pouze vám. Ani pan Mortimer by nedokázal zařídít, abych vám to mohl pošeptat nebo něco takového.“

„Samozřejmě, to je účel ochranky.“

„Informace je však tak důležitá, že jsem to nemohl nechat být. Proto ten Bog... Chci vám říct, pane, že jsem se seznámil s mimozemšťany.“

Předsedovi se zablesklo v očích, ale protože měl o Hopsalovi vysoké mínění, než začal pochybovat, ujistil se:

„Asi nemyslíte Boga a... Diana?“

„Ne. Ve skutečnosti jsem se, kromě cetů na Gé, seznámil s pěti dalšími civilizacemi. První, velké ignoranty, musel umravnit tady Bog, takže se začali chovat docela vstřícně, druhí byli stavitelé Esencie, třetí je představována celoplanetární rostlinou a čtvrtá civilizace se musela dobrovolně izolovat na své planetě, protože jsou pro vesmír nebezpeční.“

Předseda vlády byl zkušený, ale o Adamových slovech nepochyboval. Však byl přítomen výslechu generála Spinera a poznal, že Adam není takový, jak ho líčila pozemská média. Především neupíral autoritu vládě.

„Nejzajímavější je ta pátá, kvůli ní jste tady, pane. Evo, první obrázek. Tohle je gipan. Konkrétně jde o ministra celoplanetární vlády. Ty pruhy, co na něm visí, není oblečení, jsou to znaky jeho postavení. Gipani skutečně chodí nazí. A má to dobrý důvod: ten vodorovný pruh na jejich břiše a bocích je echolokátor. Nežjišťoval jsem parametry, ale je to něco jako mají delfini nebo netopýři. Ani jsem se neptal, jak se vyrovnávají s rušením těmi plandajícími pruhy. Také jsem viděl jejich vojáky a ti měli na sobě uzavřené brnění. Nezdálo se, že by jim to v něčem vadilo. Evo, druhý obrázek. Tohle je Gapon, hlavní město planety Gapen. A teď to nejdůležitější: gipani mají zájem navázat oficiální spolupráci s lidmi. Kdybych neměl za přítele Boga, musel bych to oznámit médiím, protože k vám bych se nedostal. Ani fyzicky a patrně ani poštou – nějaké zkušenosti s inteligencí těch, co čtou vaši poštu, už mám. Je téměř jisté, že by mě měli za pomatence, který vás chce připravit o vzácný čas. Doufám, že Bog dodává této akci dostatečnou váhu, abyste mně dovolil předložit důkazy.“

„Zajisté. Co ale očekáváte ode mne?“

„S gipany jsem se domluvil na prvním setkání. Slíbil jsem jim, že ani jedna strana nebude znát skutečnou pozici mateřské planety druhé strany. To znamená, že nechám vybudovat jednoduchou základnu s dvojnásobným prostředím, kde budou probíhat jednání. Už jsem vybral vhodnou hvězdnou soustavu. Ještě jsem se tam podívat nebyl, ale ani jedna strana nemá šanci z její pozice spočítat nebo usoudit na pozici té druhé. To je základ. Dále jsme se domluvili na tom, že jejich delegaci na místo jednání dopravím já. Abyste rozuměl: gipani před několika desítkami let expandovali do vesmíru jako my, ale pak došlo k regresi a oni se vrátili na svou planetu. Subprostorový hvězdolet mají v muzeu. Nicméně při poslední návštěvě mi hlásili, že se pustili do aktualizace plánů a začínají stavět nový hvězdolet. Tím došlo na velikost delegace. Tři až pět členů, řekněme čtyři. To vy musíte vybrat další tři lidi, kteří nemají problém s dvoutýdenní cestou subprostorem, budou užiteční při jednání, jaké lidská historie nepamatuje, ale hlavně s tím nepoběží hned po návratu za novináři. Vůbec vám ten úkol nezavídím. Dokonce pochybuji o jeho realizovatelnosti.“

„Chápu vaše pochybnosti, ale nesouhlasím. Vidíte to moc černě.“

„Když ten důvod chápete, tak ho zahrňte do rozhodování. Přílišná naivita může vést ke katastrofě: například generál Spiner a královna Feminy. To vám snad říkat nemusím.“

Promiňte, pane předsedo – nerozumím tomu, proč tu informaci jednoduše nezveřejníte?! Nevidí to pan Hopsal opravdu moc černě?

Vlna paniky, vražd a sebevražd, zhroutil systémů: od obchodu až po zdravotní péči! A všechno tohle najednou. Jako civilizace bychom skončili.

„Pardon, Bog na mě mluvil. Opravdu mi to říkat nemusíte... Jsem sice unavený, dnes byl hodně náročný den, ale nějaký ten důkaz by nebyl od věci. Stačí jeden, ten nejsilnější.“

„Ano, počítal jsem s tím a Bog souhlasil. Sledujte telestěnu.“

Můžeme to spustit, Bogu, prosím.

Bog ve slabém záblesku zmizel a předseda se otázel:

„Co je to? Loď?“

„Ano, Bogova loď. Nelekněte se, přesune nás za gipany.“

Hopsinku a hvězdy vystřídal prázdný prostor. Eva se zorientovala a obraz se změnil na nekonečný mračný příkrov nějaké planety.

„Dejte mi chvíli, domluví se s nimi... Evo, spoj mi Gapen na VIP frekvenci.“

Ve vyklizeném skladu seděl operátor a Adama hned poznal:

„Vítejte, pane Hopsale. Co pro vás mohu udělat?“

„Řekněte mi: je v Gaponu den nebo noc?“

„Den, pozdní odpoledne.“

„Dokázal byste zjistit, kdo z vlády je ještě ve vládním paláci?“

„Dokázal. Malý moment, ozvu se.“

Telestěna zhasla a předseda se Adama udiveně zeptal:

„Jak to, že mluví naší řečí?“

„Já vám to neřekl? To bylo tak: v prosinci minulého roku, po navigační

chybě, jsem se vynořil tady. Přinutili mě přistát a zavedli mě do komunikační místnosti. Žádali dvanáct hodin, takže nebylo třeba řešit mé jídlo. Jenže jednací místnost uzavřeli do bubliny zpomaleného času – co pro mě bylo dvanáct hodin, pro vás byly tři měsíce. Vylezl jsem v půlce března. Báli se, že jsem předvoj invaze. Zatímco mě vědci zpovídali, čekali, co se bude dít. Začal jsem je učit naši řeč a v úžasu nad jejich pokroky jsem se nemohl zastavit. Fígl samozřejmě spočíval v tom, že oni se učili mimo jednací místnost: co jsem s nimi probral za hodinu, oni se učili celý týden. Tahali související slova tady z Evy. Ale ne nějakým hackerským útokem – prostě se jí vypyтали. Gipani, ne jejich počítače. Později mi prozradili, že využívají hypnopedii. Jak vidíte, umí to i operátor, který hlídá speciální rádiovou frekvenci pro VIP hosty, včetně mé maličkosti. Ujišťuju vás, že náš jazyk ovládá celá vláda. Teď již žádná jazyková bariéra neexistuje.“

„Vaše jednání je ukázkou loajality k lidstvu. Vlastně již předáním generála Spinera orgánům na Zemi jste u mě stoupl v ceně. Moc rád bych věděl, proč vy, takový kritik lidí.“

„Jednak už mě nebaví být výjimka, jednak kritika neznamena zavržení. Párkrát jsem se k lidstvu a lidské přirozenosti vyjádřil kriticky před Bogem. A on, příslušník jiné a tolik rozdílné rasy, lidi bránil. Nelíbilo se mu to. Říkal jsem pravdu, trvám na tom a nemíním to odvolat, ale neznamena to, že nemám ke svému druhu citový vztah. Stejně tak...“

Telestěna se rozsvítila a operátor byl zpět:

„Zjistil jsem situaci: po jednání vlády zůstal předseda vlády a čtyři ministři v jednací místnosti. Chcete jednací místnost spojit?“

„Buďte tak laskav.“

„Spojuji.“

Operátora nahradil gipan na vyvýšeném trůnu:

„Dobrý den, pane Hopsale. To již přilétáte na jednání s těžaři?“

„Dobrý den, pane předsedo. Nastala nepředvídaná a neobvyklá situace. Mám zde předsedu pozemské vlády. Chtěl jasný důkaz, že existujete, že si nevymýšlím. Jak brzy uvidíte, byli jsme sem i s hvězdoletem teleportování mým přítelem, který zbavil Gapen toho zeleného jedu. Chci vás poprosit o svolení s návštěvou. Bylo by to stejné, jako když jsem sloužil při informování vlády za reproduktor. Budeme v hermetickém poli a také v dostatečném odstupu. A jen na minutku.“

„Nejsem proti, pojdte.“

Bog poslouchal a vzápětí stáli ve velkém sále. Adam už to znal, ale pro předsedu vlády bylo všechno nové – teleportace, sál podivného tvaru i výzdoby, pětice nahých bytostí, jejichž hlava byla šílenou kombinací charakteristických znaků. Nicméně byl velmi přizpůsobivý: lehce se uklonil, ovládl svůj hlas a co nejuctvěji řekl:

„Rád vás poznávám, pane předsedo. Bude pro mě ctí se s vámi setkat v jednací místnosti. Promiňte. Že existujete, vím od pana Hopsala teprve několik minut, tak vám toho už moc nepovím.“

„To znám, s panem Hopsalem to je někdy velmi rychlé. Řekl bych, že je to

však k dobru věci. Děkuji za návštěvu. Těším se na oficiální setkání a na spolupráci s vámi.“

Adam se podíval předsedovi pozemské vlády do očí a viděl, že už mu to jako důkaz stačilo. Ba dokonce že má pro tuto chvíli na bedrech naloženo již dost. Otočil se k předsedovi gipanů:

„Děkuji za přijetí. Bog nás zase vrátí na loď a domů. Ještě si dovolím upřesnit termíny, protože jsem po sestavení podrobného plánu zjistil, že tak rychle, jak jsem si představoval, to nepůjde. Stavaři jsou dost vytíženi a jednacích budova bude stát až koncem příštího měsíce. Přesvědčili mě, že vhodné prostory pro vás budou na velké nákladní lodi, ne na člunu od těžařů. Především proto, že bude nejlepší, když vaši část jednacích budovy zařídí vaši technici a ti si toho s sebou povezu mnohem více. Na druhou stranu byste ale měli vědět, že máme zvládnuté technologie pro tvorbu předmětů po jednotlivých molekulách. Technici musí jen vědět, co chtějí, a znát materiálové složení. Za ty dva měsíce tedy nepřiletím pro delegaci, ale pro tým techniků. Omlouvám se za to zpoždění. Na shledanou.“

„Myslím, že je lepší, když se na to přelomové setkání připravíme co nejlépe. Dnešní návštěvou jste nám sdělil, že na přípravě pracujete, že držíte slovo. To je podstatné. Jestli to bude za dva nebo za tři měsíce, už není tolik důležité. Tak tedy na shledanou.“

Bogu, přenes nás, prosím, zase na Hopsinku.

Bog je přesunul zpět. Předseda vlády dlouho mičel a zpracovával dojmy. Pak se otočil s křeslem k Adamovi a zatvářil se uznale:

„Děkuji, pane Hopsale, za takovou příležitost. Lidstvo vám děkuje. Kdo bude stavbu financovat?“

„S tím citovým vztahem ke svému druhu jsem nelhal, ale neodpustím mu ani jeden fufník. Každá civilizace uhradí půlku – vy přes nějaký vesmírný projekt nebo přes kolonii na Ikárii, gipani mi dodají pár tun různých kovů. Nemám problém vám i gipanům předložit řádné vyúčtování, pořádek musí být. Až vyberete ty další tři lidi, informujte mě poštou minimálně týden předem. Připravíme schůzku a já jim promítnu stejné video. Není vhodné znovu obtěžovat Boga, proto mi řekněte, jak mě k té schůzce vyzvete.“

„Nejlepší bude prostá otevřená zpráva. Třeba ve formě pozvánky. Rozběhneme stavební projekt přes pana Newmana a vás si pozvu jako konzultanta.“

„Dokážete zajistit schůzku bez odposlechů?“

„Vy patrně nevíte, že v budově vlády existuje pro případ neočekávaných situací místnost, která je dokonale izolovaná a už předem se promyslely různé figle ke zmatení okolí? Například jak zajistit, aby nikdo zvenku nemohl určit, kteří lidé v té izolované místnosti vlastně jednali.“

„To jsem vážně nevěděl. To je dobrá zpráva. Děkuji, pane předsedo, a přeji vám klidnou noc.“

„Ještě jedna otázka: říkal jste tomu gipanovi před návštěvou, že zůstaneme v dostatečném odstupu. Proč?“

„Protože jsme pro ně radioaktivní. Však proto bude jejich část jednacích

budovy tak drahá – bude se muset realizovat z pečlivě vybraných materiálů. Pro gipany je i radioaktivní pozadí Země příliš.“

„Chápu... Děkuji. Na shledanou za přibližně dva měsíce.“

Děkuji také vám, Bogu, za vaši pomoc lidem. Na shledanou.

Rádo se stalo. Dobrou noc, pane předsedo.

Když byl předseda vlády pryč, Bog se s Adamem rozloučil, a ještě než zmizel, řekl:

Zachytil jsem v tvém mozku postranní proud myšlenek. Byl o posledním experimentu Stena s odléváním krystalu eneritu pro těžaře... Poradil jsi mi, příteli, dám ti také jednu radu: přesuňte odlévací komoru do kosmu... Dobrou noc.

O sekundu později si Adam uvědomil svou situaci. Bohužel pozdě. Tak si nechal spojit počítač kolonie:

„Cibe, Bog mě tady zapomněl. Pošli mi sem Bručouna.“

+ + +

19. První chrám

První subprostorový hvězdolet, od zahájení projektu až po první testovací let, stavěli lidé patnáct let.

Po roce 2060, kdy již kosmický průmysl *chrlil* průzkumné hvězdolety rychlostí deset za rok, rozjela planetární společnost SPGV projekt servisních bodů. Těžko říct, zda byl dřív projekt, nebo dotace, společnosti se dařilo více než polovinu tehdejší produkce odeslat do Galaxie.

Historický zlom nastal v roce 2095. K padesátému výročí prvního letu subprostorem představila planetární vláda projekt druhé vlny servisních bodů. Protože se první vlna osvědčila.

První vlna dala vzniknout téměř dvěma stům servisních bodů v kouli o průměru sta světelných let. Servisní bod byla hvězdná soustava, kde se na planetě v pásmu života usadili pozemšťané. Několik párů dobrodruhů se nedalo nazvat kolonií, ale svůj účel to plnilo.

Servisním bodem se takové soustavy nazývaly proto, že byly vybavovány špičkovou technikou schopnou opravy jakéhokoliv stroje. Také bylo důležité, že subprostorové souřadnice bodu byly veřejně známy, a urychlovaly tak pronikání lidí do Galaxie.

Povinností každého servisního bodu také bylo vysílání automatického hvězdoletu k hvězdám v okolí. Databáze souřadnic a základních parametrů hvězdných soustav utěšeně narůstala. Servisní bod byl brán jako veřejná služba – kdokoli do bodu přiletěl, mohl si tuto databázi stáhnout.

A prospektoři? Nestěžovali si. Byli sice odtrženi od Země, od lidstva, ale měli vrchovatě všech těch drobností, kterých si vážili víc než plytkého života ve sterilním světě, kde příroda byla už jen v rezervacích a databázích. Jejich životem byl nepřetržitý průzkum planetární soustavy a udržováním funkčního průzkumného automatu také hvězdného okolí.

Druhá vlna rozšířila zájmový prostor lidstva na průměr jednoho tisíce světelných let. Již dávno nešlo o projekt matičky Země. Aktivita se přesunula do soukromých rukou stovek dobrodruhů.

Kosmický průmysl, toho času rozlezlý po několika planetách, sekal malé průzkumné hvězdolety jako Baťa cvičky a v roce 2130 byly v kouli jednoho tisíce světelných let známy základní parametry všech hvězdných soustav i toulavých hvězd a planet.

Šest desítek servisních bodů však bylo také zřízeno u známých hvězd do deseti tisíc světelných let. Právě takového servisního bodu využil Adam pro přiblížení se hvězdné soustavě pro jednání lidí s gipany.

* * *

Hvězdolet TRAKTOR, vypůjčený z Dory, letěl téměř osm dní.

Posádka byla stejná jako na Sarpedonu: Oldverzovi plus Toreová, Adam s Amandou a Lucien. K tomu Newmanovi roboti plus Ajax a Ben. Také náklad byl obdobný: sklady plné stavebního a konstrukčního kompozitu a k tomu velká tiskárna s rozsáhlým příslušenstvím.

Jeden rozdíl tu však byl: upravený sklad, jehož stěny byly pokryty speciální antiradiační vrstvou. Zde byly uskladněny kompozity s nižší úrovní radioaktivity, než má radiační pozadí na Zemi. Z nich bude vytištěno obložení stěn v místnostech gipanů.

Důvodem byla jednoduchost a samozřejmě také cena. Bylo jednodušší, a z hlediska potřebného materiálu i výhodnější, postavit jednací budovu jako jednu velkou skořepinu a část pro gipany obložení stěn odstínit od vyšší radioaktivity lidmi používaných materiálů.

Hvězdu podle Adamova zadání našel Cib v katalogu okamžitě, ale kromě základních parametrů tam byla už jen poznámka, pro Adama však podstatná: očekávaný planetární systém tří až šest kusů.

Poznámku připojila umělá inteligence nějakého teleskopu již v minulém století na základě desítky pozorování, a pravděpodobně bude pravdivá. Počet hvězd v kouli o průměru deset tisíc světelných let šel do miliard a na pečlivé a dlouhodobé pozorování každé z nich prostě nebyl čas. Ani ten strojový.

Pro bezpečný let subprostorem to určitě nestačilo.

* * *

TRAKTOR se vynořil v servisním bodě.

U servisních bodů vedly souřadnice do libračního bodu mezi obsazenou planetou a hvězdou. Byli ihned zaznamenáni a na virtuální telestěně na můstku se o pět minut později objevila mladá žena. První, kdo doběhl.

„Vítám pozemšťany... Kam letíte s takovou krávou?!“

„Dobrý den,“ usmál se Oldverz. „Jaká loď byla volná, takovou holt máme. Také u vás máme subprostorovou sondu. Stáhneme si ji.“

„Když je vaše, tak to udělejte. Co poplatek za parkování?“

Vážnou tvář ale udržela jen pár sekund. Pak se zasmála a plna očekávání se zeptala:

„Zastavíte se na kus řeči, nebo poletíte dál?“

„Děkujeme za nabídku, ale sonda evidentně splnila úkol. Sondu nalodíme a pokračujeme v cestě. Je u vás všechno v pořádku? Nepotřebujete nějakou technickou či zdravotní podporu?“

„Žádné problémy,“ ušklíbla se, „v mezích možností... Kdybyste měli náladu

a čas, až poletíte nazpátek, zastavte se. Co to povídám! Musíte se stavit – vaši povinností je předat nám parametry soustavy, kterou navštívíte.“

„Bohužel, soustava, kam směřujeme...“

„Stavíme se!“ přerušil ho Adam, který právě vstoupil na můstek. „Promiňte, kapitáne... Pardon, madam, samozřejmě se tu zastavíme a data vám předáme. Odpusťte kapitánovi, vždy se snaží ušetřit nějaké ty megawatty. Není v tom žádný problém.“

„Děkuji,“ svraštila žena čelo v hlubokém zamyšlení. „Ale jste mi nějak povědomý.“

„To není pravděpodobné... Byť uznávám, že jsme se někdy potkat mohli.“

„Vesmír je malý! Šťastnou cestu. Na shledanou.“

„Sonda je na místě, poletíme... Ať se vám daří. Na shledanou.“

Spojení skončilo a TRAKTOR se vzdaloval od planety. Amandě se zajískřilo v očích:

„Asi vím, kdo to byl. Ta mrcha od Glause... Dost zhubla.“

Adam na ni mrkl a usmál se:

„Však já jsem ji poznal taky.“

* * *

Souřadnice od sondy, která doletěla k cílové hvězdě a vrátila se do servisního bodu, vedly mezi první a druhou planetu soustavy. Na hlubší průzkum ale sonda nebyla stavěná.

Po necelých čtyřech dnech vystoupil TRAKTOR ze subprostoru v soustavě modré hvězdy a NSH hlásil sedm planet. Poslední však byla dost malá a nebylo se co divit, že ji pozorování ze Země neodhalilo.

Třetí a čtvrtá planeta byly v pásmu života. Na třetí skutečně život byl, čtvrtá byla jen kamenná poušť. Adam ze zvědavosti přikázal pozorování třetí planety, ale rovnou řekl:

„Podíváme se, ale stavět budeme na čtvrté. Tady by nám neustále hrozila kontaminace, na čtvrté bude všechno sterilní.“

A tak pozorovali. Život zde byl stejně rozmanitý jako na třetíhorní Zemi. Velké skupiny zvířat se proháněly po zemi a pluly vzduchem. Viděli také hejno asi deseti kusů obřích tvorů, kteří plachtili nad mořem – ze všeho nejvíc se podobali bájným drakům. Až na ten dobrosrdečný výraz.

Amanda vzala Adama za ruku a prohlásila:

„Koukám, že kamkoliv vlezeš, narazíš na nějaké mimozemšťany. Třeba jsou ti draci inteligentní a pokecali bychom si s nimi.“

„To je klidně možné, ale tentokrát je nechám bez povšimnutí. Ještě by chtěli za použití čtvrté planety zaplatit... Kapitáne Oldverzi, velte k přeletu na čtvrtou planetu. Vyhledáme místo stavby.“

Oldverz vydal příkazy. Pak si nechal čtvrtou planetu zobrazit na telestěně a hned zapochyboval:

„Myslím, že to není dobrá volba. Planeta je příliš mladá a bouřlivá.“

Povrch byl zbrzděný desítkami kanálů. Ovšem nebyly to pozůstatky řek vodních, nýbrž lávových. V mnoha kanálech také teď proudila žhavá láva

z největšího počtu sopek na kilometr čtvereční, jaké kdy kapitán Oldverz viděl.

NSH provedl rychlý průzkum a Oldverze opravil:

„To není věkem, pane! Ve skutečnosti je tahle planeta starší než ostatní. Je to tím, že čtvrtá planeta nevznikla v této soustavě, nepatří sem. A bouří tolik proto, že rotuje téměř kolmo na ekliptiku, takže část jí je trvale přivrácena k hvězdě a neustále přehřívána. Musíme se podívat také na noční stranu.“

Skutečně to tak bylo: na noční straně nebyly sopky téměř žádné. Adam v tom viděl výhodu:

„Věčná tma vyloučí spoustu problémů, které bychom museli řešit. Od tepla až po nezvyklé spektrum modré hvězdy... Počítači, vyhledej náhorní plošinu s minimální sopečnou aktivitou v okolí.“

Za deset minut předložil NSH tři návrhy, které požadavek splňovaly, a jednu zlatě orámoval. Adam souhlasil s jeho výběrem:

„To je přesně ono: stolová hora, navíc nejvyšší v širokém okolí. Bude ale dost velká na jednacích budovu a dva astroterče?“

„Ano. Celková plocha téměř dva kilometry čtvereční.“

„Výborně! Kapitáne Oldverzi, proveďte základní průzkum a určete pozici budovcího astroterče. Postarejte se o přistání a rozjedte stavbu. Já s Lucienem se nasoukáme do skafandrů a půjdeme si to prohlédnout fyzicky. Chceš jít s námi, Ami?“

„Skafandr mě nijak neláká. Není-li to nezbytně nutné.“

„Samozřejmě, že ne... Pojď se připravit, Luciene.“

Cestou k přechodové komoře využil Adam příležitosti a zeptal se přítele:

„Tak co, Luciene, jak vám to jde?“

„Dobře. Jsem rád, že jsi tehdy zatlačil a já se rozhodl, protože se Stázkou mi je skvěle. Budu si ji hlídat jako ostříž. Hlavně jsem rád, že nemá nic společného s mojí nebo tvou minulostí.“

„Kde chcete uspořádat obřad? Na Zemi? Nebo snad na Doře?“

„Žádný obřad, jen hostinu pro všechny – Hopsinka bude stačit.“

„Klidně. Stella i Nadire budou rády. Taková zakázka je potěší. A svědci?“

„Myslím, že Cib jako svědek bude stačit. Na Doře oddává Jerry běžně a funguje to bez nějakých problémů.“

„Tak jo. Až se vrátíme, přestěhujeme vás a Cib vás oddá. Už by se to mohl konečně naučit.“

* * *

Lucien si oblékal těžký skafandr teprve podruhé v životě, a tak z toho byla slušná komedie. Oba teď seděli na lavici před přechodovou komorou a zmoženě oddechovali. NSH hlásil:

„Průzkum dokončen, rozvržení staveb provedeno. Přistáváme.“

TRAKTOR dosedl a Adam s Lucienem vyšli na povrch. V záři silných reflektorů hvězdoletu si prohlédli povrch. Pohybovali se uvolněně, protože planeta byla hmotnostně někde mezi Zemí a Marsem. Její záření bylo sotva desetinou radioaktivního pozadí Země. Gipanům se bude líbit.

Na Zemi klepají kladívkem na základní kámen, tady Adam nakopl první

šutr, co mu přišel pod nohu, a když o deset metrů dál dopadl, slavnostně oznámil:

„Křtím tuto planetu na Babylon. Ať naše snahy zde dopadnou lépe než ve stejnojmenném biblickém městě... Kapitáne Oldverzi, vyložte náklad.“

„Provedu, pane... Musíte ale přejít na druhou stranu.“

Newmanovi roboti nejprve vynesli všechny části stavební tiskárny a Ajax s Benem se pustili do její montáže. Pak roboti smontovali přístřešek, jehož malá část bude sloužit jako dílna a větší část jako sklad materiálů. Z hvězdoletu vynesli boxy s kompozitem a dílnu vybavili náradím. Následoval termojaderný reaktor M1, nejmenší, jaký se vyráběl, a pak další potřebná zařízení. Na závěr sestavili rozvody energie.

Práce jim šla od ruky a za necelé dvě hodiny bylo vše připraveno ke stavbě Prvního chrámu, jak to nazval Adam poté, co nastudoval historická fakta o Babylonu a Babyloňanech.

Oldverz Adamovi hlásil:

„Pane, vše třikrát zkontrolováno! Jsme připraveni k odletu.“

„Děkuji... Odlet na Sarpedon na váš povel.“

* * *

Dalších dvanáct dní v subprostoru.

Manželé se k sobě unaveně tulili a Adamova nenechává ruka dál hladila Amandu po zadečku. Potom ji oběma rukama přitiskl k sobě a konstatoval:

„Kdybys tu nebyla se mnou, tak bych se z toho subprostoru určitě zbláznil. Jsi pro mě na této lodi to nejdůležitější!“

Pustil ji a posadil se:

„Ovšem, teď by to chtělo to druhé nejdůležitější.“

„A to je co?“ zeptala se Amanda podezřívavě a obrátila se na záda.

Adam pracně odtrhl pohled od jejích řader a upřesnil:

„No přece snídaně.“

„Aha. Čekala bych, že sex... Ale snídaně by se hodila.“

„Tak vidíš. Jdeme na to!“

Ranní hygieně moc nedali a za deset minut byli v jídelně. Amanda si jako obvykle vymýšlela a syntezátor se mohl strhat, ale Adam byl spokojen s čajem a suchou houskou. Když si přisedla, měl již jednu housku v sobě. S lítostí se na něho podívala:

„Tohle není snídaně! Syntezátor ti vyrobí, cokoliv si vzpomeneš, ale ty si objednáš nemocniční stravu.“

„Nestěžuju si!“ zasmál se Adam. „U snídaně se neřídím očima, ale chuťovými pohárky. A ty jsou teď v sedmém nebi.“

Pochybovačně zakroutila hlavou a začala si mazat rohlík. Vyčkávavé ticho přerušil počítač:

„Výstup ze subprostoru za deset minut.“

„Tak vidíš,“ ukázal Adam ke stropu. „Výstup ze subprostoru se s plným břískem snáší mnohem líp... A také mám silnější vyzařování.“

Tím si připomněl Fytona a zvedl se:

„Nech si chutnat, Ami, já půjdu do kajuty. Hned po vynoření budu mluvit s Fytonem, ale za chvíli přijdou snídat i ostatní a pohled na strnulého Hopsala by je děsil.“

Vyšlo mu to akorát. Posadil se na postel a TRAKTOR se vynořil u čtvrté planety. Za pět minut již Fyton jásal:

Vítám tě, příteli!

Taky tě rád slyším. Jak se daří?

Skvěle. Teplo dělá divy.

Co těžaři? Nezlobí?

Bez problémů. Již tady byli dvakrát, vždy na pár dní, a dekontaminovali povrch. Udělali si na to takové chodící stroje a přeorali už desetinu planety.

Přeorali? To ale zničili i kus tebe! zděsil se Adam.

Kdepak, neboj se. Sice pár procent rostlin vytržení a nové zasazení nepřežilo, ale mým keříkům se nestalo nic. A zvířatům také ne. Navíc začali mladými osazovat místa uvolněná ledem. Budu zase o něco chytřejší!

Samé dobré zprávy. To je také to, co těžařům vezu. Zprávy o posledním vývoji energetického krystalu, který je drží naživu.

Tak to bys měl jít na můstek, už jste skoro u planety. Měj se pěkně.

Ať se ti daří. Ahoj!

* * *

TaPin přišel do pilotní kabiny záchranného člunu, který mu oznámil, že se blíží hvězdolet s Hopsalem. Teď se na Adama usmíval z telestěny:

„Dobrý den, pane. Přistanete a poletíme za gipany?“

„Ano, přistaneme. O všem si promluvíme cestou. Došlo však ke změně a nepoletíme tam vaším člunem, ale TRAKTOREM... Nebojte se, vědí o tom, utočit na nás nebudou.“

„A důvod?“

„My budeme jednat, gipani sem namontují přepravní komoru, protože je povezu na jednání s lidmi. Než budou mít vlastní stroj, což jim pár let bude trvat... Nejde jen o prostředí – komora bude obklopena časovou bublinou, protože na jednacím planetu to trvá dvanáct dní. Jim by to mělo připadat jako šest hodin.“

„Přistání povoleno. Jdu vás vyhlížet,“ přikývl TaPin a zrušil spojení.

* * *

TaPin vyšel z přechodové komory, Adam ho zastavil a dvakrát ho obkroužil, aby si ho prohlédl. Okomentoval TaPinův úbor:

„Tedy já zírám. Vypadáš jak herold na královském dvoře. Co to je?“

„Oblečení nejvyššího představitele pro slavnostní a oficiální příležitosti. Máme tady jednoho šílence, co se zajímá o historii. Tvrdil, že nemůžu přijít za gipany jako trhan, že to musí mít úroveň. Odvolal jsem se na vás, pane. Mám to sundat?“

„Ne. Je to vážně skvostné,“ přikývl Adam. „Jenže já si musím střední skafandr nechat, takže za trhana budu já.“

Když viděl TaPinův zděšený výraz ve stylu *svatý Hopsal a trhan?*, začal se smát a honem vysvětloval:

„Necháte toho zbožňování, TaPine?! Já jsem naopak rád, že nic takového na sebe navlékat nemusím. Nesnáším oficiality!“

„Promiňte, pane... Co je tohle za opičárnu?“ mávl rukou za sebe k upravené přechodové komoře, z níž do lodi vedly dva vstupy. „Hlavně mě berou ty hlavy!“

„Povezu gipanskou delegaci na jednání s lidmi. Naše hlavy jsou natolik rozdílné, že si správné dveře nesplete žádný gipan, i kdyby neznal naši řeč. Proto ten obrázek.“

TaPin se viditelně zamyslel, ale brzo informaci našel:

„Aha, postavil jste jednacích budovu u modré hvězdy,“ konstatoval nadšeně, „Planetu jste pojmenoval Babylon.“

„Správně. Budova se teprve staví, ale ano, Babylon.“

„Mohl bych ji vidět, pane?“

Adam se podíval těžaři do očí, byť to znamenalo zalomit si krk, a viděl zvědavost, ba přímo badatelské nadšení. Bohužel také jakýsi druh smutku, ze kterého mu přeběhl mráz po zádech – TaPin věděl, že se v budoucnosti něco stane a nic příjemného to nebude. Zeptat se však neodvážil.

„Proč ne. Poletím tam s gipanskými techniky a pak je zase povezu zpátky. Chcete navázat spojení s planetou, abyste jim to oznámil? Uvědomte si, že poletíme dvanáct dní tam a dvanáct zpátky, pak tři dny na Gapenu a tři dny v Babylonu. Budete pryč celý měsíc.“

„Spojení netřeba, právě jsem jim to oznámil. Můžeme letět.“

„Kapitáne Oldverzi,“ zvedl Adam hlavu ke stropu, „letíme na Gapen. Nelekněte se, přijdeme s TaPinem na můstek... Tudy,“ pokynul do chodby.

„Jaká je situace kolem krystalu, pane?“

„Příznivá. Sten, geniální technik na Hopsince, dostal výborný nápad s odléváním v magnetickém poli. Momentálně jsme se dostali s uložením energie na čtrnáct let. Ale není to konečná cifra – můj přítel z jiné galaxie nám poradil. Než se vrátím, přestěhují technici odlévací komoru do kosmu. Uvidíme, jak moc to pomůže. Snad to bude víc než dvacet let...“

TaPin si asi myslel, že má hlavu dost vysoko, aby Adam neviděl jeho zklamání. Jenže ho viděl!

„Já vím, ani to není nic moc.“

TaPin se mezitím se zklamáním vyrovnal:

„Lepší dvacet let než smrt, pane.“

Než došli na můstek, ohlásil NSH vstup do subprostoru...

+++

20. Úprava TRAKTORU

TRAKTOR stál na astroportu u hlavního města.

Tentokrát přiletěli nad ránem. Stálá služba však byla bdělá a okamžitě zařídila odklonění beztak slabého provozu, dokud lidé nepřistáli. Lidé měli dopoledne, takže přibližně sedmihodinový předstih.

Adam se rozhodl, že kvůli tomu nebudou upravovat denní režim. NSH mu spojil Oldverze:

„Kapitáne, promyslel jsem ten časový rozdíl. Já budu vstávat dřív a na gipanské techniky dohlídnu ráno, vy jste naopak noční sova, takže budete chodit spát později a dohlížet na ně večer... Jen zatím nevím, jaká je jejich pracovní morálka.“

„Děkuji, pane,“ zasmál se Oldverz. „Brzké vstávání by mě vážně asi zabilo.“

Ministr pro vědu byl také ranní ptáče a okamžitě, jak přibyl do úřadu, hlásili mu, že pozemšťané jsou zde. Hned si nechal spojit Adama:

„Dobré ráno, pane Hopsale. Co to bude tentokrát?“

„Dobrý den i vám. Nejdřív mi dovoluňte poděkovat – nechali nás přistát, aniž vyvolali poplach a vzbudili vás. Uvědomuji si, jak velká je za tím důvěra. Mockerát děkuji... Přiletěli jsme si pro vaše techniky. Základní úpravy jsme udělali a speciální vstup z přechodové komory vede do stíněného prostoru. Teď musí vaši technici namontovat časový generátor. Mezitím bude TaPin jednat: je tu se mnou a veze smlouvu mezi vámi a těžaři.“

„Výborně, výborně. Tým je připraven, můžeme to spustit. Očekávejte je asi tak za hodinu. Pro TaPina pošle vůz předseda vlády, taky asi tak za hodinu, možná později... Na shledanou.“

„Rád jsem vás viděl. Děkuji.“

* * *

Pětičlenný tým techniků se s velkým nákladním vozidlem skutečně za padesát minut dostavil na astroport.

Adam si navlékl střední skafandr a šel je přivítat. Otevřel přechodovou komoru, gipan v modrém skafandru se před ním zastavil a zář radiálního indikátoru v místech, kde lidé mají srdce, ignoroval:

„Dobrý den, pane Hopsale. Jsem vedoucí servisního týmu. Musíte jednat

jen se mnou, protože ostatní vaši řeč neumí. Nevadí vám to?“

„Nevadí. Naopak je to nejlepší. Říkáme tomu nedílná velitelská pravomoc: vy svůj tým vedete a vy také za jejich práci zodpovídáte. A mně se samozřejmě líbí, že stačí jednat jen s vámi.“

„Nijak zvlášť vojáky nemusím, ale asi to nebude špatný princip, když se používá ve dvou různých civilizacích. Přesně tak to funguje i u nás... Můžete mě seznámit se situací, pane Hopsale?“

„Samozřejmě, pojdte... Tímhle uzavřete přechodovou komoru... Počítač ví, v jakém je prostředí, a nedovolí vám pokračovat jinam, nemáte-li skafandr... Teď máme v komoře vaši atmosféru, proto svítí tohle tlačítko s velkým písmenem gé... Když ho stisknete, nelekněte se, proběhne dekontaminace. Vaše i vzduchu v komoře a... otevře se vstup do vaší části... Pojdte.“

Vstoupili do velkého prostoru s tmavě šedými stěnami a Adam technikovi vysvětlil:

„Celý prostor je obložen deskami z kamene, co se toulá celé věky skrytý před radiací své hvězdy i galaktického středu. Sám nezáří a tlumí radiaci stěny hvězdoletu. Přesvědčíte se o tom jednoduše – když od vás odstoupím na tři kroky, radiační indikátor zhasne. Přistupte ke stěně... vidíte! Nereaguje.“

„Skvělé, pane Hopsale!“

„Je prostor dost velký pro časový generátor? Vůbec netuším, jak taková věc funguje.“

„Prostor je na časový generátor velký dost, ale problém může nastat v případě, že zdroj vašeho hvězdoletu nebude mít dostatečnou rezervu. Pak bychom museli použít náš přenosný zdroj... Ten by ale případně mohl být ve vedlejší místnosti, protože mu vyšší radiace nevadí.“

„Pak musíme počítači předat informace. Máte je?“

„Ano.“

„V jaké formě?“

Technik chvíli šátral na břicho, nejspíš měl skafandr na sobě poprvé, až nahmatal kapsu a vytáhl z ní plochou krabičku. Adam odhadl, že se předtím mračil a teď se nadšeně usmívá:

„Tady je! Mysleli jsme na to a máme upravený jeden... Jak říkáte přenosnému počítači? Moment, už vím – tablet?“

„Slov je více, tablet se vyznačuje tím, že se ovládá dotykem.“

„Pak je tohle tablet, protože ho takto prstem aktivuju... Není to jen paměťové zařízení, umí komunikovat vaším protokolem.“

Adam zvedl hlavu ke stropu:

„NSH, přijmi data z tohohle zařízení. Jde to?“

„Jde. Data přijata – jsou to parametry generátoru časového pole... A můžu vás oba ujistit, že výkon dvojitě jištěného zdroje je dlouhodobě dostatečný.“

Gípan spokojeně přikývl a ujistil se:

„Dvojitě jištěný znamená, že pravděpodobnost výpadku napájení je menší, protože energii dodávají dva zdroje?“

„Ano... Co by se stalo, kdyby napájení vypadlo úplně?“

„Napájení generátoru je řešené tak, že buď má plné napětí, nebo žádné. Při výpadku by časové pole degradovalo dostatečně rychle, aby nevznikly nějaké anomálie. Gipani by se ocitli v normálním čase bez toho, že by si toho vůbec všimli.“

„Tak to jste mě uklidnil. Nikdy nemůžete vyloučit nějaké potíže. Hlavně že se nikomu nic nestane. Rozvody se opraví, ale oživit mrtvé neumíme... Přívody jsou zde – přišlo nám logické, že generátor bude nejdále od vstupu.“

„Ano, tak je to správně.“

„Ještě mi není jasná jedna věc – místnost je velká, ale krychlová. Časová bublina je ale kulovitá. Bude tedy zasahovat i do lodi? Za zdí je hlavní chodba hvězdoletu a přístup do dalších prostor.“

„Počítali jsme s tím, že kulovité sklady na lodi asi nemáte. Umíme určit tvar časové oblasti – jednoduše obložíme stěny vodivou sítí a mimo sklad nic nepronikne.“

„Dobře... Můžete se pustit do práce. Jak dlouho předpokládáte, že to bude trvat?“

„Necelé dva dny.“

„Vadilo by, kdyby vám to trvalo tři dny?“

„Nevadilo, jsme k vám, pane Hopsale, přidělení dlouhodobě. Poletíme s vámi a budeme upravovat prostory pro naši delegaci. Proč chcete, aby to trvalo déle?“

„Protože mezi denní dobou, kterou se řídí lidé na hvězdoletu, a vaší je rozdíl šest a tři čtvrtě hodiny. Potřebovali bychom, abyste dnes skončili o tři hodiny dříve a zítra ráno začali dřív.“

„Už rozumím. A nevadí to, přizpůsobíme se.“

* * *

Po třech dnech TRAKTOR skutečně z Gapenu odstartoval.

Tým techniků se usadil v upraveném prostoru a NSH zapnul časový generátor. Jak vedoucí gipanských techniků Adamovi vysvětlil, ani zdaleka nešlo o nejvýkonnější generátor. Spotřebou přijatelný generátor byl schopen vytvořit oblast jen pětadvacetkrát zpomaleného času – dvanáct dní letu bude pro gipany necelých dvanáct hodin.

Po dvanácti dnech se vynořili nedaleko Babylonu. Roboti se probrali z úsporného režimu a hlásili, že budova a oba astroterče jsou hotové a část pro lidi je kompletně vybavena.

TRAKTOR přistál a NSH vypnul časový generátor. Poté k nim vešel Adam:

„Jsme u cíle. Planetu jsem nazval Babylon a budovu První chrám. Jsou to názvy z naší dávné historie... Nasadte si přilby a zkontrolujte skafandry. Seznámím vás s prostory, které máte zařídit pro vaši delegaci. Doufám,“ ukázal na vedoucího, „že vám řekli, že kromě jednacích a pobytových místností bude mít každý člen delegace svou odpočinkovou místnost. Tak jsme totiž udělali stěny.“

„Ano, počítá se s tím, že tu delegace zůstane několik dní. Máme s sebou

potravinový syntezátor, lůžkoviny a další věci, ale podle vašich pokynů bylo plánováno, že vybavení vytisknete vy. Platí to, pane Hopsale?“

„Platí. Máme s sebou dostatek kompozitu s nízkou radioaktivitou. Vy nám jen musíte poskytnout podobu a rozměry věcí, které potřebujete.“

„Máme celou databázi,“ přikývl vedoucí, obrátil se na ostatní a předal jim Adamův pokyn. Všech šest vešlo do přechodové komory hvězdoletu a všech šest také společně vstoupilo do přechodové komory dlouhého tunelu, který spojoval astroterč s jednací budovou.

Jednací budova vypadala jako polovina šedivého míčku. Všude byl stejný, hladký povrch, bez výstupků, oken či antén. Prostor uvnitř dělila jednodílná stěna, narušená pouze v jednací místnosti průhledným olověným sklem. Jak kompozitní, tak průhledná stěna byly tak silné, že je nebylo možné prorazit. Prostředí lidí a gipanů se nemohlo smísit.

Adam dal gipanům k dispozici roboty, a tak veškeré práce byly hotové již za dva dny. Všechno a všechny zase naložili a TRAKTOR odstartoval. Hvězdolet se zvedal z povrchu. Adam v pilotní kabině sebou najednou celý cuknul, až se ostatní lekli. S vážnou tváří se obrátil na Oldverze:

„Nezapomněl jste zamknout, kapitáne?“

Všichni se hned začali smát, jen Oldverz se vážně zamyslel: neměli tu nechat hlídat alespoň jednoho robota?

* * *

Dalších únavných dvanáct dní subprostorem.

TRAKTOR přistál u Gaponu, a zatímco technici vystupovali s několika věcmi, nechal si Adam spojit předsedu vlády:

„Dobrý den. Vezeme vám techniky zpět. Jak místnost pro delegaci na lodi, tak vaše prostory v jednací budově jsou funkční. Teď už všechno záleží na předsedovi pozemské vlády. Jenže ten to má složitější, než jsem očekával! Chybu jsem udělal já, představoval jsem si to moc jednoduše. Počítejte s tím, že pro vaši delegaci přiletím až tak za dva tři měsíce. Spíš ale později.“

„Jak už jsem řekl, je zřejmé, že směřujeme k převratné události v obou našich světech. Jestli rychle, nebo pomalu, není až tak důležité. Děkujeme, pane Hopsale, za vaši snahu. Snad vás jednou ocení i lidé. Na shledanou.“

„Na shledanou... Kapitáne Oldverzi, velte k odletu. Dovezeme TaPina na Sarpedon.“

* * *

TRAKTOR přistál na zarovnané ploše, která se mohla nazývat astroport, nedaleko záchranného člunu z hvězdoletu těžařů, který dál hlídkoval na oběžné dráze.

Všichni lidé ve středním skafandru vystoupili s TaPinem, který je zval k prohlídce těžebního závodu a prvních městských staveb. Před lodí je čekal

TaBerk. Alespoň Adam usoudil, že je to TaPinův zástupce, a když ho oslovil, nijak neprotestoval:

„Jak se daří, TaBerku?“

„Dobře, pane... Byli jste úspěšnější?“

Adam usoudil, že by měl shrnout dosavadní snahu:

„Myslím, že to šlo nadmíru dobře. První chrám na Babylonu stojí a je vybaven na několikadenní pobyt gipanů i lidí. Smlouva mezi vámi a gipany byla přijata tak, jak jste ji navrhli. Hvězdolet je upravený a sami technici pobyt v časovém poli vyzkoušeli. Nic nebrání, aby se lidi a gipani sešli. Energetický krystal má zatím chabé parametry, ale pracujeme na tom... Zapomněl jsem snad na něco?“

„Myslím, že ne,“ přikývl TaPin a podal TaBerkovi ruku. „Proved' pozemšťany, můj zástupče, já si zatím svléknu tuhle hrůzu. Doufám, že už to nebudu muset nikdy obléknout.“

TaPin odešel a TaBerk mávl rukou do prostoru za sebou:

„Tak se podívejte, co jsme vybudovali.“

Skutečně se bylo na co dívat. Přibližně sto metrů od nich, na konci astroportu, byla několik metrů silná deska, vznášející se deset metrů nad povrchem, nesená několika obřímí sloupy a zaplněná mnoha stavbami. Za řídicí věží, odbavovací halou a množstvím pomocných budov astroportu prosvítaly dalšími budovy – zárodek budoucího města.

„Moc pěkné,“ uznal Adam. „Co je to za architekturu?“

„Těžařská,“ zasmál se TaBerk. „Dali jsme dohromady všechny informace o Sarpedonu z naší doby od různých těžařů a dlouho jsme debatovali nad tím, jak moc se toho budeme držet. Nemáme tu však žádného nadšence do architektury, museli jsme provést analýzu. Nakonec jsme se ale shodli, že je to vlastně kombinace stavebního stylu skoro poloviny spolupracujících ras. Základem jsou lidské a gipanské stavby, ale hodně prvků je od Altuřanů.“

„A ten těžební závod, o kterém se mi TaPin zmiňoval?“

„Není vidět, je celý v podzemí... Ta budova úplně vpravo,“ TaBerk se otočil a ukázal k městu, „ta s těmi svislými pruhy, je sklad vytěženého a vyčištěného calositu. Vedle pak je sklad ingotů odpadních materiálů.“

„Kdy těžbu zprovozníte, TaBerku?“

Těžař měl dnes skvělou náladu, protože se znova zasmál a spokojeně, protože to byla jeho práce, pronesl:

„Už jsme ji spustili dávno, ale před týdnem jsme ji museli zastavit – sklady jsou plné... Možná byste si mohli část odvézt. Zkrátka co poberete... Váš výraz, pane, je pro mne tou největší odměnou.“

Adam si uvědomil, že na TaBerka udiveně zírá. Na chvíli zavřel oči: tolik se zaměřil na gipany a stavbu chrámu, že na calosit úplně zapomněl. Připomněl si, že TaBerk už tehdy říkal, že linka bude fungovat do jednoho měsíce. Takže hádal dobře. Zase oči otevřel a zeptal se:

„Máme TRAKTOREM přeletět k tomu skladu?“

„Přiblížení musí provést počítač. Řízení astroportu mu předá souřadnice.“

„Jak bude nakládka probíhat? Máme na palubě osm robotů.“

„Pod tím skladem, odtud to vypadá jako další sloup, je nakládací zařízení. Bude stačit jeden – a nemusí to být robot. Jen bude zakladači určovat, kam a kolik materiálu má umístit.“

„Přiznejte se, TaBerku, že jste na to použili nějakou budoucí technologii?“

„Domníváte se správně, ale nikomu to neříkejte.“

„Samozřejmě,“ usmál se Adam a obrátil se na ostatní: „Vrátíme se do lodi a přeletíme blíž k tomu skladu. Než nám TRAKTOR naloží, projdeme se po městě... TaBerku, pojdte prosím s námi.“

Jak se k němu otočil, všiml si, že se zase usmívá.

„Copak? Řekl jsem něco?“

„Já jen že toho moc projít nestihnete – naše zařízení je rychlé.“

* * *

Další tři týdny v subprostoru, a TRAKTOR přistál na Doře. Čas i zde letěl jako bláznivý – byla polovina srpna.

Adam nechal na můstku všechny shromáždit:

„Než se rozejdeme, musíme vyřešit několik věcí. Nejprve chci poděkovat za úspěšnou cestu a připomenout, že o tom nesmíte nikomu nic říct. Musíme se však vrátit k obyčejným věcem. Nejprve tu máme otázku stěhování Marie a Johna – přestěhujete se do Brumlanu? Váš důchod už jsem s Altarem řešil: o tu částku se na Doře bude zvyšovat můj kredit a totéž vám bude Brumlan, a. s., vyplácet. Jak jste se rozhodli?“

Odpověděla Marie:

„Stěhujeme se na Hopsinku.“

„Děkuji. Máte nějaké konkrétní požadavky na termín stěhování?“

„Ne,“ zakroutil hlavou Oldverz. „Až řeknete, začneme balit.“

„Dobře. Potom tu je Anastázie a Lucien: stejná otázka.“

Lucien si s Anastázií vyměnili rychlý pohled a Lucien řekl:

„Ne. Stejně to musí být s ohledem na dovoz Sirupu do zdejších nádrží. My se ale už začneme připravovat.“

„Tady ti, mně taky, chybí aktuální informace. Hned to napravíme. Počítači, spoj mi Jerryho.“

„Vítejte zpět, pane. Zajisté se zajímáte o stav čerpací stanice a nádrží.“

„Ano.“

„Není třeba je doplňovat.“

„Kolik se toho navozilo?“

„V červnu a červenci letěl CROSS třikrát, tyhle dva měsíce je vždycky zvýšený odběr, tento měsíc už jen dvakrát. Všechno běží, jak má, pane.“

„Děkuji. Ještě zaříd' neveřejnou vykládku: TRAKTOR má plné sklady calositu a dalších materiálů. Děkuji. Konec spojení... Tak jsi to slyšel, Luciene – vaše stěhování již na plnění nádrží nezávisí.“

„Dobře, Adame, až řekneš, sbalíme se za dva dny.“

„Řeknu vám to zanedlouho – musím probrat aktuální stav reality s Altarem. Už teď ale vím, jak to bude probíhat: vaše věci odstěhujete výtahem do

KOPRETINY. Protože nábytek tady zůstane a bude recyklován, vejdete se do dvou cest výtahu. Podle obsazenosti to možná budou tři cesty. Uvidíte. To samozřejmě uhradí Brumlan. KOPRETINU pak, kapitáne, odvezete k nám a ukotvíte u Brumíka. S věcmi sjedete dolů opět výtahem. Je to pomalé, ale nebudete muset běhat ve skafandrech, honit Bručouna nebo řešit jedovatou atmosféru. Někjaké otázky?”

Lucien i Oldverz zakroutili hlavou. Pak ale Olverz zvedl ruku a pomalu, nejistě se zeptal:

„To se s Marií budeme v Brumlanu už jen povalovat?”

„Vaše obava vás šlechtí. Mohl bych vám říct, že si máte užívat zaslouženého důchodu, ale odstavovat zkušené jen proto, že jsou staří, považuju za neefektivní a velmi hloupé. Vaše přistěhování dovolí udělat v Brumlanu potřebné změny. Místo Balonových budou CROSSem pod velením Tenké létat Marie a Anastázie. Sten se bude plně věnovat technice a pomáhat jako zdravotník, Nela půjde udělat zkoušky, a až jí obnoví titul, koupíme do Brumlanu kompletní ošetřovnu. A vy, kapitáne, si vzpomenete na své původní vzdělání a zapracujete na vzhledu Brumlanu. Kromě toho budete příležitostně velet TRAKTORU při dovozu calositu a také budete v záloze pro neočekávané situace... Lidé, i počítače, si budou muset zvyknout na úkolování podle potřeby a situace.“

+ + +

21. Tajná místnost

Po jednání s majitelem kolonie nastoupil Adam s Amandou a Ajax s Benem do Aminy. Adam poručil stáhnout poštu a odstartovat.

Kromě Trevorovy zprávy z vrakoviště byla ve schránce oficiální zpráva z prezidentské kanceláře. Byla to pozvánka ze Správy vládních projektů – měl se dostavit do nějaké budovy cé na setkání investorů s předsedou vlády a určenými ministry. Za dvěma řádky pozvánky následoval sáhodlouhý seznam toho, co smí a hlavně co nesmí.

Amanda mu koukala přes rameno:

„Zdá se, že to předseda rozjel.“

„Aby ne! Až to praskne, bude slavný – poprvé budou lidé jednat s jinou civilizací. Od TaPina vím, že v roce dva tisíce dvě stě šedesát tři se bude družít už jedenáct civilizací, přičemž hlavní snahu vyvinou lidé, byť nebudou nejvyspělejší z nich.“

„Máme štěstí, málem jsme to prošvihli – prvního září je pozitíř.“

„Mám nápad: na Hopsince uděláme pořádek, bude-li třeba, necháme si poslat přání a stížnosti a vyřešíme je, načež svoláme třetí konferenci...“

„Už čtvrtou,“ opravila ho Amanda.

„Dobře, tak čtvrtou – a všechny informujeme o naší cestě. Zítra ráno se sbalíme a poletíme na Zemi. Na pár dní se pozveme k Hermanovým... Jsi pro?“

„Jsem... Zajdeme si spolu do opery?“

„Nechtěj, abych litoval rozhodnutí, že tě беру s sebou... Kromě schůzky s vládou budu také řešit stěhování rodičů a sestry do vily po Jestřábové. Tak nějak tuším, že to ještě neudělali.“

Otočil se a viděl ten planoucí pohled, který Amanda vzápětí doplnila rozhodným prohlášením:

„Už vím, kdo se mnou do opery určitě půjde!“

* * *

Amina zakotvila na oběžné dráze Měsíce, kde nebyl tak šílený provoz jako na oběžných drahách u Země. Dala se odtud Země zavolat a poplatky za delší

pobyt byly desetinové. Adam si nechal spojit usedlost:

„Dobré ráno, zdravím Rhodos... Kde jste kdo?“

Po třech sekundách se na telestěně objevil usmívající se António, který již seděl ve své pracovně:

„Zdravím Aminu, ahoj všichni. Přistanete?“

„Přistaneme. Rádi bychom u vás pobyli pár dní. Půjde to?“

Tři sekundy.

„Samozřejmě, místa je tu dost. Pošleme vám Berušku. Už se na vás těšíme! Je to vše?“

„Všechno. Děkuju, zatím ahoj!“

Chvilí koukal na prázdnou stěnu a pak se rozhodl:

„Evo, dojednej přistání.“

„Za pět minut startuje nákladák a další hvězdolet je na vyčkávací dráze. Dvacet až třicet minut. Jsme v pořadí.“

„Dobře. Tak počkáme.“

„Můžu si zavolat,“ zeptala se najednou Amanda.

„Klidně.“

„Evo, spoj mi Kláru Turasovou nebo jejího syna.“

Adam hned pochopil, že Amanda začala realizovat plán. Po deseti sekundách spatřili Kláru s ručníkem na hlavě. Zněla nadšeně:

„Ahoj! To je dost, že se taky ukážete. Co máte v plánu?“

„Budeme na usedlosti pár dní. Adam tu má jednání a zařizování. Já ale volám kvůli něčemu jinému: jak jsi na tom s časem. Ráda bych zašla na nějakou operu, ale samotné se mi tady toulat nechce. Byla bych za křováka. Jak ty snášíš operu?“

Tři sekundy.

„Po dlouhé době mám zase trochu volna. Ráda půjdu s tebou. S operou problém nemám. Už ses dívala na nějaký program? A koho ještě přibereme? Mám vzít syna?“

„Na žádný program jsem ještě nekoukala. Přibereme Mirandu, protože chci spáchat dámskou jízdu. Tvůj syn snad má rád operu? Nevěřím.“

Tři sekundy.

„Mortimer miluje operu, operetu i divadlo, ovšem jen jako obchodní případ, jako investici. Dámskou jízdu beru. Tu budu mít bez boje. Ovšem António moc nadšený nebude, protože bude muset hlídat. Kdy se ozveš?“

„Za půl hodiny jdeme na přistání, za hodinku jsme na usedlosti. Ozvu se asi tak za dvě hodiny – až něco s Mirandou vybereme. Domluveno, zatím ahoj... Konečně budu mít nějaké kulturní vyžití!“

Když se spojení ukončilo, podívala se vyzývavě na manžela a dodala:

„A nejenom ten sex!“

* * *

Vládní palác byl rozsáhlý park v mírném podnebním pásmu, v němž stály budovy různé velikosti, barvy a účelu. Budova cé byla žlutá. Kdysi.

Adama si řádně oskenovali a prověřili. Byl to zdlouhavý proces, na jehož konci ochranka znala jeho zdravotní stav až na úroveň dědičných chorob. A také věděla, co má v žaludku. Co kdyby spolkl bombu?!

Potom ho předali průvodci. Podal Adamovi ruku a představil se:

„Jsem Marek, váš průvodce. Vítám vás. Seznámím vás s místy, časy a správnými postupy. Doprovodím vás na správné místo, a až skončíte, zase vás doprovodím sem k východu. Tady máte svou jmenovku, čistě pro pořádek zkontrolujte, že jste to vy.“

Podíval se mu vyčkávavě do očí. Adam přikývl:

„No jo, jsem to já. Teď mi řeknete, že ji musím nosit viditelně a nesmím...“

„Ne, nic takového vám neřeknu. Je jedno, kam jí dáte, senzory ji vidí všude. Sem přiložte palec, pane Hopsale... Děkuji. Jmenovka se právě spárovala s vaší biometrií. Jestli něco nesmíte, pak jmenovku ztratit nebo zahodit, protože okamžitě vyvoláte poplach... A teď pojďte... Tudy prosím.“

Cestou po širokém schodišti Adam přemýšlel, zda se Marek chová kysele a podaná ruka je jako leklá ryba od přírody, anebo prošel nějakým výcvikem. Přikláněl se ke druhé možnosti, protože si všiml, že ostatní průvodci se chovali k návštěvníkům obdobně. Mělo to své výhody – všechny to znechutilo natolik, že se svými průvodci nemluvili vůbec nebo jen krátce a potichu.

Vlastně to tak bylo správně. Strážní u vchodu se vyžívali na všech příchozích prakticky stejně, a že je tu Hopsal, kolaborant s mimozemšťany, nikoho nezajímalo. Prostě každodenní rutina jako dokonalé krytí!

Vyšli do druhého patra a Marek se najednou zastavil. Žádal si to muž středních let ve velmi drahém obleku. Marka ignoroval a rovnou přistoupil k Adamovi. Křivý úsměv ho jednoznačně identifikoval:

„Dobrý den, pane Hopsale,“ řekl ochraptěle. Odkášlal si, představil se a podal Adamovi ruku. Marka tím překvapil, Adama ne.

„Jak pro koho,“ odušil Adam kysele a ruku ignoroval.

Řeznického psa ovšem takovou urážkou nezastavíte:

„Hned, jak jsem zjistil, že máte být dnes součástí obchodního jednání, utíkal jsem se akreditovat. Mé čtenáře by velmi zajímalo, co je to za zakázku a zda se z veřejných peněz nepokoušíte financovat své soukromé podnikání.“

„Kolik?“

„Kolik čeho?“

„No těch čtenářů? Pět?“

„Vy jste vtipálek,“ zasmál se drahý oblek, „půl milionu.“

„To určitě ne, to by byla katastrofa. Tolik lidí s jediným neuronem na téhle planetě určitě není.“

„Děláte, jako byste měl víc než dva.“

„V tom je ten rozdíl mezi námi – vy máte dva, možná tři neurony, já jich mám pár miliard. Nemůžete mě nutit, abych se snížil na vaši úroveň. Klidně si dál hledejte toho komára a mě neobtěžujte.“

„Co to plácáte, Hopsale, jakého zas komára?“

„No toho, co z něj pak vaše chorá mysl udělá velblouda... Sbohem!“

Když se mu dotěra postavil do cesty, Adam se usmál a natěšeně řekl:

„Udělejte mi tu radost a já vám předvedu, jak rychle z vás to oblečení dokážu strhat. To bude švanda! Sáším deset sekund... Kdo další si chce vsadit?“

Zvědavě se podíval na Marka, který se najednou probral:

„Základní podmínkou akreditace u nás je neobtěžovat hosty,“ řekl přísně. „Zapomněl jste snad? Rozhovor skončil. Uhněte stranou, prosím.“

Když se vzdálili, po očku se na Adama podíval a tiše pronesl:

„Tohle jsem udělal moc rád... Proč jste na něj takový, je to novinářské eso... a taky se tak chová.“

„Před pěti lety byl první v soustavě trojhvězdy a zůstal viset v mimozemské blokadě. Museli ho osvobodit vojáci. Pak svými pomlouvačnými články rozpoutal peklo na Zemi. Do dneška mu naštěstí nedošlo, že mi to v mnohém pomohlo u lidí, co používají mozek k přemýšlení. Před dvěma lety jsem byl zase nepřítelem lidstva. Nenechal na mě nit suchou.“

Marek se zastavil u širokých dveří:

„Jsme zde, pane. Přiložte svou jmenovku na snímač a vejděte. Posadte se v předpokojí a počkejte, až vás z jednací místnosti zavolají. Až budete odcházet, opět přiložte svou jmenovku na snímač uvnitř a posadíte se na židli u těch květin. Vyzvednu si vás. Pamatujte, že jen já a nikdo jiný.“

„Rozumím,“ usmál se Adam a vešel.

* * *

Předpokoj byla kruhová místnost se silným kobercem a stěnami složenými z malých bílých jehlanů.

Nebyly zde žádné obrazy, sochy či vázy. Jediným kusem nábytku byl velký kruhový stůl z čírého plastu – asi aby nebylo možné zespodu přilepit štěnici. Průhledné byly i židle včetně polstrování.

Již tam sedělo pět lidí, ale na pozdrav nereagoval žádný. Jen pohoršeně na Adama zírali, protože jediný nebyl v obleku. Smutně si vzdychl a posadil se: není podstatné, jaký je, co ví a umí, čeho dosáhl a jak je inteligentní – hlavně, aby měl na sobě ten nažehlený kus hadru.

Během deseti minut přišli ještě další dva. Jen se posadili, vešel předseda vlády. Všichni se honem postavili a odpověděli na pozdrav. Předseda přistoupil ke dveřím do jednací místnosti a vsunul ruku do biometrického snímače.

Dveře se rozestoupily, uvnitř se rozsvítilo a hlas počítače předsedu přivítal. Předseda se mezi dveřmi otočil a klidně řekl:

„Prosím bé, cé, ef a há. Pojdte dál.“

Adam se podíval na podlahu a teprve teď si všiml, že proti každé židli je do koberce vetkáno patřičné písmeno. Vzápětí se musel usmát, protože si sedl k písmenu há. Povědomí si z něj zase jednou vystřelilo. Vstal a šel za ostatními. Jen vstoupil, dveře se tiše uzavřely.

Stůl v jednací místnosti byl již obdélníkový a orientovaný tak, aby všichni včetně předsedy v čele viděli na telestěnu. Ti tři se posadili zády ke dveřím,

ale Adam stůl obešel a posadil se proti nim. Evidentně netušili, co se bude probírat a že ten trhan jim bude referovat o nejúžasnějším objevu od stvoření člověka.

„Vítám vás na dnešní mimořádné schůzce. Předpokládám, že jste pana Hopsala poznali. Ať o něm víte nebo si myslíte cokoliv, zapomeňte. Ode dneška s ním budete spolupracovat... Měli byste vědět, že tu jste proto, že máte několik charakterových rysů, které jsou pro následující úkol více než vhodné. Pane Hopsale, prosím to video.“

Adam přikývl a oslovil počítač budovy:

„Počítači, nejprve budeme řešit právo: v občanském zákoníku je paragraf osm tisíc tři sta jedenáct. V bodě sedm, písmeno gé, je řešeno mé autorské právo při veřejném promítání. Požaduji, abys dodržel má práva: následující video i výsledky všech operací s ním budou umístěny pouze v dočasné paměti, a až z této místnosti odejdu, bude dočasná paměť vymazána. Proved!“

„Reference platná, definice dočasného režimu provedena.“

„Děkuji. Na stránkách firmy Rhodos je soubor s názvem Gepar. Heslo ke stažení je HopHop – dvakrát první tři písmena mého jména bez mezery. Heslo k dekódování je Gapon s velkým gé.“

„Soubor dekódován, ale není úplný. Video nelze přehrát.“

„Pokračujeme: na stránkách firmy XMKT je soubor Gapen. Heslo pro stažení je Adam, pro dekódování Amanda.“

„Soubor dekódován.“

„Dobře. Vyhledej rok založení Novobabylonské říše a podle tohoto čísla vlož bity z druhého souboru do prvního... Spust' video, ale zastav ho na prvním obrázku... Tak vážení, tohle je inteligentní mimozemšťan, který si říká gipan. Dnešní schůzka je o tom, že se připravuje oficiální setkání jejich a naší delegace – čtyři gipani a čtyři lidé ve složení předseda vlády plus tři.“

„Kde?“ otázal se zavaltiv stařík.

„Minulý měsíc jsem dal postavit jednací budovu, rozdělenou na dvě prostředí. Je to na malé planetě u jedné modré hvězdy... I to už je zapracované ve videu, tak se prosím soustředte.“

* * *

Seděli tam tři čtvrtě hodiny.

Video každou chvíli zastavovali, neboť ministři měli spoustu zvědavých otázek. Nechali si od Adama převyprávět jeho dvanáctihodinový pobyt a od předsedy jeho krátkou návštěvu jeho gipanského protějšku.

Ze staříka, ministra kultury, se vyklubal hloubavý a přemýšlející filozof a na závěr zapálený kritik takového podniku. Ministr dopravy a ministr kolonií byli unešení všemi těmi možnostmi a letěli by na setkání třeba hned.

Adam se na ministra kultury zaměřil a nakonec jeho obavy zvrátil. Stařík sám ovšem prohlásil, že něco takového nelze zveřejnit bez přípravy a nejméně šestiměsíčního řízeného úniku informací. Také další dva ministři

uznali, že zveřejnění tohoto převratného faktu zavání průšvihem.

Na závěr předseda navrhl termín setkání:

„Sejdeme se na Babylonu v osm hodin ráno prvního listopadu a na jednání si vyhradíme dva dny. Myslím, že je to až dost.“

Zkoumavě se podíval na Adama a zvědavě se otázel:

„Zvládnete všechny přípravy a také pro ně doletět, pane Hopsale?“

„Když vyrazím před koncem září, stihnu to. A to, co potřebuju do té doby udělat, taky stihnu.“

Pak si ovšem uvědomil, že zapomněl na jednu drobnost:

„Jeden zádrhel tu vlastně je. Rád bych dodržel tradici a byl na Silvestra s přáteli. Vy se vrátíte včas, ale já musím gipany dopravit bezpečně domů. Žádám o pouhé dva dny. Mohu-li prosit, dohodněme se na třicátého října.“

Předsedovi se to moc nelíbilo a Adamovi došlo, že mluví s politikem, pro kterého je datum prvního jedenáctý velmi silným lákadlem. Předseda si s těžkým srdcem připustil, že v jeho věku ho již příští funkční období stejně nezvolí, a svolil:

„Dobře. Sejdeme se už dvacátého devátého října. Ať máte rezervu pro případ, že bychom jednali ještě i třetí den... Musíme, páni ministři, dát hlavy dohromady a kromě seznámení vymyslet nezavadná témata dlouhodobé spolupráce. Pan Hopsal navrhoval, abychom se zaměřili na výměnu znalostí, protože gipani jsou na přibližně stejné technické úrovni jako my.“

„Nějak mi to nesedí,“ řekl ministr dopravy. „Z historie víme, jaký obrovský skok ve vývoji znamenal objev subprostoru. Jednoznačně se to dotklo prakticky všech oborů. Ted' ale řešíme, že pro ně pan Hopsal musí doletět a zase je odvézt. Je mi jasné, že v některých oborech mohli gipani nalézt převratné věci, ale ve většině jsme daleko před nimi. Za stavem vědění jsou ale ohromné náklady. To je s nimi jen tak seznámíme a na oplátku se dovíme, jak správně sklízet obilí?“

„Naštěstí se mýlíte, pane,“ usmál se Adam. „Gipani postavili subprostorový hvězdolet již před několika desítkami let. Jen se jim ve vesmíru nelíbilo, a tak se stáhli zpátky na svou planetu. Věřte mi, že jsem se opravdu snažil poctivě porovnat naši a jejich společnost.“

Předseda vlády už zase někam spěchal:

„Jsme domluveni. Vy si, pánové, zařídte na uvedené termíny volno. Včas vám oznámím hodinu odletu. Nácvik použití skafandrů a dalších věcí uděláme cestou... Párkrát si to zopakujeme, abychom se za těch dvanáct dní neunudili k smrti. Také myslíte na knihy a filmy, na které se podíváte cestou... Končíme naši schůzku, na shledanou.“

* * *

Od vládního paláce, kde již čekalo Xavierovo naleštěné auto, se Adam vydal do vily, kterou mu přenechala Jestřábová, kterou vloni přestěhoval na Ikárii, za rodiči.

Vila byla opravdu rozsáhlá a rodiče se spokojili s částí přízemí. Sestra

s rodinou měla celé patro. Aula a velká kuchyň s dvěma vařiči byla společná. Když Adam vstoupil, vládl v aule naprostý chaos.

Když ho matka spatřila, zajásala a několika kroky byla u něho, dala mu pusu na tvář a za ruku ho táhla do pokojů. Zářila nadšením a opakovaně děkovala, protože o takovém bydlení vždycky snila:

„Nejúžasnější je tohle francouzské okno,“ a hned mu předvedla, kam vede. „Cestičkou se dostaneš přímo do altánku... Chtěla bych se seznámit s předchozím majitelem, Adame. Takhle pečlivě udržovanou zahradu jsem dlouho neviděla. Chtěla bych v tom pokračovat, ale některé druhy květin a stromů ani neznám.“

„S majitelkou se neseznámíš, protože se vystěhovala do kolonie bez návratu. Ale udržování zahrady není problém, protože na to měla firmu. Nezapomněla na to a dala mi kontakt. Už jsem s nimi mluvil – hned zítra dopoledne přijede právě ten, co se o zahradu dosud staral, a můžeš si s ním promluvit. Choval se slušně a vstřícně... Pojď mi, mami, ukázat co je třeba, pomůžu vám se stěhováním.“

+ + +

22. TRAKTOR na cestě

Sten zaklapl velkou bednu a otočil se na Irka:

„Teď je to opravdu všechno... Nechceš to raději zkontrolovat?“

Irk se podíval na podlahu:

„Ne, už jsem to kontroloval dvakrát. Na zemi nic nezůstalo, tak na svou čest prohlašuju, že je to konečně všechno.“

„Až tě budu škrtit, čest ti moc nepomůže,“ usmál se Sten a přikázal robotovi, který stál ve dveřích do laboratoře:

„Ede, teď ještě tuhle bednu.“

Ed ji vzal oběma rukama a položil ji na další bedny na elektrickém vozíku, který zaparkoval před dveřmi.

„Předpokládám, pane, že je stejně jako ty předchozí mám odvézt do výtahu.“

„Ano, Ede, buď tak hodný.“

Sten na nějaká pravidla nedal a mluvil s ním jako s člověkem. Elektronika recesi rozuměla – Ed se postavil do pozoru a řízně řekl:

„Provedu, pane.“

Sten za robotem překvapeně koukal. Když vozík odjel, řekl Irk s úsměvem:

„Jestli jsi to nepochopil, tak ten robot si z tebe dělal srandu.“

Sten nad tím mávl rukou a oslovil počítač:

„Cibe, Ed veze do výtahu poslední věci. Pokud jsi to ještě neudělal, pošli za ním Ajaxe a Bena.“

„Udělal. Už tam na něho čekají.“

„Výborně, díky. Řekl ti Adam, že ti dva pojedou s věcmi nahoru a pustí se do montáže?“

„Ano. Vědí to... A nářadí si už taky naložili.“

* * *

Irk se zase tvářil jako bouřkový mrak.

Ani trochu se mu nelíbilo, že Ralf Hovora, který se svou ženou Rozitou tvořil stálou službu na Brumíkovi, má takovou srandu z konstrukce, kterou se Stenem promysleli. Když o tři dny později vyjeli orbitálním výtahem na ostrov

a před přechodovou komorou se soukali do středního skafandru, zatvářil se jako odborník a zhodnotil to slovy:

„Vypadá to jako trenažér pro opice!“

Sten se zasmál a klidně si přisadil:

„Když tu ještě chvíli počkáš, Ralfe, uvidíš i ty opice... Dokonce bez požití jediné kapky alkoholu!“

Obrátil se na Irka, který si znechuceně nasazoval přilbu, a mávl rukou k přechodové komoře, která vedla na vyhlídku:

„Mám jít první?“

„Klidně... Já chodím vždycky poslední.“

„Ralfe, kde jsou roboti?“

„Copak, Stene, potřebuješ jistění?“

„Ne, abys je odeslal dolů! Ať tu zatím počkají, kdyby byli třeba.“

„Stene! Podívej se ven – už dávno jsou na vyhlídce. Budou vás odtamtud vědecky pozorovat.“

„No dobře, díky. Konec srandy, jdeme!“

Otevřel vnitřní dveře přechodové komory, rozkročil se, bez upozornění zatlačil Irka dovnitř a rychle dveře zase zavřel. Aby mu snad chemik neutekl.

* * *

Práce v nulové gravitaci byla pro člověka, zvyklého mít všude gravitaci blízko přirozené, hodně náročná. Však také Irk celou dobu prskal. Stačilo na vteřinku zapomenout a už se vznášel. Také ho začala bolet hlava.

Sten snášel svou zapomnětlivost jako obvykle se stoickým klidem, a když všechno zkontrolovali a spustili proces tvorby eneritu z hektolitru Sirupu, na dvacet minut se posadili na prosté plastové židle u vnitřních dveří přechodové komory.

Na Irka přišlo kašláním, a jak si chtěl rychle dát ruku před ústa, hned opustil svou židli. Sten se přidržel své židle, chytil Irka za opasek, a protože roboti při montáži nezapomněli židle ukotvit k podlaze, stáhl Irka zpět. Napomenul ho:

„Seď klidně, chemiku!“

Přidržel a s vědeckým zájmem pozoroval kašlajícího Irka, protože ten měl tendenci se vznést a díky proudu vzduchu, unikajícího z úst, se také otočit hlavou dolů.

Irk se vykašlal a zbytek čekání proseděl *relativně* klidně. Rozběh kompresorů, vhánějících chladící vzduch do odlévací komory, však vyburcoval i Stena. Odrazil se od židle, plul k odlévací komoře a popoháněl Irka:

„Teď je naopak žádoucí, aby ses vzněs a spustil ten tester.“

Než Irk pracně a hlasitě doručkoval k těžařskému testeru a zapnul ho, vyjmul Sten vychlazený zelený krystal z odlévací komory a šeptal mu:

Koukej se probrat a aktivuj své skryté možnosti! Hodnej, malej... Nezklam nás, vkládáme do tebe veškeré naděje...

Irk na něj vyvalil oči, ale byl netrpělivý a natáhl ke Stenovi ruku:

„Nezdržuj... Přestaň blbnout a dej ho sem!“

Nicméně sám se tvářil jak oběť při pohanském rituálu a opatrně vložil krystal do testeru. Zavřel víko a spustil test. Soustředěně sledoval číselný displej, a když místo blikání jednoho segmentu naskočila čísla, s nadšeným výkřikem odlétl k přechodové komoře a skončil na opěradle své židle. Opět zapomněl, že jsou v nulové gravitaci. Sten se opatrně naklonil nad tester a zatvářil se nadměrně spokojeně:

„Bezvadný!!! Víc jak dvojnásobek!“

* * *

Tento blok bude o stěhování.

Již několikrát se v Adamových příbězích řešilo stěhování, přestěhování nebo vystěhování toho či onoho. Dokonce o řád častěji než Adamovo setkávání se s novými mimozemskými rasami.

Také autor se za svůj život již několikrát stěhoval a tato činnost mu řádně zhořkla. Závídí svým potomkům zářnou budoucnost – alespoň tedy v otázce bytového vybavení a s tím souvisejícím stěhováním.

Ve dvaadvacátém století je stěhování mnohem, ale mnohem jednodušší. Zjednodušení spočívá v jistém odlehčení: není totiž třeba stěhovat věci nejtěžší a nejobemnější – nábytek.

Různé skříňe a skříňky, šuplíky a boxy už dávno nejsou ze dřeva. Většina obytných prostor, ať již jsou umístěny na Zemi, na kolonizovaných planetách nebo na kosmických lodích, je vyplněna variabilním nábytkem, který mění objem podle potřeby.

Představte si to jednoduše: podél všech stěn, samozřejmě s výjimkou dveří, jsou umístěny nenápadné kolejnice, sloužící nejen k uchycení, ale také k rozvodu energií. V nich jsou uchyceny prvky, jejichž tvar se definuje pomocí elektrického pole. Bez přítomnosti elektrického pole má však materiál stálou strukturu, tvar i barvu a je pevnější než dřevo.

Jako první řešil Adam svoji sestru Lenku s rodinou. Po pár letech museli odejít od krásného jezera, protože majitel měl lukrativnějšího zájemce. Adam ji přestěhoval do vily po Jestřábové. Jeho sestra byla vždy rozhodná a své city dokázala zkrotit. Udělala s nostalgií krátký proces a vila se jí hned zalíbila. Manžel Daniel a desetiletý syn Pier nesli změnu prostředí mnohem hůř. Ovšem Pier přestal smutnit ve chvíli, kdy jej ve vile přivítala babička s dědou.

Lucien s Anastázií se rozhodli, že jim svatební hostina na Doře ke štěstí bohatě stačí. K Zemi je už dlouho nic neváže a obřad na nějakém hradu či zámku není pro úspěšné manželství nutný. I když by to pro ně Adam rád udělal. Nicméně na Zemi stejně letět musel, protože ho Lucien poprosil o živou květinu pro nevěstu.

Stěhování manželů Oldverzových a novomanželů Wynnových se již obešlo bez větších zádrhelů i bez Adamovy účasti.

* * *

TRAKTOR se vydal na další cestu.

Po dvaceti dnech v subprostoru se vynořil v soustavě Sarpedonu. Adam hned navázal spojení s Fytonem. Už se na to těšil:

Bud' zdrav, příteli. Jak se ti daří?

Jé, Adam! Bud' vítán. Doufám, že vezeš dobré zprávy.

Ano, všechno jde jako po másle.

Ach jo, ty vaše průměry...

Máslo je tuk a po tuku to skvěle klouže. Jinými slovy jde všechno dobře a podle plánu, všechny zádrhele jsme překonali a lidé se sejdou s gipany na první schůzce – už za čtrnáct dní.

Dobrymi zprávami jsem myslel hlavně krystaly pro těžaře. Některé z nich blížící se konec hodně trápí.

Proč? Ještě přece mají sedm let.

To je ale souhrnný údaj, statistická hodnota. Někteří jednotlivci mají obavy z nepřesnosti měření zbývající energie nebo z nějakých strukturálních nedostatků právě toho jejich krystalu.

Co na to říká TaBerk?

Že to není opodstatněné, že o nějaké nestabilitě se dá uvažovat, až bude zbývat jeden rok.

Tak vidíš. Já ale opravdu vezu dobré zprávy – máme s sebou prvních několik krystalů a podle testeru obsahují energii na jednatřicet let.

To jsem rád! Uklidňuju je řečmi o tom, jak držíš slovo... Víš, že v jejich představách máš kolem hlavy svatozář?

Ne. Všichni se ke mně chovají divně, ale že to zašlo až tak daleko, to jsem netušil.

No... není to přesné. Než zpychneš, uvědom si, že tak nesmýšlí o tobě, ale o Hopsalovi, kterého znají z historie.

Nezpychnu, spíš naopak – zblázním se! Jak mám vědět, co ten Hopsal z historie udělal, že ho tak hodnotí. Říct mi to nemůžou, tak jak mám vědět, které rozhodnutí bude správné? Nebo jsem měl nějaký geniální nápad, a když nad tím budu hloubat, nápad se nedostaví?

Také jsem nad tím přemýšlel. Ono ti vlastně nezbývá nic jiného, než se dál chovat jako dosud – podle nejlepšího vědomí a svědomí.

Dobrá rada, logická. Děkuju ti. Ještě jsi mi neřekl, jak se zlepšilo prostředí na tvé planetě?

Zlepšilo. Těžaři už přeoralí skoro třetinu povrchu. Při tom dohledali nějaké zbytky původních včel a slíbili, že se je pokusí naklonovat. Co přesně to znamená, jsem z nich nedostal, ale potom bych ti mohl tvé včeličky vrátit. Chceš je? Budou ti k něčemu?

Momentálně ne, ale uložím si je. Ty se nezkazí. Třeba se na něco hodí. Přece nemusí jen opylovat kytičky, ne? Předpokládám, že nás vidíš tak jako vždycky. Jak jsme daleko od Sarpedonu?

Vidím. Za chvíli už tam budete. Těžaři o vás ví a TaPin jde do člunu, aby se s vámi spojil. Asi bys měl jít na můstek.

Tak vida, zeptal jsem se právě včas. Moc rád jsem tě opět slyšel, příteli. Na slyšenou zase někdy...

Ať se ti daří, Adame. Ahoj.

* * *

TaPin zářil spokojeností:

„Rád vás zase vidím, pane. Jste tu dost často. Co je to tentokrát?“

„Babylon stojí a předseda vlády rozběhl akci – letím pro gipanskou delegaci a odvezu je na jednání.“

„Aha, tak už...“

TaPin viditelně ochladl a jeho oči potemněly.

„Už to na vás poznám, TaPine,“ rozhodl se Adam tentokráte zareagovat, „Váš výraz říká, že budou potíže... Že by si to gipani rozmysleli a pošlou mě i s lidmi k šípku? Nebo při přistání selžou lodi motory a uděláme jim díru do přistávací plochy?“

„Ale ne, pane, nic takového. Ale fantazii máte obrovskou... Přiletěl jste nás jen tak zkontrolovat, nebo je nějaký pokrok ohledně energetických krystalů?“

„Říká vám něco jméno Freud? Sigmund Freud?“

„Ano. Psycholog. Proč, pane?“

„Vaše otázka potvrzuje Fytonův postřeh, že některé těžaře vybití krystalu neúměrně trápí. Připadá jim, že se to může stát již zítra... Především pro ně mám dobrou zprávu: vylepšili jsme technologii odlévání a dostali jsme se s energetickou kapacitou na hodnoty mezi jednatřiceti a skoro třiatřiceti lety. Alespoň tedy podle našeho testeru. Povolte nám přistání. Moc by mě zajímalo, co na naše výtvary řekne váš originální tester. Třeba budeme zklamaní, protože si ten náš tester vymýšlí.“

„Samozřejmě. Přistaňte hned vedle člunu, ať to nemám daleko. Přijdu s testerem k vám... A cože tak najednou? Minule jste hlásil nepoužitelné hodnoty a teď skoro dvojnásobek?!“

„Můj přítel z jiné galaxie mi ukázal díru mezi vesmíry, kterou způsobil nepodařený pokus při vývoji bezčasové dopravy a která ohrožovala všech jedenáct rozměrů. Já jsem plácnul první, co mně přišlo na mysl, a ejhle – Bog z toho dokázal vytěžit funkční řešení. Když mi to přišel oznámit, byl celý naměkko a poradil nám, abychom odlévací komoru přesunuli do nulové gravitace. Můžeme se dohadovat, zda by nás samotné to napadlo za týden nebo za rok, ale pravdou je, že díky Bogovi to je už teď... Jste hodný, TaPine, že mě zachráníte před navlékáním skafandru. Díky, pojďte... Kapitáne Oldverzi, velte prosím k přistání.“

Během vysvětlování se v TaPinových očích opět objevila zbožná úcta a Adam zalitoval, že se zmínil. Když jemu na tom opravdu nepřišlo nic světoborného, dokonce měl srandu z toho, z jaké drobnosti dokázal Bog a další vykresat použitelné řešení.

Teď konečně TaPin to obluzení ze sebe setřásl a lehce se usmál:

„Rádo se stalo... Jdu pro tester,“ a zrušil spojení.

Adama napadlo se rozhlédnout po můstku. Výraz všech se od TaPinova příliš nelišil. Vlastně kromě Toreové – ta se oškílbala, protože jí přišlo, že se šéf zase napparuje, a ještě víc ji naštvalo, že mu to ostatní tak žerou. Adamovi se nelíbilo ani jedno, ale jen si povzdechl, odevzdaně nad tím mávl rukou a se sotva slyšitelným prohlášením *Jdu pro TaPina* opustil můstek.

Než došel do kajuty pro box se třemi krystaly, hvězdolet přistál. Vrátil se k přechodové komoře, když z ní TaPin právě vyšel. Šokoval TaPina, který si na to ještě nezvykl, podáním ruky, pohledem do očí a úsměvem.

„Chcete jít na můstek, nebo to zvládneme tady?“

„Klidně tady.“

Adam se pravou nohou opřel o stěnu tak, aby měl stehno vodorovně, box s krystaly na něj položil a otevřel ho. TaPin držel dobře desetikilový tester v levé ruce a pravou postupně vkládal jednotlivé krystaly. A žasl:

„Třicet tři a půl... třicet pět... tenhle má dokonce třicet sedm a něco! Váš tester sice proměřuje, ale na to, že jste ho udělali se sto let starými technologiemi, je docela přesný.“

„Díky... Chtěl jsem vám tady ty krystaly nechat, ale teď mě napadlo, že bychom je měli zpětně prozkoumat a pokusit se zjistit, proč je mezi nimi v kapacitě takový rozdíl. Byla by to správná zpětná vazba. Třeba bychom se už teď přiblížili stavu, o kterém jste mi říkal, že se objevil až za šedesát let. Nevadí vám to, TaPine? Nepoškodí to vaši autoritu u ostatních?“

„Těší mě, že přemýšlíte v souvislostech, ale nevadí a určitě nepoškodí. Vy totiž nevíte, čeho je naše elektronická část schopna. To, co jsem viděl, slyšel a dělal, mohu předat ostatním a ostatní poznají, že jde o autentické informace. Takový soubor má jednoznačnou značku, kterou nelze zfalšovat. Já jim ten test a náš rozhovor pošlu, a jelikož jde o pevně danou vlastnost našich mozků, nemají důvod pochybovat... To bych viděl jako velkou přednost před lidmi, kde je vždycky spousta místa pro vědomé či nevědomé zpochybňování čehokoliv.“

* * *

TRAKTOR se vynořil u čtvrté planety Geparu a Adam hned zavolal Gapen na VIP frekvenci.

Tato frekvence také deaktivovala obranný systém na všech planetách. Po necelých šesti minutách se na virtuální telestěně objevil operátor. Adam už se poměrně obstojně naučil obličej gipanů rozlišovat a hned poznal, že jde o operátora, kterého do téhle malé místnosti nadřízení uvrhli jako prvního proto, aby hlídal Adamův přilet. Gipan nasadil spokojený výraz:

„Vítejte, pane Hopsale. Už jste tady skoro jako doma. Čím mohu sloužit?“

„Podle počítače je v Gaponu noc. Dovolíte mi přistát? Ráno nastane šrumec, protože jsem přiletěl pro vaši delegaci a pozítří ji odvezu na jednání.“

Šest minut.

„Zase nějaké nové slovo. Šrumec asi znamená shon, překotná akce... Pokud vím, naše delegace je připravená vyrazit na cesty už čtrnáct dní, takže žádný... šrumec? nemůže nastat. Samozřejmě přistát můžete, astroport je volný. Jestli vám to ještě nikdo neřekl, tak byl stavěný v době expanze, kdy se počítalo s provozem mnoha subprostorových hvězdoletů... Cokoliv dalšího spolu probereme, až přiletíte – to zpoždění je zoufalé. Přistání povoleno!“

Za půl hodiny TRAKTOR přistál a Adam řekl posádce:

„Tentokrát jsme s nimi skoro nastejno: gipani mají jedenáct deset, my půl desáté. Jde se spát, NSH nás ohlídá... Já zalehnu obratem, abych mohl dělat ranní ptáče, až po šesté přijde ministr techniky do práce. Dobrou noc.“

* * *

Bylo to přesně tak – první volal ministr pro vědu. V šest patnáct:

„Dobré ráno, pane Hopsale... Tak konečně nastala zlomová chvíle – prý si letíte pro naši delegaci.“

Adamovi to znělo jako ďáblovlo oznámení, že si přišel pro hříšníka. Rychle tu ironickou myšlenku zahnal a vážně odpověděl:

„Dobré ráno. Je to tak, ale odletět bychom měli až zítra. Asi bude lepší, když budou čekat doma, než aby přespávali v jednacích budově na Babylonu. Souhlasíte s tím?“

„Souhlasím... Nechcete třeba přijít na jednání vlády, pane Hopsale?“

„Já bych se strašně rád prošel s přáteli po městě. Bude-li to možné. Budeme samozřejmě ve skafandrech a k obyvatelům se určitě přibližovat nebudeme. Předpokládám, že nám dáte malý doprovod, klidně beze zbraní, ale aby nám rozuměli. Nebo spíš abychom my rozuměli jejich pokynům.“

„Já nejsem proti, ale tohle bude muset schválit předseda vlády a další. Jestli se to povede, tak ale počítejte až odpoledne a na omezenou dobu.“

„Přizpůsobíme se, pane ministře. Děkuji.“

Lucien zůstal stát mezi dveřmi a slyšel ten závěr. Prohlásil:

„Není to už moc vlezlé? Myslím, že tohle neprojde!“

Měl pravdu. Po poledni jim ministr pro vědu oznámil, že ministr pro bezpečnost něco takového důrazně odmítl. Tak snad někdy příště.

* * *

Druhý den ráno přesně v osm hodin přijela na astroport vládní kolona šesti vozidel, klouzajících dvacet centimetrů nad povrchem. Nastal šílený mumraj, z něhož nakonec vyšli čtyři gipani v modrých skafandrech a přilbu si nesli v ruce. Adam stál ve středním skafandru u vstupní rampy. Přistoupil k němu předseda vlády a řekl:

„Dobrý den, pane Hopsale, tak jsme zde. Delegaci tvoří ministr pro vědu, toho už znáte, ministr průmyslu a obchodu a ministr kultury. Jinak u nás je obvyklé, že každý člen vlády je vzdělán v několika oborech, souvisejících s jeho portfejím. Chci tím říct, že pro jednání o budoucnosti našich vztahů

s lidmi pokrýváme my čtyři většinu témat, která mají smysl. Stejně však nepředpokládám, že bychom při prvních rozhovorech šli do takové hloubky... Vedte nás, prosím.“

„Dobrý den. Musíte si nasadit přilby... Pojdte. Všech pět se nás vejde do přechodové komory najednou, přeci jen jde o nákladní hvězdolet... Sice je zde vaše atmosféra, ale když tímto tlačítkem uzavřete vnější dveře, proběhne dekontaminace. Nemusíte mít obavy, všechno to otestoval tým techniků, který vybavil vaši část jednacích budov. Z komory vedou jedny dveře do našeho prostředí, druhé do místnosti pro vás. Počítač pozná, kam vás smí pustit, a aktivuje jen to vaše správné tlačítko... Tak, vidíte, rozsvítilo se to s písmenem gé. Stiskem otevřete dveře s hlavou gipana. Račte vstoupit... Udělejte si pohodlí, máte před sebou dvanáct hodin cesty. Kdyby se cokoliv stalo a chtěli byste s námi mluvit, musíte nejprve zrušit časovou bublinu tím tlačítkem na generátoru. Stejně tak platí, kdybyste chtěli vyjít ven – pokud časový generátor běží, východ z vaší místnosti je blokován.“

„Děkujeme, pane Hopsale, snad to nebude třeba. Na shledanou za dvanáct hodin.“

+ + +

24. Bábel

Ovšem TRAKTOR se plazil k Babylonu ne dvanáct hodin, ale těch obvyklých dvanáct dní.

Když NSH Adama upozornil, že za chvíli vystoupí ze subprostoru, přišel na můstek. Vynořili se u třetí planety a desetinou rychlosti světla se blížili k noční straně čtvrté planety. Již po pěti minutách NSH hlásil:

„Na astroterči na naší straně již stojí pozemský hvězdolet.“

„Pěkně naleštěný! Co je to zač?“

„Jmenuje se SKOKAN a je to jediný plně automatický hvězdolet pro přepravu osob.“

„To je dobře,“ zaradoval se Adam, „zrovna jsem si říkal, jak předseda vlády v rámci přísného utajení vyřeší problém kapitána a navigátora. A oni tam žádní nejsou... Moment – to tam není ani žádný technik?“

„Technik je protokolární robot,“ odpověděl NSH, „má utajení v programu.“

„Aha... Počítači, na můj povel – jdi rovnou na přistání na druhý astroterč... A vypli časový generátor... Taky mně hned gipany spoj... Vážení cestovatelé, jsme na místě. Za pár minut přistaneme. Přepneme vám na telestěnu obraz z vnějších kamer, ať si taky trochu užijete výhled. Po přistání vyčkejte, než pro vás přijdu a doprovodím vás do jednací budovy.“

Za deset minut již TRAKTOR dosedl na zarovnaný plácek na straně gipanů a Adam vyvedl delegaci do přechodové komory. Už dříve si od techniků nechal vysvětlit mechanismy skafandru gipanů, a tak mohl *odborně* dohlédnout na nasazení přileb a spuštění všemožných kontrol, kterými skafandr disponoval.

Ministrům se to evidentně nelíbilo, už byli nedočkaví, ale Adam nechtěl riskovat svěřené životy a dobrou pověst. Když doběhl i poslední test, otevřel přechodovou komoru a ukázal do dále:

„Půjdeme husím pochodem... Sakra, vy nevíte, jak chodí husy... Půjdeme v řadě za sebou klidným krokem těch třicet metrů ke vstupu do tunelu. Předseda vlády prosím první, já poslední. Vpřed. Dveře se otevřou automaticky – správce budovy sice není žádný myslitel, ale lidi nebo gipany, kteří chtějí vstoupit, pozná.“

Opět nový poznatek: předseda určitě šel klidným krokem, ale Adam jim sotva stačil. Vstoupili do přechodové komory a Adam je informoval:

„Dekontaminace není třeba, ale spustila se dmychadla, aby z vás sfoukla

případný prach. Pojdte za mnou, projdeme tím větrným tunelem.“

Prošli vnitřními dveřmi komory a pak dlouhým tunelem do jednací budovy. Nikdo neřekl, že ho bolí nožičky, ale podezřele intenzivně se všichni zajímali, proč je tunel tak dlouhý.

Adam jim ukázal jednací místnost, rozdělenou průhlednou stěnou, potom společenskou místnost s jídelním koutem a nakonec je zavedl do jejich pokojů.

„Uložte si věci a přijďte vedle. Já zjistím situaci... Ještě drobnost: správce ovládá i vaši řeč.“

Ve společenské místnosti se posadil na židli, gipanská židle byla dost nepohodlná, zvedl hlavu ke stropu a oslovil počítač budovy:

„Správce, spoj mi předsedu pozemské vlády... Hopsal, dobrý den. Jste tady dlouho?“

Hlas byl suchý, strohý. Po původním nadšení nebylo ani stopy:

„Necelou hodinu... Pane Hopsale, řekněte gipanům, ať se neubytovávají a ihned přijdou do jednací místnosti. Posledních dvanáct hodin stejně jen seděli, nebudem si hrát na nějakou únavu.“

Adam zůstal zírat ke stropu s otevřenou pusou. Teprve po dlouhé době se zmohl na stejně strohou odpověď:

„Ano, pane.“

Absolutně nechápal, co nejdříve postavenému pozemšťanovi přelétlo přes nos. Zazdí spolupráci dvou civilizací, protože se špatně vyspal??? Nebo rohlíčky nebyly dnes dostatečně propečené a máslo se na ně špatně roztíralo?

Bylo jedno proč – každopádně to teď vypadalo, že veškerá snaha je tam, kam slunce nesvítí. Samozřejmě si okamžitě vzpomněl na ty smutné TaPinovy oči. Paradoxně mu dodaly sílu se vzepřít. Tak trochu.

Těžce se zvedl. Kdyby to gipanům tlumočil zcela stejně, patrně by je k nějakému jednání už nikdy nedostal. Pokusil se z ramen setřást tu šílenou tíhu, ale tvářit se radostně se mu nepodařilo. Vrchní gipan si toho hned všiml:

„Copak se stalo, pane Hopsale?“

„Dostal jsem pokyn, abych vás přivedl do jednací místnosti, ještě než se ubytujete. Nevím, co se stalo, ale předsedovi vlády není radno odporovat.“

„Nevidím v tom problém... Řeknu ostatním a hned jdeme s vámi.“

Adam vstoupil do jednací místnosti, gipani za ním. Za stěnou již seděli lidé a čekali, až gipani usednou. Ještě než počítač přenesl nepříjemný hlas předsedy, vyčetl Adam z pohybu jeho rtů jasný příkaz:

„Hopsale, opusťte místnost!“

Zdrceně se vrátil do společenské místnosti, opřel lokty o stůl a položil si hlavu do dlaní. Začal přemítat nad tím, proč se nerozčílil, proč si takové jednání nechá líbit. Pro Krista pána, co jen z tohohle vzejde???

* * *

Seděl tak jen asi deset minut, když z chodby od jednací místnosti zaslechl

rozčilený hlas předsedy gipanské vlády a následně tři hlasité odpovědi. Nerozuměl jedinému slovu, ale znechucení, ba dokonce vztek bylo v jejich hlasech dobře slyšet. Vyskočil od stolu a čekal na čtyři rozdivočené gipany.

Teď to byl dokonalý husí pochod: nejvyšší gipan prolétl společenskou místností jako kometa a dokonale sladění ministrů byli jen krok za ním. Přes nezastavitelnou smršť sprostých slov, které mu vířily hlavou, se dokázal relativně klidně zeptat:

„Co se stalo, pane předsedo?“

„Odlétáme!!!“

Než se Adam vzpamatoval, byl předseda vlády se svými věcmi zpět a s ministry v zádech. Až teď vzal zkroušeného Adama na vědomí a trochu zchladi:

„Pojďte, pane Hopsale, odlétáme!“

„Nechápu, co se děje, pane.“

„Vaše vláda nemá zájem,“ křikl předseda z chodby. Adam se tedy zařadil na konec zástupu a marně se snažil pochopit, co se tady mohlo stát. Někdo se tady zbláznil, ale on to není.

Pak si ale řekl, že co není, brzy může být, a vážně se začal zabývat touto lákavou možností...

* * *

První gipan vstoupil do přechodové komory.

Najednou, Adamovi chybělo k rampě ještě několik kroků, se celý hvězdolet začal třást a známý hukot rozvibroval celou konstrukci. Že by se NSH taky zbláznil a spustil motory bez povelu? Nebo se Oldverz nemůže dočkat?

„Přitiskněte se ke stěně!“ křikl na gipany, a jakmile zámky vnějších dveří zaklaply, stiskl tlačítko pro vstup. Snad si to počítač nějak přebere:

„NSH, havarijní protokoly! Musím ihned na můstek!“

Současně s kompresory, vhnějícími gipanskou atmosféru do přechodové komory, pootevřel počítač dveře s nakreslenou hlavou gipana. Měl to spočítané dobře: atmosféra z místnosti vletěla s šiléným řevem do přechodové komory, ale nikoho nesrazila. Po nekonečných pěti sekundách, kdy počítač pomalinku dveře dále otevíral, se tlaky vyrovnaly. Dveře se otevřely naplno a Adam gipanům poručil:

„Rychle dovnitř, prosím! Nechte si přilby, dokud vám neřeknu – tlak je pořád ještě hodně nízký. Chvilí bude trvat, než se vaše místnost dostane na správný tlak.“

NSH okamžitě, jak se tlaky vyrovnaly, otočil chod kompresorů a začal gipanskou atmosféru odsávat. Pouhé dvě sekundy poté, co se gipani zavřeli v místnosti s časovým generátorem, začal NSH tlakovat přechodovou komoru pozemskou atmosférou a zároveň pootevřel dveře do hlavní chodby.

Adam se rozběhl, a když vpadl na můstek, viděl na telestěně, že vládní hvězdolet startuje. A pěkně zostrá! Také motory TRAKTORU již dosáhly připravenosti a hvězdolet se s maximálním tahem rychle zvedal.

Adam zvýšeným hlasem udeřil na Oldverze:

„Proč, kapitáne! Málem jste mě tu nechal!“

Oldverz vyskočil z kapitánského křesla, vypnul se do předpisového pozoru a vyrovnaně hlásil:

„Dostal jsem přímý rozkaz od předsedy vlády, pane... Neposlechl jsem!!!“

„Cože??? Tvrdíte, že mě tu předseda vlády chtěl nechat?“

„Tvrdím! Příkaz byl jasný a s dovětkem *Okamžitě!* byl jasný i úmysl.“

Adam ochabl, veškerá energie z něj ve vteřině unikla. Asi i pobledl, protože k němu Oldverz přiskočil a jediným bleskovým pohybem ho otočil a usadil do svého křesla.

„Co se tam stalo, pane Hopsale?“

„Sám nevím... Poslali gipany domů!“

„A proč startují, jako by jim za patama hořelo?“

„Netuším. Vážně to nevím.“

Anastázie si z křesla navigátora neodpustila poznámku:

„Třeba hoří!“

Než se Adamovi stihlo rozležet, co vlastně řekla, a než se na ni mohl zle podívat, pronesl NSH až příliš neutrálním hlasem:

„Správce hlásí lokální nárůst energie v jednacím místnosti!“

„No ty vole!“ uklouzlo překvapené Toreové.

Jen Adam si realitu nedokázal připustit:

„Cože, jaký lokální nárůst???“

„V jednacím místnosti je bomba, pane! Zapínám silové pole.“

„Na které je straně?“

„No... na naší!“

Pak NSH pronesl klidným hlasem sportovního komentátora, který nefandí ani jedné straně:

„Vládní hvězdolet prudce zrychluje... Brzy vstoupí do subprostoru.“

„Říkal's, že je tam bomba,“ podivil se Adam. „Proč se nic neděje?“

„Je dobře naprogramovaná – uvnitř budovy se všechno taví. Kdyby hned budovu roztrhla, atmosféra by unikla a škody by nebyly takové. Nebo by musela být řádově větší.“

„Dlouho čekat nebudeme,“ konstatoval Oldverz, protože s bombami nějaké zkušenosti měl. „Brzy exploduje reaktor.“

Trefil se přesně: exploze termojaderného reaktoru, přes všechny bezpečnostní principy a systémy dvaadvacátého století, budovu rozmetala do širokého okolí. TRAKTOR se ale stihl vzdálit a ani se nezachvěl.

Amanda, kterou neočekávaný start vyděsil a vyhnal na můstek, přistoupila k Adamovi a pohladila ho něžně po tváři. Podíval se jí do očí a viděl vážné obavy. Co si o něm jeho žena pomyslí, když tu takhle sedí jako hromádka neštěstí, chvějí se mu ruce a je bledý, divže se nehrouťí?!

Vstávej, bačkoro!

Vstal pomalu, protože si nebyl jistý, zda se mu netřesou také nohy, ale když se nic nestalo, pokusil se o úsměv a pokynul Oldverzovi ke křeslu:

„Děkuji. Je zase vaše... Počítači, mají gipani správný tlak?“

„Řekl bych, že hodně zvýšený. A hned tak neklesne.“

„Ha, ha – myslím v místnosti.“

„Tak ten je akorát, pane.“

„Spoj mi je... Pane předsedo, velice se omlouvám za tohle sprosté jednání, ale vůbec nic nevím ani nechápu. Doufám, že si nemyslíte, že bych se dopustil tak imbecilního žertu. Nehledě na to, že čtyřicet dní v subprostoru je velmi drahá sranda.“

„Ne, pane Hopsale, nemyslím si to! Vy jste splnil, co jste slíbil, vaše nadšení pro dobrou věc se nedalo přehlédnout. Vy za nic nemůžete.“

„Tak co vám lidi vlastně řekli?“

Předseda něco zamručel a Adam na něm přímo fyzicky viděl, že hledá výmluvu, něco logického, co nebude vysloveně lež, ale pravdu od něj neuslyší:

„Jednoduše nemají zájem.“

„Vyhrožovali vám?“ nechtěl se Adam jen tak vzdát.

Předseda nereagoval hned, ale pak se stalo něco, co Adam ještě neviděl: gipanova zvukovody, otvory po stranách lebečního švu, se stáhly do nepatrné dírky, prakticky zmizely, vypouklé, vpravdě ptačí oči, *zaskočily* do lebky a ocnice se uzavřela jako závěrka fotoaparátu. Kůže na celé lebce i krku se napnula a zežloutla...

Následoval řev, kolísající od slov po neartikulované skřeky, od vzteklého bublání bystřiny přes vytí vlků až po skřípot na samé hranici vnímání. Zvukovody bleskově uzavřeli všichni gipani a ministr pro vědu konejšivě položil předsedovi vlády ruku na rameno.

Když se předseda uklidnil, řekl Adam smutně:

„Takže ano – vyhrožovali! Nevím čím, protože jsem pozici Gapenu bedlivě sřežil a pozemšťané ji nemohou znát. Evidentně se snažili dosáhnout toho, abyste se jakýchkoliv styků vzdali i v budoucnu. Celé je to vážně absurdní! Tady už nic nez můžeme – dopravím vás domů a... vlastně vůbec netuším, co budu dělat dál. Mám měsíc na to, abych nad tím přemýšlel. Mohu zapnout generátor, pane předsedo?“

„Můžete.“

* * *

TRAKTOR přistál na Gapenu a delegace vystoupila. Adam se s nimi loučil u rampy. Podal předsedovi ruku a smutně řekl:

„Musím vás požádat, abyste tu speciálně pro mě vyhrazenou frekvenci zrušili, protože se z ní může stát díra ve vašem bezpečnostním systému. Tuším, že budu mít jiné starosti a k vám hned tak nepřiletím. Nevím, co se děje, ale za dané situace by to mohlo vést k nepříjemnému překvapení. Právem byste mi to mohli klást za vinu. A to si nechci a nemohu dovolit. Nicméně děkuji za dosavadní vstřícnost a vlídnost.“

„Už jste nám to dvakrát předvedl a teď zase – máte větší obavy o ostatní než o sebe. Takového tvora, pane Hopsale, by chtěl mít za přítele každý. Je

mi z toho smutno, ale kdybyste u nás snad hledal azyl, přijmeme vás. Pro vás bychom řádné bydlení klidně postavili.“

„Jste velmi laskav. Snad to nebude tak žhavé. Na shledanou.“

* * *

Několik dní po odletu z Babylonu, cestou na Gapen, když zase začal racionálně myslet, se Adam rozhodl, že ušetřený čas využije k cestě na Sarpedon a naloží další várku calositu.

Než u těžařů přistáli, spojil se krátce s Fytonem. Když mu popisoval, jak dopadl Babylon, naučil ho několik nových slov, které tu opakovat nelze. Po přistání u skladu, linka prý zase stála, protože byl plný, přišel TaPin a TaBerk na můstek. TaPin se opatrně zeptal:

„Jak dopadla jednání, pane?“

„Budoucnost jsme neohrozili, jestli to tak můžu říct. Situace je určitě stejná, jak ji už dávno znáte – špatná! Rozhovory selhaly, naši gipanům vyhrožovali, jednací budova už neexistuje... Obrátila se v prach stejně jako První chrám na Zemi. Stejně jako babylonská věž... Dospěl jsem k závěru, že příběh o zmatení jazyků jen kryje smutnou pravdu: když ostatní viděli, co se v Babylonu stává, dostali strach z božího hněvu a popadli bodné a sečné nástroje a stavitele zmasakrovali. Bůh nemusel hnout ani prstem... Nejspíš jsem vůbec neměl planetu Babylonem nazvat.“

„Kdepak, pane, tím názvem to není.“

Možná ho TaPin chtěl uklidnit, ale svůj hlas nezvládl a Adam to napětí v něm velmi dobře slyšel.

Jasně, řekl si, šlápl jsem do exkrementu a jen tak se ho nezbavím. Takže teď bude následovat řetězec problémů, o kterých i za sto třicet let bude vědět každý těžební android!

Pak usoudil, že bude nejlepší raději změnit téma.

* * *

U Dory se vynořili devětadvacátého prosince.

Adam s Amandou všechno zařizování nechali na posádce a šli za majitelem kolonie. Přešli mu souhrn událostí, které NSH připravil. Adam málem brečel, když znovu viděl explozi jednací budovy. Jen kroutil hlavou:

„Tolik práce, tolik nadějí ve dvou civilizacích!“

Altar ho chvíli nechal utápět se v žalu a pak řekl:

„Ve videu ovšem chybí to nejdůležitější – co jste viděl a slyšel vy?“

Adam mu to barvitě popsals. Altar jen žasl:

„To je skutečně těžko uvěřitelné! Hlavně to vyložené nepřátelství, vlastně skoro pokus o vraždu. Proč by to předseda vlády dělal?!“

„To skutečně nevím. Jednání proběhlo normálně, když stanovil termín setkání, rozešli jsme se. Nic zvláštního se nestalo!“

„Robodet jste s sebou náhodou neměl?“

„Ne... Myslíte, že ho někdo nahradil robotem? To by ale musel nahradit všechny čtyři. Byly by to ohromné náklady.“

„Tak když jde o nejvýše postaveného člověka, snadno by se jim to vrátilo... Edita už dvakrát dokázala, že to jde. To by byl pořádný průšvih.“

„Nevím, pane, řekl bych, že to není možné. Robodet je ve vládní vile na každém rohu.“

„To ano, ale uvědomte si, že teď k tomu byla ideální příležitost – na hvězdoletu byli jen oni čtyři! Bez ochranky, kapitána či navigátora...“

„Máte pravdu, ale co budou dělat po návratu na Zemi. Jak donutí ochranku, aby se přestala dívat na Robodet a uklidila ho do šuplíku? Kdepak, tohle bude něco jiného... Ale co, pane, to nevím!“

* * *

Amina letěla z Dory k Proximě Centauri, kde se na béčku nacházela těžební kolonie Kentaur a dopravní uzel. Adam chtěl nejprve letět na Hopsinku, ale Amanda trvala na tom, že letí s ním!

Fyzikální zákony byly na Adamově straně – ze vstupního bodu by mu optika bez problémů ukázala, že na něho u Země nebo Marsu čekají křižníky Sluneční gardy. Viděl by sice skutečnost starou pětáctýřicet minut, ale stejnou dobu by trvalo, než by spatřili oni jeho.

Vojákům by tohle ale bylo jasné, takže by na něho křižník nebo zabijácká sonda čekaly u vstupního bodu pro přilet z Dory. Ale tím, že přiletí od Kentaura, získá pár minut. Na útěk by to mělo stačit.

Amina se vynořila ze subprostoru a Eva hned rozběhla optický a rádiový průzkum. Klidným hlasem oznámila:

„V soustavě běžný provoz, nikde žádný křižník.“

„Děkuju. Letíme k Měsíci, domluv oběžnou dráhu s komunikací.“

Za hodinu a půl si Adam mohl zavolat:

„Dobré dopoledne. Jak se daří, příteli?“

Po třech sekundách se Xavier objevil na teletěně:

„Ahoj, Adame. Jde to, nevím o žádném problému. Jsi tu trochu brzy, oslava je až popozítří. Nebo snad potřebuješ něco jiného? Matka je ale s Rackem na cestách.“

„Jeden obří průšvih vezu. Měl bys za hodinu na hodinu čas? Nerozumím tomu, ale mám obavy, že jsi v ohrožení.“

Tři sekundy.

„Copak jsi zase provedl?! Počkám tu na tebe. Posílám ti na astroport tvůj oblíbený vůz.“

„Děkuji. Tentokrát jsem v tom nevinně. Ahoj.“

Potom si nechal spojit Xavierova přítele Martina, majitele bezpečnostní agentury:

„Dobrý den, tady Hopsal. Martine, mám urgentní prosbu.“

Po pěti sekundách se ozvalo jen oznámení, následované smíchem:

„Moment, teď těžce pracuje.“

Obraz naběhl až po minutě:

„Dobrý den, pane Hopsale. Co pro vás mohu udělat?“

„Mám důvodné obavy o bezpečí rodiny pana Hermana. Teď má ještě navíc půlroční mimino. Měl byste volné lidi na hlídání sedmkrát dvacet čtyři? Chcete-li zálohu obratem, není problém... Zatím.“

Tři sekundy.

„Hned tam můžu poslat jednoho člověka, ale druhého bych snad sehnal do zítřka. Jak moc je útok pravděpodobný a jaký očekáváte stupeň? A také na jak dlouho?“

„Bohužel ještě nevím, proti čemu stojím, třeba jen maluju čerta na zeď. Máte-li však dva ostré hochy, tak je tam pošlete. Alespoň na týden. Těm borcům za zkažené svátky pořádně připlatte a mně pošlete fakturu. Děkuji. Na shledanou.“

Potom zavolal na usedlost:

„Dobré ráno. Kdo je tam?“

António už byl v pracovně a po třech sekundách se jeho nadšený hlas rozlehl kabinou:

„Dobré ráno, Adame. Zdá se, že jsi zpátky vcelku a dokonce v předstihu. Ahoj, Amando.“

Pak mu ale došlo, že Adam se moc nadšeně netváří:

„Stalo se něco?“

„Ještě sám pořádně nevím, ale domluvil jsem se s bezpečnostní agenturou a zanedlouho tam přijde jeden strážný. Druhého musí nejdřív sehnat. Ubytujte je v přízemí. Je to nepříjemné, ale je to pro jistotu. Situace je vážně divná... Já jdu na přistání a jedu ke Xavierovi. Promluvím si s ním... Ještě mi řekni: nedělo se u vás nebo obecně na Zemi v posledním týdnu něco divného, nikdo vás neobtěžoval nebo se nevyptával? Nehlásili nějaké zvláštnosti v chodu společnosti?“

Tři sekundy.

„To zavání pořádným průšvihem... Ne, nic zvláštního nebo podivného se nestalo. Všichni blbnou a připravují se na svátky. Přijedete už dneska, nebo ne?“

„Hned zase poletíme na Hopsinku. Však jsme se před hodinou dvěma teprve vrátili z třítydenní cesty. A hned spěcháme za vámi. Pokud se nic nestane, přiletíme s ostatními, jak jsme se domluvili: jednatřicátého ráno. Tak snad se nic dít nebude. Dejte na sebe pozor. Ahoj.“

Amanda vypadala, že usnula, ale když spojení skončilo, podívala na Adama s nesouhlasným výrazem:

„Zdá se mi, že zbytečně plašíš. Klasická transformace z komára na velblouda!“

* * *

Ovšem ani u Xaviera Mortimera nepřišli na nic lepšího, než že Xavier přes

své přátele nechá zjistit, zda prezidentská ochranka dál používá detektory robotů.

Xavier souhlasil s tím, že celá záležitost je podivná, a kdyby se někomu podařilo nahradit některé ministry, nebo dokonce samotného předsedu vlády roboty, lidstvo by mělo velký problém. Proto Xavier aktivoval také svou *spící* ochranku.

+ + +

25. Silvestr

V noci ze třicátého na jednatřicátého prosince se v Evropě udělalo jaro.

Jednatřicátého prosince, když chtěl Adam po osmé ranní přistát, byl na astroportu SPGV neuvěřitelný provoz. Amina tak přistála až v devět hodin a krátce nato k ní přijel mikrobus cestovní kanceláře XMKT.

Adam s šesti přáteli přestoupili, v městě ještě naložili Shaldu s Emou, Aiden a Libby a doma vyzvedli Xaviera s Klárou. A všechno se to nahnulo na usedlost Hermanových, což se Zuzance vůbec, ale vůbec nelíbilo, protože měla starosti s prvními zoubky.

Mladý strážný z bezpečnostní agentury se Adamovi zhlásil a tvrdil, že zatím se nic zvláštního nestalo.

„Vaše křestní,“ zajímal se Adam.

„Ralf, pane.“

„Máte rodinu, Ralfe?“

„Vlastní ne. Momentálně ani holku... Je to bída!“

„Ptám se jen proto, že když je nás tady tolik, že bychom se uhlídali sami.“

„Když už jsem rodiče přesvědčil, že s nimi na oslavu nebudu, protože je to velice důležité pro váš život, hodnotili by to jako pohrdání mými službami. A pochybuju, že tu někdo má zbraň. Kdyby něco... Navíc se mi to hodí: šetřím si na malý byt, protože nutně musím od rodičů konečně vypadnout.“

„Dobře, jedeme dál,“ přikývl Adam a šel se spolu s ostatními věnovat přípravám na oslavy konce roku.

Po poledni už mu přišlo divné, že tam jeho sestra s manželem nejsou, zavřel se do Antóniovy pracovny a zavolal jí. Nedostavila se žádná rekce. Kde jen může být, že to nemůže zvednout?! Na Silvestra?

Nechal počítač usedlosti dohledat komunikátor jejího muže a po třetím zazvonění to Daniel zvedl. Měl komunikátor napojen na domácí kameru a bylo zřejmé, že je ve vile s Adamovými rodiči, kam se v polovině listopadu přestěhovali. Vypadal však sešle a oči měl rudé a opuchlé. Adamovi zatrnulo a podivil se:

„Ahoj, Danieli. Co se stalo???“

„Lenka zmizela... Odešla... Včera večer.“

„A důvod?“

„Nevím. Napsala, že odchází, ale nerozloučila se ani s Pierem ani s rodiči a taxikem odjela do města... Víc jsem nezjistil.“

„Měli jste problémy? Kvůli stěhování? Pohádali jste se?“

„Ptáš se jako ten policajt! Ne, nic takového.“

„Řekl jsi, že ti nechala dopis? Co v něm je?“

„Že odchází.“

„Chtěl jsem to přesně. Můžeš mi ho poslat.“

„Řekl jsem to přesně! Jen to jedno slovo – *odcházím*.“

„To je divné. Kdyby utíkala takzvaně od tebe, vzala by si Piera s sebou. Ale takhle? Nechápu!“

„Já taky ne.“

„Hlásil jsi to na policii?“

„Hlásil, ale protože nechala ten dopis, nijak s pátráním nespěchají... Víš, co je ale zvláštní? Ten policajt se jen tak mimochodem zmínil, že vlna takových útěků tu je každé Vánoce, ale že letos je extrémní a nikdo neví proč... Nevíš, co s tím?“

„Zkusím naše stará místa, třeba něco zjistím. A ty bys měl obvolat své kamarády, jestli se u nich třeba nezastavila. Náhoda je nevyzpytatelná!“

„Pár už jsem jich kontaktoval, ale nic neví. Zkusím další... Tak se měj,“ a ironicky dodal: „Hezkého Silvestra.“

Adam ještě dlouho seděl před zhasnutou obrazovkou. Amanda vstoupila, pohladila ho po vlasech a přivinula se k němu:

„Co se stalo, miláčku?“

„Má sestra někam zmizela – bez rozloučení a bez dítěte... Už jsem o takových případech slyšel. Prostě jeden z partnerů dospěl k závěru, že už toho bylo dost, a vypaří se. Vždycky se to ale stalo někde daleko někomu neznámému... Nechápu ale, že tu Piera nechala! Vždycky se mi zdálo, že to s tou mateřskou láskou přehání – a teď tohle!“

„Chudák Pier... Nevím, co se jí stalo, ale je třeba její rozhodnutí respektovat a dát jí čas.“

„A co takhle chudák Daniel... Tím časem myslíš něco jako *Žena se tak rozhodla, nemůžeme ji nutit!* nebo že *Žena se vždy rozhoduje správně a on si to určitě zasloužil*... Hlavně nezačínej s těma feministickéjma žvástama... Ženy si budou dělat, co chtějí, a všichni se z toho posaděj na zadek?! Trochu si nastuduj historii, ať víš, kam to společnost dovedlo – když se na ženy morální pravidla nevztahují a pravidla, která ženy omezují, jsou maskulinní přežitek, který ženy mají morální právo ignorovat, pak společnost funguje jen tehdy, když se z mužů udělají poslušná pracovní zvířata!“

„Nerozčiluj se a pojď si dát chlebiček. Uklidni se, však ona se najde! Myslíš si snad, že GIS¹² neví, kde je?“

„No, podle policie to neví.“

„To víš, že ví. Jen jí ale chtějí dát čas, protože je to žena. Budeš muset

---

12 Globální Identifikační Systém – pozemský systém družic a propojených počítačů

připustit, že ty *feministické žvásty* jsou nesmrtelné.“

„No jo, otrava se z organismu dostává těžko...“

Adam opravdu obvolal kamarády z mládeží své sestry, ale nikde nic nezjistil, nezachytil jedinou indicii.

Potom se vrátil mezi přátele a ve víru oslav na sestru zapomněl. Po půlnoci ho umluvili a on začal vyprávět o tom, jak Sirup působí na gipany a jak se ho těžaři pokusili pár hektolitrů gipanům ukrást.

* * *

Již hodinu bylo prvního ledna 2136 a Adam spěl k závěru svého vyprávění.

Náhle se zarazil uprostřed věty, zbledl a nasadil soustředěný výraz. Po chvíli vyskočil od stolu a zdviženou dlaní žádal o klid. Ten výraz už Amanda znala – Adam zachytil nějaký telepatický přenos. Na Zemi se ale ještě něco takového nestalo!

Adam se však vzápětí celý napružil, jeho tvář se zkrivila bolestí a on se, bez jediného zvuku, zhroutil na podlahu jako hadrová panenka.

###